

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NİLÜFER GÜNGÖRMÜŞ - REHA ERDEM

KAHRAMANCA YAŞAYANLARIN FİLMİ

korkuyorum anne

KAHRAMANCA YAŞAYANLARIN FİLMİ
korkuyorum anne

metis

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Nilüfer Güngörmüş, Reha Erdem Korkuyorum Anne

NİLÜFER GÜNGÖRMÜŞ: İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi; yaptığı çevirilerin yanı sıra hikâyeler ve senaryolar yazıyor. İlk hikâye kitabı *Büyük A* 1999'da Patika Yayınları'ndan çıktı. Reha Erdem'le birlikte yazdığı *Korkuyorum Anne* ilk uzun metrajlı senaryosu. Sinema alanında Robert Bresson'un *Sinematograf Üzerine Notlar*'ını ve Marguerite Duras'ın *Yeşil Gözler*'ini Türkçeye kazandırdı. Sevim Burak'ın ölümüyle yarım kalan projesi üstünde çalışarak *Ford Mach 1* romanını yayıma hazırladı (YKY, 2003); *Kitap-lık* dergisi için yazarın ailesi ve yakınlarıyla yaptığı röportajlara dayanarak biyografik *A'dan Z'ye Sevim Burak* kitapçığını hazırladı.

REHA ERDEM: Sinema okumak için Boğaziçi Üniversitesi'ndeki tarih eğitimini yarıda bırakıp 1983'te Paris'e gitti. Paris VIII Üniversitesi Sinema Bölümünü bitirdi; Plastik Sanatlar Bölümünde yüksek lisans yaptı. İlk uzun metrajlı filmi, Fransız-Türk ortak yapımı *A Ay*'ı 1989'da çekti. İkinci filmi *Kaç Para Kaç* (1999) Oscar Ödülleri En İyi Yabancı Film dalında Türkiye'yi temsil etti. *Korkuyorum Anne*'yi 2004 yılında çekti. 25. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde dünya prömiyeri gerçekleştirilen *Beş Vakit* (2006) FIPRESCI ve En İyi Türk Film ödülleri aldı. 2008'de *The Times* ve *The Sunday Times* tarafından belirlenen "Yılın En İyi 100 Film"i arasında ilk beşe girdi. Reha Erdem, 45. Altın Portakal Film Festivali'nde *Hayat Var* (2008) filmiyle SIYAD Ödülünü kazandı. Nilüfer Güngörmüş'le birlikte yazdığı *Korkuyorum Anne* dışındaki tüm filmlerinin senaryolarını kendisi kaleme alan Reha Erdem, çektiği kısa filmlerin yanı sıra Jean Genet'nin *Hizmetçiler* oyununu İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda, özgün bir yorumla sahneye koymuştur (1991).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454509 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com

Metis Sanatlar ve İnsan I Sinema
Korkuyorum Anne
İnsan Nedir ki...

© Nilüfer Güngörmüş, Reha Erdem, 2008
© Metis Yayınları, 2008

İlk Basım: Nisan 2009

Kapak Tasarımı: Haluk Tuncay, 2008

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003

ISBN-13: 978-975-342-686-2

NİLÜFER GÜNGÖRMÜŞ - REHA ERDEM

K A H R A M A N C A Y A Ş A Y A N L A R I N F İ L M İ

korkuyorum anne

İnsan Nedir ki...

metis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**Uğur Uluocak ve Bijen Yüceer'in
anısına**

KORKUYORUM ANNE

"En İyi Senaryo"

Feride Çiçekoğlu

Korkuyorum Anne filmi, *İnsan Nedir ki* adıyla 23. İstanbul Film Festivali sırasında ilk kez seyirciyle buluştuğu Nisan 2004'ten gösterime çıktığı 17 Mart 2006 tarihine kadar pek çok festival gezdi, pek çok ödül aldı. Bizim sinemamız için alışılmadık cesaretteki teması ve anlatım tarzı nedeniyle kimi festivallerde filmin hakkının yendiği olmuştur, bence; ama filmin gösterim öncesi gittiği her yerde hakkı teslim edilen çok temel bir unsuru vardı ki o da senaryosuydu. 42. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde de "en iyi senaryo" ödülü alan *Korkuyorum Anne*'yi şimdi artık yalnızca filmde değil, okuyarak da izleme şansımız var. Bu hem sinemamız, hem de özellikle sinema öğrencilerimiz için çok önemli bir şans. Kendi başına bir senaryo okulu. Çünkü, *Korkuyorum Anne* bizim sinemamız için eşsiz ve benzersiz bir senaryo. Bir başyapıt.

Korkuyorum Anne'yi bir senaryo başyapıtı kılan, yalnızca Reha Erdem sinemasının *A Ay* (1989) ve *Kaç Para Kaç* (1999) filmlerinden aşına olduğumuz mekâna ve zamana dair, insan olmaya ve büyümeye dair temalarını montaj sinemasının gerektirdiği bir ustalık ritmiyle görselleştirmesi değil, Nilüfer Güngörmüş'ün hikâye dünyasını kuran vücuda, eşyaya ve hatıralara, gençliğe, hastalığa ve yaşlanmaya, ve nihayet, ölüme, doğuma ve insana dair şiiri de görünür hale getirmesidir.

Senaryo yazımında nadiren yakalanabilen o büyümlü birlikteliklerden birine tanık olduğumuzu anlayabilmek, *Korkuyorum Anne*'de Reha Erdem ile Nilüfer Güngörmüş'ün birbirlerinin dünyasından beslenerek nasıl benzersiz bir görsel senfoni yarattıklarını hissedebilmek için belki *Büyük A'yı* da okumak gerekiyor (İstanbul: Patika, 1999). Güngörmüş'ün "ah cindy" hikâyesindeki sertleşmemiş damarlar, taşlaşmamış böbrekler, şekli bozulmamış o mini mini karaciğer, sarkmamış rahim, o kadifeden safra kesesi, kanlı dalak, pırıl pırıl, mis kokulu bağırsaklar, canlı, sulu sulu, taptat-

ze hücreler, onların hepsi *Korkuyorum Anne*'de bu kez "insan nedir ki?" sorusunun çeşitlemeleriyle karşımıza çıkıyor: "Bol kemik. Tırnak. Bir ağız dolusu diş. Bol et, bol damar. Kilolarca bağırsak." O kadar ki, polisler bile, burada bir seferliğine de olsa, üniformalarıyla değil, kulakları ve saçlarıyla arkadan görünüyorlar; tehdit edici bakışlarıyla değil saç ilaçlarıyla gündeme geliyorlar. Çünkü, eninde sonunda onlar da insan.

Ancak, tam bu noktada, senaryonun o çoksesli, çokkatmanlı yapısı bizim polislerin insan yanına kapılıp gitmemizi engelliyor. Sünnet, erkeklik ve askerlik üzerine kurulmuş bir toplumsal değerler sisteminde, bütün beklentilerin ve bütün korkuların iktidar/iktidarsızlık ikilemiyle tanımlandığı bizim iklimimizde, vücudun bütün muhtemel zaaflarını üniformanın hem yarattığını hem tamamladığını hatırlıyoruz. Çünkü askerin, polisin ceberut çehresi, o çehrelerle bütünleşmiş bir iktidar sistemi senaryonun içinde hep peşimizden koşuyor. Reha Erdem her filminde farklı bir tematik bütünlüğe yerleştirdiği ama her seferinde aynı ustalıkla içimizi titretmeyi başardığı korkularımızla bizi yine yüzleştiriyor. Vapurda gördüğümüz bir polisten ya da askerlik yoklamasından, despot bir annenin ya da mükemmeliyetçi bir babanın denetiminden çektiklerimizi bir mizah perdesi arkasından acıyla hatırlıyoruz. O hiç bitmeyen iç sıkıntımızın yalnızca kendi ergenliğimizin değil, ergen bir toplumda yetişmenin kalıntısı olduğunu görüyoruz. Büyümek yeterince acılı, hele büyümemiş büyükler tarafından yetiştiriliyorsa. O büyümemiş toplum, kendi çatlak sesini ve tükenmeyen sivilcelerini gizlemek için hep üniformaya başvuruyor. Ve Reha Erdem bunları bize çatık kaşla değil, tebessümle anlatıyor. Küçük Çetin'in sünnet korkusunda, Aytekin'in çürüğe çıkıp askere gitmeme umudunda, Ali'nin hafıza kaybında ve hatta Keten'in "Korkuyorum Anne" feriyadında hep bu tebessüm var, arkasında yaşanan ne kadar trajik olursa olsun.

Korkuyorum Anne'nin senaryo olarak başarısı, hem içeriğinden hem de biçiminden kaynaklanıyor. Senaryoyu içerik açısından benzersiz kılan, bir yanıyla bütün insanların ortak paydası olan insan vücudu üzerinden evrensel bir hikâye anlatırken, bir yanıyla da kusurları, sancıları ve ameliyat izleriyle her biri tek ve benzersiz olan vücutlara yakın plan keserek son derece özel, öznel ve bize özgü bir manzara çizmesi. Biz kim? Tesadüfen bu coğrafyada doğmuş, ya da bu şehre yolu düşmüş olanlarımız, senaryoda üç cümleyle çizilen atmosferi zihnimizde canlandırdığımızda kendimizi iç içe, diz dize, yumruk yumruğa, omuz omuza yaşadığımız aşina bir yerde buluverenlerimiz: "Vapurdan iskele babasına kement atan

çımacıyı görüyoruz. İki adam el sıkışıp öpüşüyor. (...) Üç kişi bozulmuş bir arabayı itiyorlar." Buradaki "biz" duygusu, televizyon dizilerinin ya da dizi üslubundaki filmlerin "Ne şirin mahallemizdin sen!" nostaljisinden uzak olmasından, bugünün bütün paramparçalığını da sezdirebilmesinden, metropolün ritmini yakalayabilmesinden ama yine de onun içindeki insanı hayatın bütünüyle aynı anda gösterebilmesinden kaynaklanıyor.

Senaryonun tematik yapısı kadar kurgusu da sıradışı. Eşzamanlılık, iç içe geçme, zamanlar ve mekânlar arasında bütün noktaların birbirleriyle bağlantılı olduğu karmaşık bir yapı. Foucault'nun deyimiyle "noktaları birbirine bağlayan ve kendi yumağını ören bir ağ gibi" gidip geliverme... Zamanın ve mekânın algılanması ve temsiliyetindeki bu özellik, 20. yüzyılın son çeyreğine has bir durum. Geç modernizmin kültürel mantığında zaman-mekânın yeni aşamasına ilişkin çözümlemelerinin sinemada incelemelerindeki izdüşümlerine aşına olduğumuz Fredrick Jameson ve David Harvey'den, ya da Deleuze ve Guattari'den de önce, Michel Foucault'nun "Başka Mekânlara Dair" başlığıyla 1967'de verdiği bir konferansta mekânın eşzamanlı algılanışı üzerine kavramsal ipuçları sunduğunu biliyoruz: "Eşzamanlının dönemindeyiz, yan yana koyma dönemindeyiz, yakın ve uzak döneminde, yan yana, kopuk kopukun dönemindeyiz." (Özne ve İktidar, İstanbul: Ayrıntı, 2005, 291)

11

Reha Erdem'in daha 1989'da *A Ay* filmini yaparken sezdiği ve yansıttığı bu yapının, *Korkuyorum Anne*'de iyice olgunlaştığını görüyoruz. Hikâyesini sökülüp takılabilir bir yapboz gibi kurgulayan *Korkuyorum Anne*, zamanı ve mekânı algılayışımızın bir tür "hipermetin" mantığıyla işler hale gelmiş olduğu yeni dönemin içeriğe ve biçime dair meraklarını paylaşıırken, bunları tamamen bize ait bir edayla görselleştiriyor. Hem hüznü, hem oyunu.

Zaman-mekân, iç mekân-dış mekân, geçmiş-an, hayal-gerçek ilişkileriyle bir karakterin başına gelenlerin şehrin tümünde olup bitenlerle ilişkisi, tek vücudun bütün insanlıkla iç içe geçmesi gibi temalar aynen bir hipermetin gibi, okuyanı da içine çekiyor. Buna en güzel örneklerden birisi, internetin başındaki Ümit'in İpek'le yaptığı insanlık anketi. Sorular şöyle: "Mutlu olmak için neyiniz eksik?", "Hayatınızda hangi ümidinizi yitirdiniz?", "Nasıl ölmek istersiniz?" Son soruya İpek "Hastalanmadan", Ümit "Öleceğimi bilmeden" diye cevap veriyorlar. Sonra, yüzlerini görmediğimiz insanları, herkesi kendi mekânında, herkesi vücudunun bir bölümüyle görerek bu soruya verdikleri farklı cevapları duyuyoruz. Her cevapla,

biz de kendi cevabımızı bir kere daha düşünüyoruz. Sonra bir bakıyoruz ki, hop, biz de filmin i ine girivermi iz. O karakterlerin arasına karı ıvermi iz. Bizim mek nımız hangisi? Hangi zamandayız? Ekranda v ucudumuzun hangi parçası var? Giydiğimiz yakışmış mı? Bileklerimiz narin mi? Yoksa o pörsümüş göğüs bizim mi? I te ordayız.

Son olarak vurgulamak istediğim önemli bir nokta var. *Korkuyorum Anne*, kendini dünyanın ta ırasında hissetmiyor, kompleksiz ve aydınlık. Bu nedenle belki de daha önce hiçbir filmimizin başaramadığı kadar evrensel. Ezik değil, dünyalı, ama yine de tanidik ve buralı. Bir senaryo daha ne yapsın? İyi ki çekilmiş de iyi bir film olmuş.  ekilmeseymi , "iyi senaryo nedir ki?" sorusuna sessiz bir cevap olarak kalırmış. Oysa  imdi, "iyi film nedir ki?" sorusuna, hapsirikli, kakkahalı, martı ve vapur sesli bir cevap olarak hem okunmayı, hem de seyredilmeyi hak ediyor. Üstelik bunu, tekrar tekrar tadına varılacak bir zevk olarak vaat ediyor.

Mayıs 2006

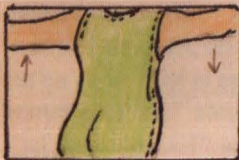
KORKUYORUM ANNE
İnsan Nedir ki...

qhviz

A

.(18.9.2003) Aslanlım

B

.(01.10.2003) Aslanlım

C

.(12.9.2003) Aslanlım

D

.(16.10.2003) Büyükhakkımece

E

Dünyaya doğru gelebilir.

.(24.9.2003) Zekeriyaköy

F

keles deni bozlar.

(4) → "aune, hasımpırmıne!"

.(10.8.2003) Aslanlım

A. (İç-Gün/All ev)

Bir çift arkası ezik, çok kullanılmış ayakkabı.

Bir çift, kullanılmış ama düzgün ayakkabı.

RASİH (DS)— İnsanlar ikiye ayrılır... Eğri basanlar, doğru basanlar. Eğri basanlar bel ağrısından kurtulamazlar. Beli ağrıyanın, gövdesi ve başı rahat olmaz. Başı rahat olmayan da hayatta doğruyu bulamaz. Hep doğru basmaya gayret edeceksin!

B. (İç-Gün/Neriman ev)

Üzerinde teğelli bir elbise, kollarını kaldırmış, kalın belli bir kadın vücudu.

Üzerinde yine teğelli, fakat başka bir renk elbiseli, ince belli bir kadın vücudu.

NERİMAN (DS)— Kadınlar ikiye ayrılır... İnce belliler, kalın belliler. İnce belliler kendi içinde yine ikiye ayrılır: ince belinden yakınanlar, ince belinden memnun olanlar. Kalın belliler de yine ikiye ayrılır: kalın belini beğenmeyenler ve kalın belinden şikâyeti olmayanlar... Şimdi... belinden yakınan ve memnun olmayanlara nasıl dikersen dik, hiçbir elbise yakışmaz! İyi terzi ne yapar, belinden memnun olmayana belini sevdirecek elbise diker. İnsanlarla uğraşmak zordur!

C. (İç-Gün/İpek ev)

Bir çift kadın eli.

Aynı çift elin ortaparmağında iri bir yüzük var.

İPEK (DS) — Erkekler ikiye ayrılır: sevdiklerine verdikleri hediyeleri, sonradan geri isteyenler ve istemeyenler diye... İkiye...

D. (Dış-Gün/Sokak)

Aytekin, yüzünü görmüyoruz, hızla koşuyor (kaçar gibi).

AYTEKİN (DS) — ... askerliğini yapanlar, yapmayanlar...

E. (Dış-Gün/Sokak)

Çetin, yüzünü görmüyoruz, hızla koşuyor (kaçar gibi).

ÇETİN (DS) — ... sünnet olanlar, olmayanlar...

F. (İç-Gün/Alı ev)

Alı, elleri başının altında, masaya kapanmış, oturuyor. Yüzünü görmüyoruz.

ALı (DS) — ... annesi olmayanlar, babasını hatırlamayanlar...

(Müzik)

ATLANTİK FİLM

**ÖMER ATAY
SUNAR**

**CENTRE NATIONAL DE LA CINEMATOGRAPHIE
(FRANCE)
VE
THE GLOBAL FILM INITIATIVE (USA)'İN
KATKILARIYLA**

1.

plus fixes -

sis

Handwritten text in a script, possibly Arabic or Persian, located below the fourth illustration.

Handwritten text in red ink, possibly a date or a signature, located below the sixth illustration.

2.

Ali yekun vıcut parçaları yap-
baş / yüz / el

A

Bebe / cut'li
ceşitli parçalar.

tavan

1. (Dış-Gün/Yol kenarı)

Sabah erken.

(Nefes sesi)

Büyük bir ağacın bulunduğu bir yol kenarı.

Ağacın hemen yakınında, tek kapısı açık bir taksi duruyor.

A  açla taksinin arasında, yerde, sırtüstü, baygın, iri bir erkek vücudu yatıyor.

E  ek anırması.

Köpek havlaması.

Köpek yerde yatan adamın başucunda durmuş yola havlıyor. E  ek yol kenarında, ara ara anırıyor.

Yoldan hızla bir araba geçiyor. Köpek ve e  ek arabanın ardından bakakalıyorlar.

Bir sabah ku  u   t  yor.

Adamın dudakları kıpırdıyor.

ALİ (DS)– Anneee! Anneciğim korkuyorum! Anneee!

Adamın ayağından fırlamış yerde duran eski ayakkabı teki.

ALİ (DS)– Korkuyorum anne!

NERİMAN (DS)– Annesi yok ki onun.

Adamın ağzı açık, gözleri kapalı.   aka  ından hafifçe kan sızıyor.

1. DOKTOR (DS)– Ağır bir darbe almış.

ALİ (DS)– Anneee!

Topukları eprimiş çorabı bileğine kadar sıyrılmış, pantolonunun paçası yırtılmış, aradan kıllı bacakları görünüyor.

HEMŞİRE (DS) — Nabız normale döndü.

2. DOKTOR (DS) — İç kanama yok. Paryetalde ezilme var.

Sıyrılmış gömleği ve belinden aşağı düşmüş pantolonunun arasından göbeği görünüyor. İnce ince çizilmiş, kanıyor.

1. DOKTOR (DS) — Kilosu çok.

HEMŞİRE (DS) — Çok kansız.

2. DOKTOR (DS) — (Tıbbi teknik açıklama)

Açık duran elinde de sıyrıklar ve biraz kan var. Parmaklarından biri çok hafif oynuyor.

1. DOKTOR (DS) — Tehlikeyi atlatmış.

KASAP (DS) — Yani?

Eşek adama yaklaşıp bakıyor ve tekrar yolun kenarına gidip anırıyor. Köpek de eşeğin yanına gidiyor.

22

Eşek anırıyor.

Köpek havlıyor.

Kuş ötüyor.

HEMŞİRE (DS) — (Azarlar) Yanisi ne, yaşayacak işte! Gözünüz aydın!

RASLH (DS) — Çok şükür Allahıma!

ALI (DS) — Anneeee... korkuyorum!

...

(Müzik)

Bir baş röntgeni, bir gövde röntgeni, bir diz röntgeni.

2. (İç-Gün/All ev)

Yerleri ahşap, tavanları yüksek eski bir İstanbul apartman dairesi. Mobilyaların çoğu eski ve koyu renkli. Bütün ev ve eşyaların çok kullanılmış olduğu belli oluyor. Eski ama temiz, karışık ama kasvetsiz bu dairenin ge-

niş salonundayız. Duvarlarda, kontrplak üzerine çizilmiş bir-iki soluk yağ-
lıboya tablo, iki duvar saati, bazı yerleri sararmış ve yırtılmış büyük bir in-
san vücudu haritası, bir takvim, bir sürü eski fotoğraf, birkaç şilt, diploma
gibi fotoğraflı bir belge vs asılı... Büyük pencerelerde eskimiş, koyu renk
perdeler var. Pencerelerden, çok aşağıda deniz görünüyor. Bir köşede es-
ki bir tartı ve boyölçme aleti, yerde eski iki büyük halı, bir sürü eski gaze-
te ve dergi var.

Ali, başında küçük sargısıyla, arkasına iyice kaykılmış, eski yüzlü kadife
koltukta oturuyor. Ayakları çıplak, üzerinde atlet var. Koltuğun hemen
karşısındaki kanepeye Keten, Rasih ve Neriman dizilmişler. Selvi arkada,
duvara yaslanmış ayakta duruyor. Sorguya çeker gibi bakıyorlar.

RASİH— (Sertçe) Biraz zorla zihnini. En son nereye kadar hatırlıyorsun?

NERİMAN— (Şefkatli) Kaç kişi bindiler arabaya?

Ali koltuğun üzerinde duran sol koluna bakıyor.

ALI— Ne arabası?

Rasih kızıp ayağa kalkıyor.

23

RASİH— Fesupanallah... ne arabasıymış!

Ali sağ eliyle sol kolunu alıp dizinin üzerine koyuyor.

ALI— Hatırlamıyorum Rasih Amca!

RASİH— Ne amcası be, babanım ben senin. Baban! Beş dakika önce gene söyledim, ba-ban!

Ali'nin sargılı başını arkadan görüyoruz.

ALI (DS)— İnanma, inanma.

Rasih tepiniyor.

RASİH— Ba-ba-nım!

(Müzik)

Ali yine sağ eliyle tuttuğu sol kolunu dizinden alıp tekrar koltuğun kenarına koyuyor. Kafasını kaldırıp tavana bakıyor.

Tavan.

3. (Dış-Gün/Sokak)

Ali, başında sargısı, sokakta, bir meydanda durmuş insanlara bakıyor. Sağ eliyle başını tutuyor.

Vücutlardan kesitler görüyoruz:

Elini kolunu sallayarak yürüyen bir adam.

Gözünü ovuşturan bir kadın.

Pantolonunun kıcını düzelten bir adam.

Esneyen bir kadın.

Yanındakinin kolunu tuta tuta konuşan bir adam.

Rasih Ali'yi kolundan tutup kendisine çeviriyor. Ali, kolunu babasının elinden kurtarıp gülümseyerek sallana sallana yürüyor.

RASİH (DS) — Ba-ban!

NERİMAN (DS) — Durun sinirlenmeyin Rasih Bey. Ne yapsın çocuk, elinde değil ki. Hem ne dedi doktor, yardım edin yeri-ne gelir, dedi.

(Ali'ye)

Hadi baştan başlayalım. Senin adın Ali. Otuz yedi yaşındasın.

RASİH (DS) — Otuz dokuz.

4. (İç-Gün/All ev)

Ali oturduğu koltukta, elleri dizlerinde, gövdesini öne eğmiş yere, ayaklarına bakıyor.

NERİMAN — Tamam. Otuz dokuz yaşındasın. Taksicilik yaparken kafacığına vurdular. Beyin sarsıntısı geçirdin! Bu evde oturuyorsun. Çalışmayı pek sevmezdin. En son, öyle yalandan, taksicilik yapıyordun.

Rasih arkası onlara, yüzü cama dönük duruyor.

RASİH — Tembelin tekiydin. Ne evde işe yarardın, ne sokakta. Şimdi kılıfını da buldun.

Ali ayak parmaklarını oynatıyor.

ALİ— Hayır taksici değildim.

Rasih sertçe Ali'ye dönüyor.

RASİH— Dinletebildim mi?

Ali başını kaldırıyor, gülümsüyor.

ALİ— Çipura!

RASİH— Evet ya çipura! 300 kilo çipura. Koca dükkânı batır-
dın!

NERİMAN— Aman Rasih Bey, hafızasının geleceği varsa da
gelmez ki böyle!

Neriman hapşırıyor.

RASİH— Ruh mu çağırıyoruz Neriman Hanım?

NERİMAN— Ruh çağırıyoruz Rasih Bey, oğlunuzun ruhunu ça-
ğırıyoruz. (Ali'ye dönüyor.)
Adın Ali, evlatçım. Ali Aktar.

**Selvi durduğu yerin hemen yanındaki duvarda asılı olan insan vücudu ha-
ritasına bakıyor.**

25

...

**Ali iki elinde birer çipura balığı, kuyruklarından tutmuş gülümsüyor.
(Gözleri görünmüyor.)**

5. (İç-Gün/Hastane)

**Bir kadın eli Ali'nin kafasını beyaz bir levhaya yapıştırıyor. Aynı el bu kez
öbür tarafa çeviriyor başını. Röntgeni çekiliyor. Aynı el sargısını açıyor.
Ali gözlerini kapatmış hafifçe gülümsüyor. Aynı el başını okşuyor, yana-
ğından bir makas alıyor.**

ALİ (DS)— Uykuda içime yerleşen ses, inanma inanma, diyor.
Kalın da bir ses, duymamak mümkün değil. İnanma!

Kafatası röntgenini görüyoruz.

Eşek anırıyor.

Köpek havlıyor.

HEMŞİRE (DS)— Ali Aktar. Boy 1.78. Kilo 99.

Büyük bir muayene odası. Orta yaşlı, sert görünüşlü hemşire ayakta, yazılmış raporu okuyor. Arkasında yaşlı, dağınık saçlı, hafif sakallı, sarı dişli bir doktor, masaya yanlamasına oturmuş sigara içiyor. Odanın arka kısmında bir polis oturuyor. Yanında bir hademe ayakta, duvara yaslanmış duruyor. Açık kapının dışında, koridorda bekleyen Rasih var.

Ali'nin çıplak karnını görüyoruz.

HEMŞİRE— Bir kez mide kanaması geçirmiş... Çocukluğunda ağır bir kuşpalazı, hafif bir zatürre var... Bu kadar. Tanı, geçici hafıza kaybı (+tıbbi terimler)... İmzalar mısınız?

Doktor önüne konulan rapora göz ucuyla bakıyor.

DOKTOR— 99 kilo... Omurga, göğüs kafesi, kafatası... Bol kemik. Tırnak. Bir ağız dolusu diş. Bol et, bol damar. Kilolarca bağırsak...

Ali'nin çıplak göğsünü, çenesini, dizkapaklarını görüyoruz.

26

6. (İç-Gün/Ali ev)

Kanepenin karşısındaki koltukta Neriman oturuyor. Selvi Neriman'ın omuzlarını ovuyor.

Keten kapının yanındaki sandalyede oturmuş, elindeki dikişiyle uğraşıyor.

Rasih açık balkon kapısının önünde elleri cebinde, arkası dönük, dışarı bakıyor.

Ali'nin sargısı çıkmış, kanepede yatıyor.

ALI— Niye benim ceketimi giydiniz?

Rasih dönüyor.

RASİH— Bu benim oğlum. Senin ceketin bana olur mu? Bir göbek fark var aramızda.

Parlak renkli çiçekli elbise giymiş, iri güzel bir kadın, elinde bir kap yemekle içeri giriyor. Kadının elbisesinin altından ilerlemiş hamileliği görünüyor.

İPEK— Geçmiş olsun!

Ali yattığı kanepede doğruluyor ve kocaman gülümsüyor. Keten, başını dikişten kaldırıyor.

KETEN— İlk defa güldü.

Ali kanepenin arkasında duran gömleğini alıp üzerine geçiriyor.

RASİH— (Neriman'a) Bize numaradan donuk gözlerle bakıyor, bak ona güldü.

ALİ— Nasılsın İpek?

Ali kanepede İpek'e yer açıyor. İpek elindekini sehpaye bırakıp, Ali'nin yanına oturuyor.

İPEK— İyiyim! Beni hatırlıyorsun!!

Rasih sinirle mutfığa doğru yürüyor.

RASİH— Namussuz herif! İnanmayın bu hergeleye!

İPEK— Bir tek beni mi hatırladı? Ne şans!

NERİMAN— (Selvi'ye) Kürekkemiğimin üstünü, bu taraf, bu taraf... hah, azıcık daha, ay, ay, ay...

27

Ali gömleğinin düğmelerini bir türlü ilikleyemiyor.

ALİ— Nasıl kapanıyordu bunun önü?

Hepsi dönüp Ali'ye bakıyor. Rasih mutfaktan geliyor.

NERİMAN— Eyvaaah, buna bakıcı lazım!

RASİH— Hadi canım sen de!

İpek Ali'ye yardım ediyor.

İPEK— Bak şöyle yapıyorsun canım...

KETEN— Düğme iliklemeyi de unutmuş!

İPEK— Unutmuş ama çabuk öğreniyor.

Ali İpek'e gülümsüyor. Esniyor. Geriniyor. Tek eliyle başını yokluyor.

İPEK— Bebek gibi olmuşsun Ali.

Elleriyle kendi beline sarılmış, eğilip İpek'in karnına bakıyor.

ALL— (Tatlı tatlı gülümsüyor) Bebek nasıl?

İpek elini karnının üzerine koyuyor.

7. (İç-Gün/İpek ev)

İpek'in karnını görüyoruz. Eliyle okşuyor. Parmağındaki yüzükle oynuyor. Topukluları üzerinde, sinirli, hızlı hızlı gidip gelen vücudunu görüyoruz, sanki dans ediyor.

Keten, biraz ürkmüş, oturduğu yerden onu izliyor.

TELESEKRETERDEKİ SES— Aloğ... Aloğ... Benden söylemesi... Hayat boyu görmem, bak hiç güvenme bana, kabul etmem, sakın baba diye gelmesin bir gün bana... Aloo, İpek... orada mısın?.. Şu yüzüğü istiyorum İpek... İnan ki annemindi, habersiz almıştım, istiyor şimdi. Beni mahcup etme... İpek alooğğ, bak benim çoluğum çocuğum var. Yapma, rezil etme beni. Delirdin mi sen ya?

İPEK— (Taklidini yaparak tekrar ediyor) Delirdin mi sen ya?

TELESEKRETERDEKİ SES— Sözüme kulak ver...

İPEK— (Taklidini yaparak tekrar ediyor) Sözüme kulak ver...

TELESEKRETERDEKİ SES— Doğurma şunu!

İPEK— (Taklidini yaparak tekrar ediyor) Doğurma şunu!!

TELESEKRETERDEKİ SES— Ver yüzüğümü, aloğ. Ver!

İPEK— (Bağırıyor) Ver-miy-cem!

Ben içimdeki sese kulak verdim! "Doğur" dedi bana, "anne ol" dedi bana!

Parmağındaki yüzüğü çıkarıp, tahta masanın üzerine bırakıyor.

İPEK— Vermiycem yüzüğünü de!

İpek'in gözünden yaşlar akıyor.

Yüzük pırıl pırıl parlıyor.

Polis sireni.

8. (Dış-Gün/Sokak, araba)

Polis sireni.

Polis arabasının yanar döner ışığı.

Ali ve Rasih bir polis otosunda gidiyorlar. Polislerden biri şapkasını çıkartmış saçlarını tarıyor. Öbürü serçeparmağıyla kulağını kaşıyor.

Ali arkadan polisin kırmızı kulaklarına bakıyor.

Sağ eliyle sol kolunu tutup dizine koyuyor. Sonra yerini değiştiriyor.

1. POLİS— Yahu yine keçe gibi saçlarım. Verdiğin krem de işe yaramadı.
2. POLİS— Nasıl yaramaz be oğlum! Islak süreceksin biliyosun.
1. POLİS— Evet.
2. POLİS— Durulamıycan ama...
1. POLİS— Nasıl durulamıycam! Köpürüyor, öyle mi çıkacam sokağa!
2. POLİS— Evet.
1. POLİS— Hadi canım sen de!
2. POLİS— Boşuna keçe gibi değil saçların, keçi gibi inadın var da ondan! Başkomiserime, Hüseyin Abi'ye, Narkotik'ten Şenol'a, hepsine tavsiye ettim, hepsi memnun. Bi sen, bi sen...

29

(Siren sesi)

9. (İç-Gün/Karakol)

Ali ve Rasih karakolda, komiserin masasının karşısında oturuyorlar.

Komiserin ellerini görüyoruz.

KOMİSER— Hafıza kaybı, zanlılarda sıkça görülür!

Parmaklarını kütürdetiyor.

... Bazısının kayıp hafızası burada şıp diye yerine geliverir.

Polisin elleri sürekli hareket halinde.

... Kuyumcuyu soyanlar üç kişi.

Üç parmağını öbür eliyle tutup, gösteriyor.

... İkisi dükkâna giriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki parmağını ayırıyor.

... Öbürü takside bekliyor.

Tek kalan parmağı tutup sallıyor.

... Şoför. Ticari taksi. Aynı gün. Aynı saatler.

Ali de parmaklarıyla komiseri taklit ediyor.

RASİH— Yapmayın Komser Bey! Vallahi kafasını patlatmışlar!

Ben babasıyım, beni bile tanımıyor!

KOMİSER— Hırsızın uğursuzun hangisi babasını tanıyor ki?

Elinin tersiyle masaya vuruyor.

... Rapor lazım. Sizi hastaneye sevk ediyorum...

10. (İç-Gün/Ali oda)

30

Ali yatakta sırtüstü yatıyor. Üzerinde atlet, altında çizgili pijama var. Tek kolunu kullanmadan yataktan kalkmayı deniyor. Kalkıyor. Yatağın kenarına oturuyor. Tekrar yatıyor. Yine tek kolunu kullanmadan kalkıyor. Oturuyor. Bu hareketi sürekli tekrarlıyor.

YAŞLI DR. (DS)— Uyuşma oluyor mu?

ALİ (DS)— Bazen sanki kolum yok oluyor.

YAŞLI DR. (DS)— Hissizleşiyor mu? Uzat şöyle bacaklarını da...

ALİ (DS)— Düşündüğüm an yok oluyor, sanki...

11. (İç-Gün/Hastane)

Muayenehane. Duvarlar insan vücudu resimleriyle dolu. Ali beyaz muayene yatağına oturmuş. Doktor çekiciyle Ali'nin dizlerine vuruyor. Kollarını kaldırıp bırakıyor.

YAŞLI DR.— Başka?

ALİ— Bazı insanları unuttuğumu söylüyorlar.

Doktor kafasını kaldırıp ters ters Ali'ye bakıyor.

YAŞLI DR.— Onlara inanmıyor musun?

Ali oturduğu yerde, küçük bir oğlan çocuğu edasıyla bacaklarını sallıyor.

ALI— Biraz. Ama, mesela... şu dışarıdaki adamın babam olduğunu söylüyorlar, herkes...

YAŞLI DR.— Yani babanı hatırlamıyorsun?

Ali gülümsüyor, başını iki yana sallıyor.

ALI— O benim babam değil ki...

YAŞLI DR.— Baban kim peki?

Ali derin bir nefes alıyor ve bilmiyorum anlamında omuzlarını kaldırıyor.
Doktor Ali'yi omuzlarından tutup sertçe yatırıyor.

YAŞLI DR.— Baban dışındaki herkesi tanıyor musun peki?

ALI (DS)— Nasıl tanıyayım herkesi! O kadar çok yüz var ki, o kadar çok göz, o kadar çok kulak, (gülüyor) yelken kulak, o kadar çok burun, kazma dişler, sarı dişler, eller, kollar, gülme, ağlama, tırnak, bacak, tokat, sinir, gerdan, ayak, saç, uyku, sevgi, toka, gözlük, sakal, sümük, tükürük, ter, ciğer, öööö...

31

12. (Dış-Gün/Vapur)

(Ali -DS- sürüyor.)

Ali vapurda dondurma yiyor ve insanlara bakıyor.

Hararetli konuşan bir kadının ağzı.

Kol kola girmiş iki adamın kolları.

Simit yiyen yaşlı, kuru bir adamın lokmaları çiğneyişi.

Ojeli parmaklı tombul ayaklarını sallayan bacak bacak üstüne atmış bir genç kadın.

Tırnak yiyen bir ağız.

Gözlüklerin arkasından bakan bir çift iri göz.

Başını yanındaki kadının omzuna dayamış adam.

Tespah çeken bir yaşlı.

Ağzı açık, başı geriye düşmüş uyuyan bir adam.

Keten, İpek, Rasih, Selvi ve Neriman'ın yüzleri.

13. (Dış-Gün/Alı ev, balkon)

Evin kalın demir korkuluklu, büyük köhne balkonundalar. Aşağıda İstanbul ve deniz görünüyor. Sürekli martılar geçiyor. Ara sıra bazıları balkon demirlerine konuyor. Alı elindeki fotoğrafa bakıyor. Karşısında yine Neriman, Rasih, Keten ve İpek var. Selvi çayları dolduruyor. Tabaklarda ev yapımı pasta ve kurabiyeler var.

(Martı çıkışlıkları)

(Gemi düdükları)

NERİMAN— Peki baştan başlayalım!.. Şimdi... Beni hatırlıyor musun? Ben alt komşunuz Neriman. Hani hep dikiş diken... III, modacı diyelim.

İPEK— (Alı'ye, sakın) Terzi.

Neriman hafif bozuluyor.

32

NERİMAN— İnsan zorlanıyor ayol, ne zor şey kendini anlatmak...

(Arkasına yaslanıyor.)

Aslında evet, iyi dikiş dikerim. Ustam Annik bana, sen cerah olacak karıymışsın, derdi.

(Bacak bacak üstüne atıyor.)

İyi Fransızca bilirim, İspanyolcam vardır... aslını sorarsan yerim burası değildi benim...

RASİH— Allah allaah, ne alakası var şimdi sizin...

NERİMAN— (Sertleşiyor) E, yardım ediyoruz işte! Anlatın, hatırlatın dedi doktor! Nasıl anlatayım kendimi?

O sırada bir martı kurabiye tabaklarından birine pike yapıyor.

(Bağırıyorlar.)

SELVİ— Kışış! Kışış! Körolasıcalar! Bıktım be sizden!

Selvi kaptığı uzun saplı süpürgeyle martıları kovalıyor.

Selvi'nin iri çıplak ayakları.

İpek ayağa fırlıyor.

İPEK— (Hızlı hızlı) Dur abla bak ben söyleyeyim... (Ali'ye) Neriman Abla terzi, iyi terzi... Çok işi, çok da parası var!

Ali ilgisiz dinliyor.

Neriman'ın elleri.

NERİMAN— Ah nerede çok para!

İPEK— Bu da oğlu Keten. O da iyi terzi olacak.

Keten İpek'i utangaç bir gülümsemeyle dinliyor, adı geçince başıyla selam veriyor.

NERİMAN— Ohoo, ona daha çok zaman var...

Keten umutsuz, annesine bakıyor.

Keten'in umutsuz bakışları.

NERİMAN— Bu İpek. Karnındaki çocuğu doğuracak...

İpek'in karnı.

İPEK— E beni zaten hatırlıyor...

NERİMAN— (Aldırmayıp devam ediyor) Tek başına... Nasıl bakacak belli değil.

(Martı çığlıkları)

İPEK— (Gülüyor) Neriman Abla, söylemeyi unuttum, yanıma kiracı buldum. Çok tatlı bir kız. Adı Ümit.

ALI— Aman evinin içine alacaksın, öyle hemen atlama üstüne. Biz de bir görelim, bakalım.

Hepsi dönüp Ali'ye bakıyor. İpek sevinçle Ali'nin yanına oturuyor.

NERİMAN— İyileşiyor. (Rasih'e) Bak vallahi söylediklerimizin faydası oldu!

Rasih umutla ayağa kalkıyor. Ali'nin yanına geliyor.

RASİH— Ali, oğlum beni de hatırla, bak... Baban. Seni ben büyüttüm sayılır. Rasih Aktar. Emekli sağıkçı. Seni doktor yapmak istedim ama, okumadın. Dinlemedin beni.

Ali babasının yüzüne bakmıyor. Neriman kaş göz işaretiyle Rasih'i daha tatlı konuşmaya davet ediyor. Rasih dönüp yerine oturuyor.

RASİH— Neyse, ben...

Rasih'in damarlı boynu.

NERİMAN— Baban seni çok sever evladım... Sana hem anne hem baba...

Ali yerde, Ketten'in yanında yatan köpeğe bakıyor.

ALI— Aa, Çakır'a yeni tasma almışsınız!

(Martı çığlıkları)

RASİH— (Kızıyor) Dinlemiyor ki!

IPEK— Bak Çakır'ı bile bildi, Rasih Amca!

KETEN— Tasmayı bile anladı.

(Martı çığlıkları)

RASİH— (Bağırıyor) Beni hatırlıyor musun, beni?

Martılar tekrar dalışa geçiyor. Selvi elinde süpürge, zıplayıp balkon korkuluklarına çıkıyor ve martıları kovalıyor. (Genel görüyoruz.)

(Martı çığlıkları)

IPEK'İN SESİ— Bu da Selvi... Uçan kadın, camların perisi, mut-fakların gülü, kadınlığın gururu... Bir erkek göremezsin onun gibi... Buralarda her şeyi o yapar, yemek, temizlik, hastabakıcılık, cambazlık...

Selvi cambaz gibi büyük bir maharetle balkon korkuluğunun öbür tarafına koşturuyor.

SELVİ— (İnce sesiyle çığlık çığlığa bağırıyor) Kşşşşşşt! Kuş değil bela bunlar be! Daha yeni sildiym camları, gene etmişler kanadı kırılasicalar! Gaganız kopsun sizin! Cıy! Cıy! Cıy! Yeter!

Neriman hapşırıyor.

IPEK— Çok yaşa.

Neriman ayağa kalkıp balkondan aşağı üst üste iki kere daha hapşırıyor.

(Hapşırıkları bütün mahallede yankılanıyor.)

ALI— Çok yaşa.

NERİMAN— Siz de görün.

(Hapşırıyor.)

Ay bıktım. Yine çok azdı.

Selvi, elinde saplı süpürge, kenarda korkuluğun üzerinde, duvara yaslanmış, gökyüzüne bakıyor.

SELVİ— Çok yaşa. Alerji mevsimi geldi herhalde...

14. (İç-Gün/Neriman ev)

Neriman atölye-evinde bir kadının elbise provasını yapıyor. Yüzlerini değil sadece vücutlarını görüyoruz.

Neriman hapşırıyor.

KADIN— Çok yaşa.

Neriman tam cevap verecekken tekrar hapşırıyor.

KADIN— Şöyle derin bir nefes almayı denesene.

Tam denerken yine hapşırıyor.

KADIN— Çok yaşa!

...

Neriman, yanında köpeği, sokakta hapşırıyor.

Neriman, yanında köpeği, yatakta hapşırıyor.

Neriman, yanında köpeği, kasapta hapşırıyor.

Sokakta bir çöpçü hapşırıyor.

Bir taksi şoförü arabasının açık camından hapşırıyor.

Şişman başörtülü bir kadın hapşırıyor.

Cami avlusunda bir hacı amca hapşırıyor.

Ortaokul öğrencisi bir kız hapşırıyor.

15. (İç-Gün/Hastane koridoru)

Hastane koridorunda Rasih, Hademe ve Polis, duvara yaslanmış bekliyorlar.

Polis hapşırıyor.

HADEME— Çok yaşa!

Polis başıyla teşekkür ediyor.

Önlerinden hastalar geçiyor. Elinde sidik torbası bir hasta hademenin yanına yaklaşıyor.

HASTA— Şşş, bana bak, üroloji nerde?

Hademe, sert sert bakıyor hastaya ve omuzlarını kaldırıp, bilmiyorum işareti yapıyor.

HADEME— (Hastanın arkasından) Anca bulursun, kevgir! (Yanındaki Polis'e) Bir "lutfen" yok, bir gülücük yok! Hilafsız bir tane adam çıkmaz bu eli sidiklilerden. Derim derim gene derim üroloji, nöroloji, radyoloji ya-ra-maz!

Polis sırtını duvara yaslamış, şapkasını geri itmiş, burnunu siliyor. İlgisiz dinliyor hademeyi.

HADEME— (Rasih'e) Senin oğlanın suçu ne amca?

POLIS— Daha suçu belli değil. Belki soyguna karışmışsa diye...

RASİH— Yok canım sen de!

HADEME— Yapma ya, ne soygunu?

POLIS— Kuyumcu. Kafama vurdular hiçbir şey hatırlamıyorum diyor.

HADEME— (Polis'in kulağına eğiliyor) Parayı paylaşamamıştır bunlar!

Polis hapşırıyor.

...

Polis, Ali, Rasih hastane koridorunda yürüyorlar. Polis elindeki kâğıda bakıyor.

POLIS— (Rasih'e) Gözünüz aydın amca, akli yerinde değilmiş!
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rasih ters ters Ali'ye bakıyor.

Eli sidik torbalı hasta polise yaklaşıyor.

HASTA— Yavu, şu üroloji nerde hemşerim yaaa? Öldüm yaaa!

Polis bir şey söyleyemeden hapşırıyor.

HASTA— Çok yaşa!

Polis konuşmaya çalışırken tekrar hapşırıyor.

POLİS— ... Alerji...

16. (Iç-Gün/Kasap dükkânı)

Duvarları, köşesi bucağı doldurulmuş av hayvanlarıyla dolu bir kasap dükkânı. Kasap çok yüksek bir buzdolabının arkasında, yine yükseltilmiş bir platformda duruyor. Müşteri ona başını kaldırarak, o da aşağı bakarak konuşabiliyor.

Kasap hızlı, becerikli hareketlerle et doğruyor.

37

Neriman yanında köpeği, belli daha yeni hapşırılmış, burnunu siliyor.

NERİMAN— Sen de gör.

KASAP (DS)— Neriman Hanım alerjinin nedenini buldum.

Kasap bıçaklı eliyle köpeği gösteriyor.

Neriman hapşırıyor.

Köpek yattığı yerden kalkıp biraz uzaklaşıyor ve arkasını dönüp kapıdan dışarı bakıyor.

NERİMAN— Kaç yıllık köpeğim ayol.

KASAP— Hapşırığın kaç yıllık?

Neriman düşünüyor. Köpeğe bakıyor. Köpek de dönüyor, mahsun mahsun ona bakıyor.

NERİMAN— Vallahi hiç düşünmemiştim... Ama...

KASAP— (Mutlu ve gururlu) Aklıma bizim yeğenden geldi. Öksürüyordu sürekli, test yaptılar, evdeki kediye alerjisi varmış.

NERİMAN— Ne oldu peki?

KASAP— Ne olacak, kediyi sepetlediler, öksürük tık kesildi!

İkisi de köpeğe bakıyorlar.

Neriman hapşırıyor.

KASAP— Çok yaşa!

17. (İç-Gün/Apartman girişi)

Ali, elinde bir fotoğraf, apartmanın loş merdivenlerinde oturuyor.

Fotoğrafta annesinin kucağında küçük bir oğlan çocuğu, çocuğun elinde de bir top var.

HOPARLÖR— Haydi çocuklar sünnete! Haydi şimdi sünnet zamanı! Sayın ana-babaların dikkatine! Belediyemizin ücretsiz toplu sünneti başlamak üzeredir...

38

(Hızlı hızlı alıp verilen nefes sesi)

Ali fotoğraftan başını kaldırıyor. Apartman kapısının iç kısmında, köşede saklanan küçük çocuğu fark ediyor.

HOPARLÖR— ... Haydi çocuklar sünnete!.. Sünnet alayı 15 dakika sonra Çarşı Meydanı'ndan hareket edecektir. Daha sonra tören için hep beraber Büyük Park'ta toplanılacaktır. Lütfen kayıt aracımıza isminizi yazdırın. Kıyafetler de belediyemizin hediyesidir! Haydi çocuklar! İşte sünnet! İşte belediye!

(Çocuk bağırışları)

Ali gözlerini çocuğa diyor.

ALI— Hey n'apıyorsun orada? Çık dışarı!

Kapının arkasından, altı-yedi yaşlarında çelimsiz, kısa pantolonlu, ön dişleri dökülmüş bir oğlan çocuğu çıkıyor.

ÇETİN— Ali Abi benim... Çetin! Sünnetçilerden saklanıyorum. Belediyenin toplu sünneti var. Çocukları tek tek yakalıyorlar.

ALİ— Sünnet olmadın mı sen?

ÇETİN— (Cık).

ALİ— Söylesene onlara, benim sünnetimi babam yaptıracak de...

ÇETİN— Babam evde yok ki.

ALİ— Annem dersin.

ÇETİN— Annem de yok. Ali Abi kurtar beni ne olur!

Ali oturduğu yerden kalkıyor. Ne yapacağını bilemiyor.

ALİ— Oğlum zorla götürecek değiller ya! Sen kimim dedin?

ÇETİN— Tanımadın mı beni? Çetin, Çetin! Rıza Efendi'nin oğlu.

ALİ— Rıza Efendi kimdi?

ÇETİN— (Şaşıyor, alt katı işaret ediyor) Sizin kapıcı.

HOPARLÖR— ... Belediyesi olarak, çocuklarınızın sünneti vesilesiyle sizlere hizmet etmekten gurur ve mutluluk duyuyoruz... Haydi çocuklar sünnete!

Ali hatırlayamadığını belli etmemeye çalışıyor. Apartman kapısından Keten giriyor. Çetin kendini korkuyla saklandığı köşeye atıyor. Keten Çetin'in saklandığını görüyor.

39

KETEN— (Gülüyor) Korkma korkma benim! Söyliyeyim mi burada sünnetsiz çocuk var, alın diye!

Çetin saklandığı yerde ağlamaya başlıyor. Keten merdivenlerden çıkıyor.

KETEN— Aman şaka be! Bedava sünnet ne güzel! Hem düğün de yapıyorlar, kıyafet, hediye...

Ali, bir eliyle hafifçe önünü tutmuş, yukarı çıkan Keten'e sert sert bakıyor.

ALİ— (Keten'e) Sen oldun mu?

KETEN— Olmam mı! Doğar doğmaz yaptırmışlar beni... Seni biliyorum, baban yapmış sünnetini.

(Ses merdiven boşluğunda yankılanıyor.)

Hatırlamıyorsun değil mi?

HOPARLÖR— ... Ücretsiz sünnet gösterilerine bütün semt sakinlerimiz davetlidir. Haydi çocuklar, haydi çocuklar sünnete! Bu büyük hizmetten yararlanın. İşte sünnet! İşte belediye!

18. (Dış-Gün/Sokak)

Çetin'le Ali sokakta el ele yürüyorlar. Kovalamaca sürüyor. Bir kamyonetin arkasında bir sürü sünnet kıyafetli çocuk, kimisi el sallıyor, kimisi ağlıyor. Arabanın arkasından mutlu anneler, babalar yürüyor. Ana-babalarla kamyonetin arasında da bir palyaço göbek atıyor.

HOPARLÖR— Belediyemiz bu hayırlı günde bütün ana-babalara mutluluklar ve iyi eğlenceler diler!

(Müzik çalıyor.)

Bir belediye görevlisi yanlarına yaklaşıyor.

BELEDİYE GÖREVLİSİ— Beyim belediyenin toplu sünneti var, bedava... Çocuğunuzu...

ALI— Biz o işi doğumunda hallettik!

Ali ve Çetin sıvışıyorlar.

40

19. (İç-Gün/İpek ev)

TELESEKRETERDEKİ SES— Aloo, İpek... orada mısın?.. Şu yüzüğü istiyorum İpek... İnani ki annemindi, habersiz almıştım, istiyor şimdi. Beni mahcup etme... İpek alooğğ, bak benim çocuğum çocuğum var. Yapma, reziletme beni. Delirdin mi sen ya?

Sözüme kulak ver... Doğurma şunu. Ver yüzüğümü.

Masanın üzerindeki yüzüğü tekrar eline alıyor. Karşısındaki koltuktan Ketan onu izliyor.

İPEK— Ama satacağım. Vermem geri. Parasıyla da iyi bir doğum yaparım.

KETAN— Bakarız ya, n'olucak. Hep beraber bakarız.

İpek gülümsüyor.

İPEK— Bakarız tabii. Sen de babalık edersin istersen ona...

Ketan seviniyor ve utanıyor.

KETAN— Ederim tabii... Anneme söyleme ama...

İPEK— (Kahkaha atıyor) Korkma söylemem.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Keten iki elinin parmaklarını birbirine geçirip geriyor.

Derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor.

20. (İç-Gün/Hastane)

Ali'nin röntgeni çekiliyor.

(Nefes sesi)

DIŞ SES— Nefesini tut. Şimdi bırak. Derin bir nefes al. Tut şimdi. Tut, tut. Verme, içinde tut nefesini. Hazır! Nefesini tut!

Ali derin bir nefes alıyor ve gözlerini kısıp nefesini tutuyor. Başını yukarı kaldırıyor.

(Sessizlik)

...

Havaya doğru yükselen bir top.

41

21. (İç-Gün/Ali ev)

Bir tansiyon aleti ibresi dönüyor. Rasih, gözünde gözlükleri, Ali'nin tansiyonunu ölçmüş, aletini topluyor.

RASİH— Vallahi ne dersiniz deyin ama, ı-ıh, ben bu sakatlığa... inanmıyorum! Tıp bilimi bunu yalanlıyor!

Tansiyon aletini ve cama astığı Ali'nin röntgen filmlerini işaret ediyor. Neriman gözlüğünü takmış filmlere bakıyor. Selvi de yanında.

SELVİ— Uşşş! Hepimizin içi böyle korkunç mu be abla?

NERİMAN— Hey yüce Rabbim, iyi ki üstümüzü örtmüşsün!

Ali esniyor.

Aralık kapıdan içeri iki büklüm, belini tuta tuta Rıza giriyor.

RİZA— Geçmiş olsun Ali Abi!

Rasih gözlüklerini çıkarıp gelenin kim olduğuna bakıyor.

RASİH— Al sana bir tane daha!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İPEK— O da numara yapmıyor ya, artık!

SELVİ— (Gülüyor) Valla orasını bilmem, bir hastalık on sene sürer mi canım!

NERİMAN— Kocadan yana çok şanssızsın kız!

RIZA— (Selvi'ye) Kız sen camlarda geze geze iyice çıktın insanlıktan be!

NERİMAN— Sus! Sus çarpılırsın! Hem kahrını çekiyor, hem yüzüne gülüyor... Daha ne! Seninki insanlık mı?

Rasih ayağa kalkıyor.

RASİH— İnsanlar ikiye ayrılır... Eğri basanlar, doğru basanlar. Eğri basanlar bel ağrısından kurtulamazlar. Beli ağrıyanın, gövdesi ve başı rahat olmaz. Gövdesi ve başı rahat olmayan da hayatta doğruyu bulamaz. Böyle bunun gibi ile-ri geri konuşup durur.

(Hep beraber gülüyorlar.)

Rasih Ali'nin ayakkabılarını gösteriyor. Herkes kendi ayakkabısına bakıyor. İpek karnını tutarak doğruluyor.

İPEK— Yani Aliciğim hiç üzülme, insanın sağlamı olmaz. Neri-man Abla'nın hapşırığı...

Neriman kemikleri çıkmış çıplak ayağını ovuşturuyor.

NERİMAN— ... başı, omuz ağrıları, ayak kemiği...

İPEK— ... Rasih Bey'in...

RASİH— ... Babanın...

Rasih'in pörsümüş çıplak göğsünü görüyoruz.

Rıza pantolonunu sıyırmış, arkası dönük belinin ağrıyan yerini gösteriyor.

Keten kulaklarını iki eliyle açıp açıp kapatıyor. Aynı anda ağzını da açıp kapatıyor.

Selvi ağzını kocaman açmış alt azıdişini gösteriyor.

Başka bir vücuttaki ameliyat izini,
bir bacadaki çıkık diz kemiğini,
bir koldaki yara izini,
kemikleri çıkmış, çok zayıf bir erkek vücudunu,
dişsiz bir ağız görüyoruz. Dişsiz ağız gülüyor.

İPEK— Babanın tansiyonu, kalbi, midesi... Rıza'nın beli, efendim... hadi beni boş ver... Keten'in kulak çınlaması... Selvi'nin dişleri...

Rasih çıplak sol göğsünün yanında eliyle ekokardiyografisini tutmuş gözleriyor.

RASH (DS)— Yüksek tansiyona bağlı sol ventrikül konsantrik hipertrofi...

Ali iki elini başının üzerinde kenetleyip gülümsüyor.

ALI— Benim de bazen şu sol bacağım üşüyor... Bir de takılma ve kütürdeme oluyor.

RASH (DS)— Yeni değil ya, o hep vardı sende zaten!

22. (Dış-Gün/Sokaklar, vapur)

(Nefes sesleri)

Ali sokakta durmuş sol bacağın dizinden büküp kaldırıyor, büküp kaldırıyor. Bacağına bakıyor. Basıyor. Etrafına bakıyor:

İpek, topukluları üzerinde hızlı hızlı yürüyor. Kaldırma bir hamlede zıplayıp su birikintisinin üzerinden geçiyor.

Ali, vapurda, dizini bükmüş bacağını tutarak ayakta duruyor.

Vapurdan iskele babasına kement atan çımacıyı görüyoruz.

İki adam el sıkışıp öpüşüyor.

Ali sağ eliyle sol kolunu tutarak eğilmiş bakıyor:

Boyacı çocuk maharetle fırça sallıyor.

Şişman bir kadın elinde ağır filelerle yalpalayarak yürüyor.

Bir adam denize karşı geriniyor. Derin nefes alıp veriyor.

Ali eli belinde seyrediyor: Üç kişi bozulmuş bir arabayı itiyorlar.

Hem arabayı itip hem direksiyonu tutmaya çalışan kişi Ali'yi fark ediyor ve sesleniyor.

AYTEKİN— Sen de bir el at be abicim!

Ali de gidip diğerkleri gibi arabayı itiyor. Araba bir türlü çalışmıyor. Öbür iki kişi bırakıp gidiyor. Ali ve Aytekin devam ediyor. Araba sonunda çalışıyor. Aytekin Ali'nin elini sıkıyor.

AYTEKİN— Ne bilek varmış baba sende ya! Gel gideceğin yere kadar götürüyim.

...

Arabadalar. Ali çekinerek bakıyor Aytekin'e.

ALI— Daha önce tanışıyor muyduk? Yani...

AYTEKİN— Yoo, ama çok memnun oldum tanıştığımıza!

...

Arabayı yine itiyorlar.

Yine itiyorlar.

...

44

Aytekin Ali'nin elini tekrar sıkıyor ve sarılıp öpüyor.

AYTEKİN— Dedğim gibi... Bekliyorum! Ne ihtiyacın olursa!

Ali gururlu ve mutlu, büyük adımlarla yürüyor.

23. (Dış-Gün/Sokak)

İpek kaldırımında tıkr tıkr yürüyor.

Yüzüğü parmağından çıkarıyor ve kutuya koyuyor.

24. (İç-Gün/Kuyumcu dükkânı)

Küçük bir kuyumcu dükkânı. Kuyumcu elindeki yüzüğe bakıyor. İpek onu izliyor.

KUYUMCU— Valla fena yüzük değil. 500-600 edebilir. Ama ben alamam. Bırakın buraya satılırsa ne âlâ...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İpek yüzüğü eline alıyor. Tereddüt ediyor. Adama bakıyor. Yüzüğü öpüyor ve adamın önüne bırakıp çıkıyor.

...

Dükkâna Keten giriyor.

KETEN— Şu vitrindeki, taşlı yüzük kaç para?

Kuyumcu Keten'i şöyle bir süzüyor.

KUYUMCU— Bir buçuk milyar.

Keten başını sallıyor.

25. (Dış-Gün/Sokak)

Keten koşuyor. Koşarken dondurmacıdan dondurma alan Ali'yi görüyor.

ALI— Dondurma yer misin?

Keten eliyle hayır işareti yapıyor ve koşmayı sürdürüyor.

Ali dondurmasını alıp Keten'in arkasından bakıyor.

Elinde dondurması yürürken önünden koşarak eli tüfekli iki adam geçiyor. Bir banka oturuyor. Belediyeciler köpekleri vurarak ya da yakalayarak kamyonu toplamaya çalışıyorlar. Çocuklar bağırış çağırış, köpeklerle yardım etmeye çabalarıyorlar. Belediyeciler bir köpeği daha vurup bayıltıyorlar.

Ali arkasına yaslanmış iştahla dondurmasını yiyerek olanları seyrediyor. Hiç aldırıyor gibi. Üniformalı belediye görevlileri yakaladıkları köpekleri Ali'nin yakınındaki kamyonu yüklemeyi sürdürüyorlar. Ali dondurmasını bitiriyor. Kalkıp köşedeki park musluğundan kana kana su içiyor. Etrafına şöyle bir bakınıyor. Sakin, kendinden emin, belediye kamyonuna yaklaşıyor. Kamyonun arka demir kapısını açıyor ve sıvışıyor.

(Müzik)

Köpeklerin ayılmış olanları kamyonun atlayıp kaçıyorlar. Çocuklar sevinç çığlıkları atarak köpeklerin peşinden koşuyorlar.

Ali elleri cebinde, hızlı adımlarla uzaklaşıyor.

Çocuklar belediyecileri kızdırmak için göbek atıyorlar.

26. (İç-Gün/Neriman ev)

Keten, tedirgin, makinasının başında dikiş dikiyor.

Neriman, genç bir kadına elbise provası yapıyor. Kadının üzerinde kolları olmayan teğelli, renkli bir elbise var. Neriman ağzında iğne doğruluyor.

NERİMAN— Bak madem abla diye sordun, açık söyleyeyim, kulaklarını küçültürmen şart. Biliyorum yapıyorlar...

Kız karşısındaki aynaya hafif eğilip kulaklarına bakıyor. Neriman tekrar elbiseye eğiliyor.

NERİMAN— Ayrıca çenen iri. Onun da çaresi var, tıp ilerledi kızım. Korkulacak bir şey yok. Şöyle etini güzelce yaracaklar ikiye, kemiğe bir-iki törpü...

Keten makinasının başından yavaşça kalkıyor. İçeri odaya geçiyor. Kapının aralığından salonu kontrol ederek içinde yapma çiçekler bulunan vazoyu eline alıyor.

46

NERİMAN (DS) — ... duymayacaksın kız, anestezi var. Sonra kapayacaklar. Fazla gelen etleri ya alırlar, ya da içe kıvrıp ince teğel... anladın?

KIZ (DS) — Çok para değil mi be abla?

NERİMAN — Taksitle yaptır. Çalışan kadınsın!

Keten çiçekleri çıkarttığı vazoun dibinden bir tomar para alıyor. Hızla sayıyor. Bir kısmını cebine koyup çıkıyor. Makinasının başına oturup dikişine devam ediyor.

NERİMAN — Omuzların dar, onun çaresi biraz zor. Göğüsler iyi, fakat ortalı değil be canikom, benim modeller tutmuyor, biliyorsun. Onları da ortalattırıcın!

Kız ağlamaya başlıyor. Neriman doğruluyor ve kızın gözyaşlarını siliyor.

NERİMAN — Yapma be güzelim! Senin güzelliğin için diyorum! Millet cinsiyetten cinsiyete geçiyor ameliyatlan, seninki ne ki, bir-iki rektif!

(Hapşırıyor.)

Kız hem ağlıyor, hem de başını sallayıp dediklerini onaylayarak Neriman'a sarılıyor. Neriman kızın kollarının arasında üst üste hapşırıyor.

27. (İç-Gün/İpek ev)

Çetin İpek'in açık daire kapısının önünde durmuş, bakıyor.

Salonun ortasında birkaç çanta ve kutu duruyor. İpek Ümit'e evi gösteriyor.

İPEK— Bu dolabı buraya çekeriz. Şu masayı şuraya iteriz...
Bak bu Çetin! Çetin, bu da Ümit Abla, benim kiracım, beraber yaşıycaz artık...

Çetin gülümseyip önüne bakıyor.

ÜMIT— Merhaba.

28. (İç-Gün/Merdiven başı)

İpek'in apartmanında merdiven başında konuşuyorlar.

İPEK— Annesi Almanya'da, ara sıra gelecek...

Neriman Ümit'i tepeden tırnağa süzüyor.

NERİMAN— 38 beden. Kollar uzun. Bilekler ince. Göğüs 85.
Bel... 55. Maaşallah, sana her model elbise yakışır.

İpek ve Ümit gülüyorlar.

29. (Dış-Gün/Sokak)

Sokaktalar. Ümit'in yanında yine İpek var.

ÜMIT— Jimnastikçiyim. Spor Akademisi'ne hazırlanıyorum.

RASİH— Tabii, insan vücudunu eğitmeli! Vücudunu bilmeli!
Vücudunu bilmeyen, tanımayan insan değildir!

30. (İç-Gün/İpek ev)

İki çift ayak ayakkabılarını kapıda çıkarıp içeri giriyor. Ayakkabılardan bir çiftine eğri, öbür çiftine doğru basılmış.

İPEK (DS)— Bizim gücümüz yetmedi. Merhaba.

ALI (DS)— Bu Aytekin. Arkadaşım.

IPEK— Bu da Ümit.

Ümit gülümsüyor. Ali gözlerini Ümit'ten alamıyor. El sıkışıyorlar. Ali'nin başını arkadan görüyoruz, Ümit'e bakarak içeri yürüyor.

ALI (DS)— İçimdeki ses... pek de kalın... diyor ki... diyor ki...
içimdeki ses sus!.. Ama duymamak mümkün değil, diyor ki...

(Kalp atış efekti)

IPEK (DS)— Bu dolabı buraya çekelim.
Şu masayı şuraya itelim.

Ali gülümsüyor.
Bir top göğ'e doğru fırlıyor.

IPEK— Ay giyin şu ayakkabılarınızı, birinizin ayağı kokuyor!

...

48

Ali dolabın ucundan tutmuş, bir hamlede kaldırıyor. Ali'nin ataklığına İpek ve Aytekin gülüyorlar. Elleri dolap odadan odaya geçerken Ümit arkadan hafifçe Ali'nin omuzlarından tutup yönlendiriyor. Ali'nin yüzü daha da değişiyor.

(Kalp atışları)

Masayı tutup kaldırıyorlar.
Ali hep Ümit'e bakıyor.
Taşıyorlar.
Ali'nin arkadan başını görüyoruz.

ALI (DS)— İçimdeki ses... "sol eli başımın altında olsun, sağ
da beni kucaklasın" diyor, nasıl da kalın bir ses.

Ali kafasını sertçe oda kapısına çarpıyor. Kapının camı kırılıyor.

(Kafasını çarptığında kendi duyduğu ses)
(Kalp atışları)

Ali utanıyor.
Elleriyle gülerken gözlerini kapatıyor.
İpek gülerken alt dudağını ısırp, iki elini göğsünün üzerinde birleştiriyor.

Ümit endişesini göstermek için, yine güleç, iki eliyle yanaklarını kapatıyor.
Aytekin tek eliyle ağzını kapatıyor. O da güleç.
Ali gülümsüyor.
Ümit'e bakıyor. Elleriyle yüzünü kapatıyor.

RASİH (DS)— Aliiii... Aliiiii...

31. (İç-Gün/Alı ev)

Alı koluyla yüzünü kapatmış, yatağında uyuyor.

RASİH (DS)— Aliiiii! Koş! İlacım! Koş!

Alı güm diye yataktan düşüyor. Koşarak babasının ilacını bulup götürüyor. Sendeleyerek odasına dönüyor.

(Müzik)

Sabahın ilk ışıkları.

Balkona çıkıyor. Şehre bakıyor. Yavaş yavaş ışıklar sönüyor. Hafif rüzgâr var.

Balkonun kenarına geliyor. Eğilip, çapraz karşı apartmana, İpek'in daire-sine bakıyor. Yanına bir martı konuyor.

(Vapur düdüklere)

Ümit'in penceresini izliyor.

Uyuyan Ümit'i görüyoruz.

Alı demirlere iyice yaslanmış, başını koluna dayamış, hayal kuruyor.

Doğruluyor. Kafasını yokluyor. Esniyor.

Diğer pencerelere bakıyor.

Başka yataklarda uyuyanları görüyoruz:

Örtüyü bacaklarının arasına sıkıştırmış bir adam.

Ölü gibi ağzı açık sırtüstü uyuyan bir kadın.

Birbirine sarılmış uyuyan orta yaşlı bir çift.

Horlayan bir adam.

Parmağı ağzında uyuyan küçük bir kız çocuğu.

Keten, iki eliyle yatağına sıkı sıkı tutunmuş, gözleri açık tavana bakıyor.

32. (Dış-Gün/Kuyumcu dükkânı)

(Nefes sesi)

Keten koşuyor.

Kuyumcuya giriyor. Parayı uzatıyor. Yüzüğü alıyor. Hızla çıkıyor. Koşar adım uzaklaşıyor.

Hemen ardından dükkânın önünde bir taksi duruyor ve maskeli iki adam koşarak dükkâna dalıyor. (Keten görmüyor).

Eşek anırması.

Köpek havlaması.

33. (İç-Gün/Hastane odası)

50

Eşek anırması.

Köpek havlaması.

Ali başı sarılı yatıyor. Yanda Rasih, Kasap ve Neriman oturuyorlar. Hemşire ve iki doktor Ali'nin başındalar.

Yatakta, tabandan görülen Ali'nin çıplak ayakları.

ALI (DS)— Anneeee, annee... korkuyorum! Anneciğim korkuyorum! Çok korkuyorum!..

Ali'nin kafatası röntgen filmi. Filmden detaylar.

1. DOKTOR— Sol koronal sütürde zedelenme, aynı zedelenme lamdoid sütürde de görülüyor... Yine sol fascia latae'nin tenseur kasında yırtılma...

2. DOKTOR— Atlatmış.

1. DOKTOR— Langitüal iğnesini yapın.

Ali'nin yatar haldeki çıplak göbeği.

Hemşire elindeki iğneye ilaç çekiyor.

ALI— Anneee! Anneciğim korkuyorum! Anneee! Korkuyorum anne!

Hemşire iğneyi Ali'nin koluna sertçe batırıyor.

HEMŞİRE— Bekle tatlım, annen de gelecek.

Neriman hemşireye sert sert bakıyor.

NERİMAN— Annesi yok ki onun!

Doktor Kasap'a bakarak konuşuyor. Kasap oturduğu yerden doğruluyor, suratı son derece ciddi.

1. DOKTOR— Ağır bir darbe almış.

ALI— Anneee!

Hemşire Ali'nin nabzını ölçüyor.

HEMŞİRE— Nabız normale döndü.

Doktor elindeki röntgen filmine bakıyor.

2. DOKTOR— İç kanama yok. Paryetalde ezilme var.

1. DOKTOR— Kilosu çok.

HEMŞİRE— Çok kansız.

2. DOKTOR— (Tıbbi teknik açıklama)

51

Doktor iki elini yana açıyor ve kollarını pat diye gövdesine bırakıyor.

1. DOKTOR— Tehlikeyi atlatmış.

KASAP— Yani?

Hemşire Kasap'ı azarlıyor.

HEMŞİRE— Yanisi ne, yaşayacak işte! Gözünüz aydın!

Rasih ellerini dua eder gibi yukarı kaldırıyor.

RASİH— Çok şükür Allahıma!

ALI (DS)— Anne... korkuyorum!

34. (İç-Gün/Ali ev)

Ali'nin ağacın önündeki annesiyle olan fotoğrafını görüyoruz.

ALI (DS)— Burada annemle gittiğimiz piknik. Topum kaybolmuştu sonradan.

Eli tüfekli bir asker fotoğrafı.

ALİ (DS)— Burada çok belim ağrırdı.

Ali'nin gülen bir gençlik fotoğrafı.

ALİ (DS)— Burada gülüyorum.

Rasih elinde iki balık, kuyruklarından tutmuş. Başkaları da var. Ali'nin vücudunun yarısı kesik, yüzü de görünmüyor.

RASİH (DS)— Burada bak ben. Buradayım işte! Bu da sen.

ALİ (DS)— Burada ben yokum.

RASİH (DS)— Şu sensin işte.

Bir karayolları kamyonetinin üzerinde.

ALİ (DS)— Evet işte karayolları!

Sünnet elbiseleriyle ağlıyor.

ALİ (DS)— Burada ağlıyorum.

ALİ (DS)— Burada çok hastayım.

RASİH (DS)— Çocukken de hep hastaydın.

Ali ve Rasih, evin salonunda ahşap masanın başındalar. Ali birden babasına dönüyor.

ALİ— Bu benim gömleğim değil mi? Niye giydiniz?

RASİH— Allah allaaah! Bir de bunu tutturdu! Oğlum senin elbiselerin bana olmaz ki!

Ali inanmayan gözlerle bakıyor.

Çok kalabalık üniformalıların oluşturduğu bir fotoğraf.

ALİ (DS)— Burada, yokum.

RASİH (DS)— Burada yoksun.

35. (Iç-Gün/Kahve)

Rıza ve iki kapıcı tasmaından çekıştirdikleri, farklı cinslerde üç köpeği kahvenin önündeki demirlere bağlıyor. Köpeklerden birisi akır.

1. KAPICI— Gezdirmem abicim. Bırakırım burda, bağlarım, giderim orda çayımı ierim...

RIZA— Hadi biz de gidelim, gel lan!

İçeride Rıza ve diğer iki kapıcı oturmuş konuşuyorlar. Çay içiyorlar.

RIZA— Bu ağrı sadece bel fıtığından değil gibi gelmeye başladı bana...

1. KAPICI— Eee...

RIZA— Böbreklerde bir sorun var gibi...

2. KAPICI— Eğer sidiğin kırmızıysa...

Üzölmüşten çok sevinmiş gibi, hafif sırtarak atılıyor.

RIZA— Aha şu çay gibi... Vallaha o zaman tamam! Böbrek yetmezliği! Haydi bakalım işeyebilirsen işe artık! Bir de organ nakli derdi... Uygun böbreği ara ki bulasın!

Rıza, keyifle höpürdeterek çayından bir yudum alıyor.

1. KAPICI— Yok len, tek böbrekle de işersin...

2. KAPICI— Hee, n'olacak ki, bende de karaciğer yetmezliği var!

Çayını şakur şukur karıştırıyor.

1. KAPICI— Karaciğer yetmezliği de neymiş! Benimle yarışmanın oğlum, (parmaklarıyla tek tek sayıyor) iki kere mide kanaması geçirdim, bir kere de safra kesesi ameliyatı oldum!

2. KAPICI— Ne övünüyon ulen!.. Ameliyat olmak bir şey değil ki! Ben askerden bu yana kemik erimesiyle uğraşıyorum, kemik erimesi... Adı yeter!

(Dışarıda köpekler havlıyor.)

Neriman, Çakır'ı tasmaından tutmuş hışımla kahveye giriyor.

NERİMAN— Yazıklar olsun Rıza Efendi! Üçünüze de yazıklar olsun! Günah değil mi hayvanlara?.. Hem gezdiriyoruz diye para alıyorsunuz, hem...

Rıza ayağa fırlıyor ve abartılı bir şekilde yüzünü buruşturup belini tutuyor.

RIZA— Aha ablacım bak vallaha daha şincik girdik, iki gözüm önüme aksın...

Tasmayı Neriman'ın elinden çekiyor, Neriman bırakmıyor. Çekişiyorlar.

... belim-böbreğim tuttu, Allah, bak nasıl batıyor, bir nefes dedim... hem hayvanlar da bir solusun diye...

2. KAPICI— He ya Neriman Abla, inan yani...

Öbür Kapıcı da tasmayı çekerek Rıza'ya yardım ediyor, fakat Neriman bırakmıyor. Çekişmeye devam ediyorlar.

36. (İç-Gün/Jİmnastik salonu)

Ümit hızla koşuyor, döne döne birkaç perende atıyor. Duramıyor ve düşüyor. Kızgın, elini yere vuruyor. Tekrar başlıyor. Koşuyor. Perendelerini atıyor. Yine duramıyor.

Hırsla ellerine tükürüp, tekrar başlıyor.

37. (İç-Gün/Neriman ev)

Keten kapıyı açıyor, eve giriyor. Etrafa bakınıyor, odalara göz atıyor.

KETEN— Annee! Anneee!

Dikiş makinasının başındaki sandalyeye ilişiyor. Etrafa tekrargöz atıp cebinden yüzük kutusunu çıkarıyor. Kutuyu açıyor. Yüzüğü parmağına takıp bakıyor. Tekrar kutusuna yerleştiriyor. Kalkıyor, önünde tekli bir koltuk bulunan, karışık bir rafa doğru uzandığı sırada koltukta sırtüstü yatan Neriman'la göz göze geliyor.

KETEN— Annee!!

Keten sıçırıyor ve elindeki kutuyu arkasına saklayıp geri geri gidiyor.

NERİMAN— Ne bağıırıyorsun oğlum? Delirdin mi?

KETEN— Seslendim sana, niye cevap vermiyorsun?

NERİMAN— Yatıyordum, görmüyor musun?

Neriman yattığı yerden gerine gerine kalkıyor. Keten'i süzüyor.

NERİMAN— Elindeki kutuda ne var?

KETEN— Ne kutusu?

NERİMAN— Demin şu rafa saklamaya çalıştığın kutuda?

Keten cevap vermeden arkasını dönüyor ve içeri geçiyor.

NERİMAN— Keten, oğlum, ne saklıyorsun benden?

KETEN— (İçerden) Hiç.

Keten arka odada kafasını duvara yaslamış, korkuyor. Çare düşünüyor.

NERİMAN— Bana bak ben daha içeri girişinden anladım benden bir şey sakladığını. Gel buraya!

(Sinirleniyor.)

Nerede sende ananı kandıracak akıl!

Keten geliyor. Yüzük kutusunu cebinden çıkarıp masaya koyuyor. Neriman alıp açıyor.

NERİMAN— Bu ne ayol? Nereden buldun bunu?

KETEN— Söyleyemem.

Keten, başı önde, yere bakıyor.

NERİMAN— Çaldın mı yoksa?

KETEN— Benim değil.

55

Neriman yüzüğü parmağına takıp bakıyor.

NERİMAN— Pek de güzelmiş! Kimin peki?

Keten ıkınıp sıkınıyor ve uyduruyor.

KETEN— Ali'nin.

NERİMAN— Ali'nin yüzüğünün sende işi ne?

KETEN— Benden rica etti... Saklar mısın, dedi... Bu benim anemnin yüzüğü, Rasih Amca elimden alacak diye korkuyorum dedi...

Neriman elinde yüzük, dik dik Keten'e bakıyor.

NERİMAN— Sen de aldın! Adamın aklı başında değil ki, ya yarın yüzüğümü çaldın derse!

Neriman yüzüğü kutusuyla cebine koyuyor. Keten yüzüğe bakıyor.

KETEN— N'apıcan yüzüğü?

NERİMAN— Tabii ki sahibine teslim edeceğim.

KETEN— Hangi sahibine?

NERİMAN— Ali'nin demedin mi sen?

Keten ne yapacağını bilemiyor.

KETEN— Babasına söyleme bari.

NERİMAN— Bana ne ayol babasından!

38. (İç-Gün/Ali ev)

Rasih ve Çetin evdeler. Çetin ağzı açık, korku dolu suratıyla Rasih'e bakıyor. Eliyle de sımsıkı pipisini tutmuş.

RASİH— Sünnet sağlıktır, temizliktir. Erkekliğe ilk adımdır.
Yani insanlığa ilk adımdır.

Rasih eski bir anatomi kitabı açıyor.

ÇETİN— Ben o kitaptan da korkuyorum!

RASİH— Çok korkuyorsun be evladım! Her şeyden de korkulur mu?

Çetin ağlamaya başlıyor.

ÇETİN— Korkuyorum.

RASİH— Benden de mi korkuyorsun?

Çetin ağlayarak başını sallıyor.

ÇETİN— Sünnet edersin diye. Ali Abi'yi de sen etmişsin! O da hâlâ korkuyor senden!

39. (Dış-Gün/Sokak, vapur)

Ali ve Aytekin vapur iskelesine doğru yürüyorlar. Az ileride park etmiş iki polis arabası ve etrafında polisler var. Aytekin aniden yolunu değiştiriyor. Ali de onu izliyor. Hızlı adımlarla hiç konuşmadan sıvışıyorlar. Arabalı vapura doğru yürüyorlar.

Arabalı vapurdalar.

AYTEKİN— Polise bulaşmıycan abicim!

Ali merakla Aytekin'e bakıyor.

AYTEKİN— Merak ettin değil mi? Boş ver.

ALI— Ben de uzak dururum polise.

Bu kez Aytekin merakla bakıyor Ali'ye. Hafif gülüşüyorlar.

Vapurun başka bir bölümündeler. Dirseklerini dayamış boğaza bakıyorlar.

Aytekin ellerini ovuşturuyor.

AYTEKİN— Sana bir sırrımı vereyim.

Ali bütün ciddiyetiyle Aytekin'e bakıyor.

AYTEKİN— Ben daha askerliğimi yapmadım.

ALI— Asker kaçığı mısın?

AYTEKİN— (Kafasını sallıyor) Arayıp sordukları yok ama yakalanırsam gönderirler. Bir de hapis filan var. Sen yaptın mı?

Ali dimdik bakıyor Aytekin'e.

ALI— Komando.

57

Yanlarına yolcu bir polis yaklaşıyor. Ali tedirgin oluyor. Aytekin'e bir işaret yapıp yer değiştiriyor. Aytekin de onu izliyor.

AYTEKİN— Yolcu o ya, bir şey olmaz!

Ali parmağıyla sus işareti yapıyor. Kuytu bir yere giriyorlar.

AYTEKİN— Sen niye kaçıyorsun ki polisten?

Ali denize bakıyor.

ALI— Ben de sana bir sır vereyim. Ama sende kalsın...

(Sesini daha da alçaltıyor.)

Başımda bir soygun işi var.

Aytekin şaşırıyor, hayranlıkla bakıyor Ali'ye.

AYTEKİN— Ne soygunu?

ALI— Kuyumcu.

Az önceki polis yakınlarına geliyor. Bu kez Aytekin uyarıyor Ali'yi. Yine yer değiştiriyorlar.

AYTEKİN— Seni mi izliyor acaba?

Ali sahte bir yüzle durumu daha gizemli kılmaya çalışıyor.

ALİ— Bilmem.

AYTEKİN— E, anlatsana.

ALİ— (Çok ciddi, etrafına bakınıyor) Sonra.

AYTEKİN— İnsanların görünüşüne aldanmamak lazım. Seni ilk gördüğümde...yani hiç... Vay be!

Ali çok gururlanıyor, denize karşı derin bir nefes alıyor. Abartılı bir hareketle dudaklarını uzatıp büzüyor ve aldığı nefesi geri bırakıyor.

40. (Dış-Gün/Kasap dükkânı)

(Nefes sesi)

Kasap tezgâhın iki yanındaki rüzgâr fanlarını kendi üzerine çevirmiş, ellerini ve kollarını iki yana açarak derin nefes alıp veriyor.

58

KASAP— Bazıları nefes almayı bilmez.

(Ali'nin nefes alışığı gibi alıyor.) Mesela şöyle nefes alınmaz. Nefes almayı bilmeyen, nefesini tutmayı da bilmez. Nefesini tutmayı bilmeyen, nişan alamaz.

Neriman oturduğu yerden onu izliyor. Çakır yerde ayaklarının dibinde yatıyor.

...

Kasap, tek omzunda bütün bir dana, dolaptan çıkıyor.

KASAP— Bazıları nefes almayı bilmediğinden, dudaklarını oynatmadan konuşur. Bak böyle. Söyledikleri bile anlaşılmaz.

NERİMAN— Horlamak da mı ondan acaba?

Koca danadan, bir vuruşta, büyük bir et parçasını kesiyor.

KASAP— Tabii. Hatta ayak kokusu, saçtaki kepek bile, nefes almayı bilmemekten olur.

NERİMAN— Dış çürümesi de öyle!

KASAP— Evet, bravo! Hepsi nefesten!

Amaa, alerji hariç...

Göz kırpıp, köpeği işaret ediyor ve elleriyle soruyor. Neriman bilmiyorum anlamında omuzlarını kaldırıyor. İkisi de köpeğe bakıyorlar. Kasap köpeğin fark etmeyeceği bir el hareketiyle Neriman'ı tezgâhın yakınına çağırıyor. Eğilip yavaş sesle konuşuyor.

KASAP— Hiç üzülme. İdare eder bu kendini. Ben halledeceğim...

Neriman da eliyle ağzını gizleyerek nefes sesiyle konuşuyor.

NERİMAN— Kimse duymasın... Rezil olurum.

KASAP— Çalındı deriz.

Köpek birden huysuzlanıyor. Neriman Kasap'a eliyle sus işareti yapıyor. Kasap hemen normal yerine geçiyor ve etini kesmeye devam ediyor.

KASAP— Bu sefer gerdan vereyim.

Neriman sandalyeye oturmuş.

NERİMAN— İstemem, biraz sinirli oluyor.

KASAP— Aa, ayıp ediyorsun Neriman Hanım, benim verdiğim et sinirli olur mu?

NERİMAN— Ne etin sinirlisini severim, ne insanın sinirlisini!

(Hapşırıyor.)

Sen başka tabii, keşke bütün erkekler senin gibi olsa...

(Gülüyorlar.)

KASAP— Sana haftaya inşallah bir sürpriz getireceğim!

Eti özenle ve süratle doğruyor.

41. (İç-Gün/Alı ev)

(Horlama.)

Rasih horluyor. Alı yatağında gözleri açık horlamayı dinliyor. Yataktan kalkıyor. Babasının odasına giriyor ve horlamasını izliyor.

Odasına dönüyor. Aynanın karşısında oturuyor. Ellerinin içiyle kulaklarını kapatıp açıyor.

(Hareketiyle birlikte horlama sesi de gidip geliyor.)

Omuzlarını indirip kaldırarak "bana ne" deme egzersizleri yapıyor. Tekrar babasının yattığı odaya gidiyor. Babasının okuma gözlüklerini takıyor. Etrafa öyle bakıyor. Gözleri kocaman görünüyor. Eğilip babasına bakıyor. Komodine çarpıyor. Gürültüye babası uyanıyor. Gözlerini açınca karşısında gözlüklü Ali'yi görüyor. Çığlık atıyor.

RASİH— Allah! Bismillah!

Yattığı yerde doğruluyor.

ALI— Benim! Benim! Horluyordunuz da...

RASİH— (Nefes nefese) Üzerime eğilmiş n'apıyordun öyle?

Rasih yatağın üzerinde ayağa fırlıyor.

Ali gözlükleri çıkartıyor.

RASİH— (Nefes nefese) Niyetin neydi oğlum, ha, doğru söyle!
Ali!

60

Ali dönüp ayaklarını sürüye sürüye odasına gidiyor.

ALI— (Uyduruyor) Hiç. Uyandırmaya kıyamadım. Sizi hatırlamaya çalışıyordum.

Rasih kalbini tutarak yatağa oturuyor. Derin nefes alıp veriyor. Tansiyon aletine uzanıyor.

Ali balkona çıkıp Ümit'in penceresine bakıyor.

42. (İç-Gece/İpek ev)

İpek ve Ümit, Ümit'in odasında bilgisayarın başındalar. Ümit İpek'e internetten anne karnındaki bebek resimleri gösteriyor.

(Telefon çalıyor.)

(Konuşmalarından sadece bazı kelimeler duyuluyor.)

İPEK— ... parmağını emiyor...

ÜMIT— Düşünsene senin içinde de aynı böyle bir...

ÜMIT— Kız mı erkek mi... merak etmiyor musun?..

İPEK— Bilsem n'olacak?..

ÜMIT— Aslında sen?..

İPEK— E kız... Sen?

ÜMIT— Ben... hı... bilmem...

TELESEKRETERDEKİ SES— (İpek ve Ümit'in konuşmalarının üzerinde) İpek, tatlım... Aloğ, vazgeç şu sevdadan. Doğurma... Aloo! Aloo! Doğurma!

(Bağırıyor.)

Aloo, hem nereden belli benden olduğı! Ha!..

(Sessizlik.)

Aloğ, İpek, orda mısın? Tatlım, yapma ya! Bir de şu yüzüğü diyorum, aloğ yüzüğü, yüzüğü... yollasana bana... Dedim ya benim değildi, annemin! Yoksa helâl olsun sana...

(Bağırıyor.)

Aloğğ, ordasın biliyorum, ver yüzüğümü, yeter be!

(Boğulur gibi öksürmeye başlıyor.)

43. (İç-Gün/Jimnastik salonu)

61

Ümit sekiz-on kadar küçük kız çocuğına egzersiz yaptırıyor.

Ümit önlerinde, hepsi vücutları gergin ellerini havaya kaldırmış duruyorlar.

ÜMIT— Nefes aal! Nefes veeer! Nefes aaaal, nefes veer!

Hepsi söyleneni büyük bir iştahla uyguluyor.

(Koro halinde nefes alıp vermeler)

44. (Dış-Gün/Araba)

Aytekin ve Ali Aytekin'in arabasındalar. Aytekin arabayı birden durduruyor.

AYTEKİN— Seni birisiyle tanıştırmak istiyorum.

Ali dönüp tepkisiz bakıyor Aytekin'e.

AYTEKİN— Benim için önemli birisi. Yani... şey gibi...

Bir sigara çıkarıyor. Ali'ye uzatıyor. Ali istemiyor. Aytekin bir tane yakıyor.

AYTEKİN— Senin için Ümit neyse... benim için de öyle biri, Zambak... Zambak.

Ali'nin gözleri parlıyor. Paketten bir sigara çekip ağzına koyuyor. Ümit'e olan ilgisinin dile getirilişi sevindiriyor Ali'yi.

ALI— (Utangaç) Ümit çok, şey... tabii. Yani benim için...

Arabanın çakmağını alıp, sigarasını yakıyor.

ALI— Çok önemli, yani.

(Beraber kahkahalarla gülüyorlar.)

Ali sigarasını yaktıktan sonra çakmağı kibrit söndürür gibi sallayıp camdan dışarı atıyor.

Arkadan görüyoruz.

ALI (DS)— Sol eli başımın altında olsun, sağı da beni kucaklasın.

AYTEKİN— Ne dedin?

45. (Dış-Gün/Zambak ev önü)

Aytekin Zambak'a arkadan sarılmış, yanaklarından öpüyor. Vedalaşıyorlar.

ZAMBAK— (Ali'ye) Çok memnun oldum Aliciğim! Ümit'e selam söyle, onunla da tanışmak isterim.

Ali hem utanıyor, hem mutlu oluyor.

ALI— Hoşça kal Zambak.

ZAMBAK— Zambak zumbak, dön arkana iyi bak!

(Gülüyorlar.)

46. (Dış-Gün/Çatı terası)

Neriman, yanında Çakır, rüzgârlı terasta, sırtı dönük çamaşır asıyor. Dö-

nüyor, arkasına bakıyor.

NERİMAN— ... Artık neredeyse dikiş dikemez hale geldim...
Anlaman lazım. Evladım kadar, hatta ondan daha çok sevdim seni. Sizi hiç ayırt etmedim... Senin suçun da değil...
Ama...

Hapşırıyor. Tekrar hapşırıyor.

NERİMAN— ... Ama doğru, seninle beraber başladı bu illet.
Sen sekiz, hapşırık sekiz...

Hapşırıyor. Köpek patisiyle gözlerini kapatmış, yatıyor.

NERİMAN— Benim ne vicdanlı olduğumu herkes bilir, ama...
ne yapayım yani!

Gözleri yaşlarla doluyor.

Çetin'le Ali koştura koştura terasa çıkıp Neriman'ın yanına geliyorlar.

ALI— (Çetin'i gösteriyor) Seni çağırıyor, dedi.

Neriman elindeki ıslak çarşafı gözlerinin yaşını siliyor.

NERİMAN— (Çetin'e) Hadi sen in!

Çetin yollanmaktan üzgün, onlara bakarak merdivenlere doğru uzaklaşıyor.

ALI— Hayrola Neriman Abla, ağlıyor musun?

NERİMAN— (İfadesi birden değişiyor) Yok, rüzgârdan.

Neriman elindeki çarşafı silkeklerken Ali'yi süzüyor. Çarşafı asıyor. Cebinden kutuyu çıkarıp, yüzüğü Ali'ye gösteriyor.

NERİMAN— Kimin bu?

Ali bakıyor.

ALI— Bilmem.

NERİMAN— Senin değil mi?

ALI— Hayır.

Neriman, elleri belinde, Ali'ye dik dik bakıyor.

NERİMAN— Annenin filan olmasın.

Ali hatırlamaya çalışarak yüzüğe bakıyor. Neriman kutunun kapağını pıt diye kapatıp, cebine atıyor. Eğilip bir çarşaf daha alıyor sepetten, silkeliyor.

Ali terasın kenarına gidip uzaklara bakıyor. Martılar geçiyor. Neriman çarşafı asarken, uzaktan Ali'yi süzüyor. Suratı asık.

NERİMAN— (Merdivenlere doğru) Çetin!

Çetin'in hemen oracıkta olduğu belli oluyor, hemen fırlıyor merdiven aralığından.

NERİMAN— Söyle Keten'e hemen buraya gelsin.

Çetin koşarak gidiyor.

ALI— (Dönüp Neriman'a sesleniyor) Kuşlar rüzgârdan uçamıyor.

Neriman olduğu yerden kuşlara bakıyor. Üstlerinde bir sürü martı, rüzgârla savrulup duruyorlar.

64

Keten'le Çetin geliyorlar. Genel görüyoruz. Neriman Çetin'i yine yolluyor. Ali de yanlarına gidiyor. Konuşmaya başlıyorlar.

Keten'in beti benzi atıyor.

KETEN— Dedin ya hani, apartmanın girişinde, sende dursun, annemin yüzüğü, diye. (Yutkunuyor) Rasih Amca elimden alacak, dedin ya.

Ali yüzüğü eline alıp bakıyor. Sonra Keten'e bakıyor.

ALI— Annemin yüzüğü müymüş?

Keten hızla başını sallıyor. Neriman kararsız kalıyor.

NERİMAN— (Keten'e) Git şu çarşafı asıver!

KETEN— Aşağıda işim var.

NERİMAN— Yürü, kollarım koptu! Hem benim değil ya, senin çarşafların!

Keten annesinin uzattığı çarşafı terasın diğer tarafındaki iplere yöneliyor.

Çakır terasa konmuş martıları kovalıyor.

NERİMAN— (Ali'ye) Hatırlıyor musun oğlum, yoksa bu bir halt mı çeviriyor? Bak şüphede kalırsam sorarım babana!

ALİ— Hangi babama?

NERİMAN— Uf, Rasih Bey'e işte...

Ali'nin suratı asılıyor, dikkatlice yüzüğe bakıyor.

ALİ— Anneminmiş ha? Annemin.

Rüzgâr artıyor. Ali yüzüğü öpüyor.

ALİ— Annemin yüzüğü.

Kocaman gülümsüyor. Neriman inanır gibi oluyor.

ALİ— Anneme benziyor muyum Neriman Abla?

NERİMAN— (Gülümsüyor) Ben anneni tanımadım ki. (Yüzüğü göstererek) Kaybetme, çok güzel yüzükmüş!

Keten çarşafı asmış, onlara yan gözle bakarak, merdivenlere doğru yürüyor. Neriman sesleniyor.

NERİMAN— Alsana şu sepeti de! Azıcık şu ananı düşünsene oğlum!

65

Keten geri dönüyor. Neriman terastan iniyor. Köpek de peşinden gidiyor. Keten boşalmış çamaşır sepetini alıyor. Ali'nin yanından geçerken Ali'ye bakıyor.

ALİ— (Keten'e) Annemin yüzüğü!

Keten bir şey söyleyecek gibi oluyor. Vazgeçiyor ve yürüyüp gidiyor.

Ali yüzüğe sevgiyle bakıyor. Tepesinde martılar dönüyor.

ALİ— Anneciğim!

47. (İç-Gün/Alî ev)

Ali'nin elindeki yüzüğü görüyoruz.

Selvi camın dışında, Rasih odasında. Camdan konuşuyorlar.

SELVİ— Rasih Abi, yemek dolapta. Yanına bir de pilav yaptım.

RASİH— O yağdan koymadın değil mi?

SELVİ— Allah korusun, kor muyum hiç! O kadar lafa!

RASİH— Siz de yemeyin! Tıkanır damarların bak! Damar tıkanıklığı...

Selvi camdan ilerleyip, salon tarafına geçiyor.
Ali ayakta, elindeki yüzüğe bakıyor.

SELVİ— (Camda, sesleniyor) Ne güzel yüzük o öyle!

ALİ— (Yüksekten korktuğu için Selvi'ye bakamıyor) Annemin.

SELVİ— (Kafasını içeri uzatıyor) Bakayım bi!

Ali Selvi'ye bakmadan uzatıyor yüzüğü.

SELVİ— Korkma, korkma. Bakmazsan daha çok korkarsın!
(Yüzüğü alıyor) Sende bu korku, o kazadan önce var mıydı?

Ali yine kafasını Selvi'nin olduğu tarafa hiç çevirmeden, bilmiyorum anlamında ellerini hafifçe iki yana açıyor. Selvi yüzüğe bakıyor. Parmağına takıyor.

SELVİ— Çok güzelmiş! Elime de tam geldi... Şunu bir Ayten'e gösterebilir miyim?

Ali olur anlamında başını sallıyor. Selvi pencerelerin dışından ilerleyerek cambaz gibi yan dairenin camını silen Ayten'e geçiyor. Parmağındaki yüzüğü gösteriyor. Küçük pervazın üstünde son derece rahat, arkalarına yaslanmış yüzüğe bakıyorlar. Rüzgârdan saçları ve giysileri uçuşuyor.

AYTEN— Ayy, ne güzel yüzük!

SELVİ— Söyle, bu yüzük için ne yaparsın?

AYTEN— Şu karşı dama atlarım valla!

(Genelden, aşağı kalabalık sokağa dönüyor kamera ve ne kadar çok yüksekte olduklarını anlıyoruz.)

KASAP (DS)— Şehir sokaklarında hayat zor... Hele yalnızlık iyice zor...

48. (Dış-Gün/Orman)

Kasap, orman içinde, "station" model arabasını park etmiş, köpeğin tasmasını çıkartıyor.

KASAP— ... Buralar daha iyi. Şu aşağıda bir kasaba var, oraya gider, kendini sevdiresin...

Arabadan bir paketle iniyor. Paketten çıkarttığı etleri köpeğin önüne koyuyor.

KASAP— Bunları Neriman yolladı... Karnını birkaç günlük doyur bence.

Köpek Neriman ismini duyunca kısaca bir kez havlıyor, etlere dönüp bakmıyor bile.

KASAP— İnsanlar hakkında yanlış düşünmeni istemem. Ne yapsın kadıncağız... Köpeğe, köpek tüyüne alerjisi varmış...

Köpeğin başını okşamak için elini uzatıyor. Köpek hırlıyor ve hiç ummadığı bir biçimde dişlerini gösteriyor. Kasap birden doğruluyor, köpek ona doğru daha vahşi hırlayarak bir hamle yapıyor. Kasap geri geri adım atarken ayağı takılıyor ve sırtüstü yere yuvarlanıyor. Köpek dişlerini gösterek yerde sırtüstü yatan Kasap'ın üzerine çıkıyor ve havlıyor.

KASAP— Hoşt. Şşşşt oğlum, Çakır, benim... Yapma. Şşt. Sakin ol güzel köpek... Sakin ol!

Kasap bir hamlede ayağa fırlıyor. Hızla arabanın açık bagaj kapısından av tüfeğini alıyor ve köpeğe doğrultuyor. Korkudan nefes nefese kalmış. Köpek havlıyor.

KASAP— İt oğlu it!

Koşarak arabaya biniyor, arabanın açık duran bagaj kapısını kapatamadan gazlayıp uzaklaşıyor.

Köpek havlıyor.
Eşek anırıyor.

49. (İç-Gün/Alı oda)

Alı odasında aynanın karşısına geçmiş, pijamasını indiriyor, göbeğini açıyor, donunu çekip içine bakıyor.

Rasih, eğilmiş anahtar deliğinden gizlice Alı'yi gözlüyor.

Göbeğini kapatıyor, pijamasını çekiyor. Sonra tekrar başlıyor: Pijamasını indiriyor, göbeğini açıyor, bakıyor... Sonra tekrar göbeğini kapatıyor, pijamasını çekiyor... Sonra yine indiriyor, açıyor, bakıyor, kapatıyor, çekiyor...

Sürekli tekrarlıyor.

ÇETİN (DS) — Ali Abi, seni baban mı sünnet etti?

ALI (DS) — Hatırlamıyorum.

50. (Dış-Gün/Yenikapı Lunaparkı)

Ali ve Çetin küçük, eski ve bomboş bir lunaparkta oturmuş dondurma yiyorlar.

ÇETİN — Adamlar kafana vurunca mı unuttun?

ALI — Bilmem.

ÇETİN — Adamlar kafana vurunca acıdı mı?

ALI — (Cık).

ÇETİN — O zaman niye bayıldın? Niye unuttun her şeyi?

ALI — Yani acıdığını hatırlamıyorum.

ÇETİN — Ali Abi... doğru söyle ama... sen sahiden unuttun mu, şaka mı yapıyorsun? Şaka di mi?

68

Ali belli belirsiz gülümsüyor. Aytekin geliyor yanlarına.

AYTEKİN — Hadi gelin, gitti patron, bindireyim.

Ali ve Çetin, sadece ikisi, "etek"e binmişler, dönüyorlar. Aytekin "etek"i'n kumanda odasından onlara bakıyor. Çetin korkmuş Ali'ye tutunuyor. Ali de ona sıkı sıkı sarılıyor. Dönüyorlar.

ÇETİN — Ne kadar kocaman memeleri var, di mi?

Ali Abi, bu kadının annen olmasını ister miydin?

ALI — Hayır, ben kendi annemi istiyorum.

ÇETİN — Ben de. Ama annemin memesinin böyle olmasını isterdim.

(Müzik)

51. (İç-Gün/Selvi ev)

Rıza yüzükoyun yatmış, Selvi belini çiğniyor, hafiften de göbek atıyor.

Rıza sızlanıyor.

Selvi Rıza'nın beline bardak çekiyor, belini ovuyor.

52. (İç-Gün/İpek ev)

İpek Ümit'in saçlarını örüyor.

53. (İç-Gün/Alî ev)

Alî Rasih'in beline bellik sarmasına yardımcı oluyor.

54. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit Çetin'in sırtını kaşıyor.

55. (Dış-Gün/Sokaklar)

Bir adam bir diğerini kütletiyor.

Bir kadın bir adamın ayağındaki dikenî çıkartıyor.

Genç bir kadın yaşlı bir kadının omuzlarını ovuyor.

Genç bir adam bir yaşlıyı sırtında taşıyor.

69

56. (Dış-Gün/Kır)

Alî Ümit'in gözündeki çöprü çıkartıyor.

57. (İç-Gün/Neriman ev)

İpek Keten'in karşısında üzgün, bir eliyle masaya yaslanmış ayakta duruyor. Keten utangaç bir beceriksizlikle İpek'in gözyaşlarını siliyor.

İPEK— (Başını ümitsiz iki yana sallıyor) Gitti yüzük.

KETEN— Nereye gitti?

İpek yutkunuyor.

İPEK— Kuyumcu soyulmuş. Yüzük de gitmiş.

KETEN— Sahtekâr herif! Öyle mi dedi? Vermedi mi parayı?

İPEK— Yok sahiden soyulmuş. Keşke bırakmasaydım...

Merdivenlerden Neriman'ın ayak sesi duyuluyor.

KETEN— (Ağlamaklı) İpek! Ben onu sana getireceğim! Parayı da, yüzüğü de! Söz!

İpek'in gözlerinden yine yaşlar akıyor. Hemen gülümsemeye çeviriyor ağlamasını. Keten'e sarılıyor. Keten de alnını İpek'in omzuna yaslıyor.

İPEK— Artık iş işten geçti. Unutalım gitsin.

Neriman kapıyı açmış, onlara bakıyor.

NERİMAN— Unutan unutana! Siz neyi unutacakmışsınız bakalım?

Keten fırlıyor ve koşarak iniyor merdivenleri. Neriman önünden hızla geçen Keten'in arkasından bakıyor.

NERİMAN— Zaten yarım bir akı var, onu da sen alıyorsun. İyi-ce aptal oldu.

70

58. (Dış-Gün/Sokak)

Keten sokakta hızlı hızlı yürüyor.

İPEK (DS)— Niye yarım olsun akı! Ne iyi bir oğlun var Neriman Abla, sen de onu hiç beğenmiyorsun!

59. (İç-Gün/Neriman ev)

NERİMAN— Kafamı attırma İpek! Zaten "babalık edecem" diyip duruyo... Küçük çocukğun kanına girme! Karnın burunda, gözün oynasta.

İpek ağlamaya başlıyor. Neriman üzülüyor. Derin bir nefesleniyor. İki eliyle İpek'in elini tutuyor.

NERİMAN— Afedersin karınca, seni maymun zannettim!

(Gülüyorlar.)

60. (İç-Gün/Kuyumcu dükkânı)

Keten kuyumcuda. İriyârı vücudlu kuyumcu tezgâhın arkasından çıkmış, el kol hareketleriyle konuşuyor. Keten'i itekliyor.

KUYUMCU— Hatırlamıyorum kardeşim, Allah Allaaaah! Benim derdim bana yetiyor, bir de bu uyanıklarla uğraş! Bak çık dışarı, polis çağırırım!

KETEN— (Ağlamaklı) Ben çağırırım polisi...

Kuyumcu Keten'in üzerine yürüyor. Daha sert itekliyor. Keten kendinden beklenmeyecek şiddette okkalı bir tokat savuruyor kuyumcuya. Kuyumcu bir an şaşırıyor. Keten dönüp kaçıyor. Adam ancak bir tekme yetiştirebiliyor, ama yakalayamıyor. Keten nefes nefese koşuyor.

(Nefes sesi)

61. (Dış-Gün/Kırlar)

(Nefes sesi)

71

Ali ve Ümit büyük bir ağacın önünde durmuşlar. Koca ağaç rüzgârla dalgalanıyor.

Ümit ağaca karşı vücudunu gerdirmiş derin nefes alıp veriyor. Kollarını indirip kaldırıyor. Birden eliyle gözünü tutuyor.

ÜMIT— Ah gözüme bir şey kaçtı!

Ümit gözünü eliyle açıp, Ali'ye gösteriyor. Ali eğilip bakıyor ve elini cebine atıp mendilini çıkartıyor. Mendili çıkarırken yüzüğü yere düşürüyor.

Ümit'in gözüne kaçan çöpü mendilin ucuyla çıkartıyor.

Ümit gözlerini kırıştırarak başını öne eğiyor.

ÜMIT— Çıktı galiba.

Yerdeki yüzüğü görüyor.

ÜMIT— A-a şuna bak.

Ali yüzüğü görüyor, eğilip alıyor.

ALI— Cebimden düşmüş. Benim. Annemin yüzüğü. Bak.

ÜMIT— Çok güzelmiş. O mu vermişti sana?

ALİ— O vermiş.

Ümit yüzüğü parmağına takıyor. Biraz büyük geliyor.

ÜMIT— Taşının rengi çok güzel. Al. Niye cebinde taşıyorsun ki? Kaybedersin.

ALİ— Evde kaybolur diye yanıma almıştım.

Yüzüğü belli belirsiz Ümit'e uzatıyor. Tam cesaret edemiyor.

ÜMIT— Anneni hatırlıyor musun?

ALİ— (Başını sallıyor, gülümsüyor) Az hatırlıyorum, ama eskiden de az hatırlardım.

ÜMIT— Babanı hatırlamıyorsun öyle mi?

All hain hain gülümseyip, kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırıyor.

Rüzgâr esiyor.

Beraber rüzgâra karşı ellerini açıp nefes alıyorlar.

62. (Dış-Gün/Lunapark)

Akşamüstü. Ali ve Aytekin lunaparkın arka duvarında denize karşı oturmuşlar. Lunaparkın ışıkları yanmış. Arkadan bir banliyö treni geçiyor.

(Vapur düdükleri)

All elindeki muskaya bakıyor.

ALİ— Artık iyileşmenin zamanı geldi, hızır gibi yetiştin valla. Sağ ol Aytekin! İnşallah!

AYTEKİN— Yanından hiç ayırmayacaksın ama. Bizim Celal Hoca yazdı. İnanırsa geçer dedi. O söyledi. İnansın ve hatırlayacaklarından korkmasın dedi.

Muskayı öpüyor ve cebine koyuyor.

AYTEKİN— Kendime de istedim bir muska ama yazmadı! Çok kızdı!

ALİ— Sen ne için istedin?

AYTEKİN— Şu sakatlığım iyice artsın da, çürük raporu alayım diye... (Gülüyor) Kovdu beni!

ALI— Ya inan bana bak, sana çürük verirler! Dene şu raporu artık!

AYTEKİN— Korkuyorum be abi.

ALI— Yani samimi söylüyorum, valla, sakatsın sen!

AYTEKİN— Sağ ol Ali...

Gülümsüyor, ellerini dua eder gibi kaldırıyor.

... İnşallah!

Havadaki kollarından biri titremeye başlıyor.

63. (İç-Gün/İskele)

Denizde bir dolmuş-motoru bir o yana, bir bu yana yata yata geliyor. İçindeki vücutlar da bir o yana yatıyorlar, bir bu yana. Motorda Kasap da var.

Neriman rüzgârlı iskelede bekliyor. Yanaşan motor-dolmuştan Kasap iniyor. Elinde gazete kâğıdına sarılmış bir paket var.

KASAP— (Gizemli ve gururlu bir edayla) Tamam.

NERİMAN— (Abartılı bir üzüntüyle) Ah yavrum benim. N'aaptı?

KASAP— Döndü gitti. Umurunda bile olmadı.

NERİMAN— Bıraktın mı yiyeceklerini de?

Bütün yolcular boşalıyor. Neriman ve Kasap iskelenin köşesinde sürdürüyorlar konuşmayı. Arkadan büyük gemiler geçiyor.

KASAP— (Abartarak) Bir buçuk kilo pirzola, dört haşlanmış tavuk butu... Anında yedi bitirdi...

NERİMAN— ... Dönüp gelir mi acaba?

KASAP— Yok yahu, 350 km'lik dağ yolu, nasıl dönsün vahşi! Sayemde hem hastalıktan, hem de bu kötü köpekten kurtuldun!

NERİMAN— Öyle deme yavruma. Allahım affet bizi! Masumu da bol şans ver!

KASAP— Zaten iyi köpek değilmiş bu Çakır... Sadakat sıfır! Ne yapacaksın her şeyin başı sağlık!

Neriman suçlu suçlu gülümseyip, hafifçe başını sallıyor.

Kasap elindeki paketi tam Neriman'a uzatacakken birden üç-dört tane arı

musallat oluyor. Eğiliyor, kalkıyor, çırpınıyor. Arılardan biri içine giriyor. Paket elinden düşüp açılıyor. Tasma ortaya çıkıyor. Neriman eğilip alıyor tasmayı ve hemen çantasına sokuşturuyor. Kasap yere yuvarlanıyor. Neriman çantasıyla arıları kovalamaya çalışıyor. Bir yandan da hapşırıyor.

64. (Dış-Gün/Orman)

Köpek ağaçların arasında koşuyor. Yolu kokluyor. Su kenarından geçiyor. Su içiyor. Ağaçların arasından koşuyor. Ormandan çıkıyor. Engeli ara-zide koşuyor. Çorak toprağın üzerinde koşuyor.

SELVI (DS)— Üzülme Neriman Abla, hiç duymadın mı, köpek-ler mutlaka döner gelir...

ALI (DS)— Çalınmadıysa tabii...

NERİMAN (DS)— Ah güzelim benim, ah garibim!..

65. (İç-Gün/Neriman ev)

74

Neriman, alnında ıslak bir mendil, kanepeye uzanmış yatıyor. Yanına İpek oturmuş, elini tutuyor.

KETEN— Ama ben hâlâ anlamıyorum ki, niye gitsin durduk ye-re!

Neriman hışımla doğruluyor yattığı kanepede.

NERİMAN— Geri zekâli! Çalmışlardır diyorum sana, anlamıyor musun?

Başını tutarak yeniden uzanıyor kanepeye.

NERİMAN— Kasap birinin elinde görmüş! Belki de benzetti...

KETEN— Nerde görmüş?

İPEK— Almış biri tasmasıyla götürmüş o zaman...

SELVI— Hiç üzülmeysin döner o, çalmışlarsa bile kaçır gelir...

Bak görürsünüz Selvi dediydi dersiniz...

İPEK— İnşallah.

66. (İç-Gün/Alı ev)

Alı bir koltuğun tepesine tünemiş, gömleğine düğme dikeyor.

Rasih masada yeşil fasulye ayıklıyor.

RASİH (DS)— Artık benden para isteme! Bak elin ayağın tutuyor. Gir çalış. Gelsin diyor, Saim.

Alı başını dikişinden kaldırmadan konuşuyor.

ALı— İşe girersem, polis, iyileşmiş diye yapışır yakama.

Rasih ayağa kalkıyor.

RASİH— Polis çoktan anlamıştır. Sen kim soygun yapmak kim! Kolay mı kuyumcu soymak! Sen nasıl becereceksin!

ALı— (Sakin) Ya sahiden soymuşsam!

RASİH— (Bağırıyor) Girer yatarsın o zaman akılsız! İlacımı getir, koş!

Rasih kendini koltuğa atıp, hızlı hızlı nefes alıp veriyor.

Alı ilaca koşuyor.

75

67. (Dış-Gece/Sokak)

Gece Alı ve Aytekin boş sokaklarda, ay ışığının altında yürüyorlar.

Alçak sesle konuşuyorlar.

ALı— Bir araba kullanırken hatırlıyorum, o kadar... Benim soygun yapacak arkadaşım yoktu ki!

Kuyumcunun bulunduğu sokağa geliyorlar.

AYTEKİN— Onları da unutmuşsundur belki. Bak şu dükkân değil mi?

Dükkâna bakıyorlar. Etrafta başka kimse yok.

ALı— Orasıymış. Ama ben hiç hatırlamıyorum.

Aytekin etrafa bir göz atıp kuyumcunun karşı kaldırımındaki bankı gösteriyor.

Banka oturuyorlar. Ali tedirgin.

AYTEKİN— Var ya sen aslında akıllı adamsın. Soygundan sonra bir yere bir şeyler saklamışsındır...

Ali yukarı bakıyor. Aytekin de kaldırıyor başını. Aya bakıyorlar.

AYTEKİN— Şu ay ne korkunç değil mi?

ALI— Ayın arkasındaki karanlık daha korkunç.

AYTEKİN— Nedir o karanlık aslında, değil mi?

Sessiz bakıyorlar gökyüzüne.

(Büyük bir şangırtı kopuyor.)

Kuyumcunun vitrinine birisi koca bir taş atıyor. Vitrin kırılıyor. Atan koşarak onların olduğu tarafa doğru kaçıyor. Aytekin ve Ali ayağa fırlıyorlar. Önlerinden geçerken Keten'i tanıyorlar.

(Alarm çalıyor.)

ALI— Keten! Keten! Pşşt, Keten!

Keten koşarken dönüyor. Onları görüyor, şaşırıyor, duruyor.

ALI— Niye öyle yaptın?

Keten cevap vermiyor.

AYTEKİN— (Ali'ye umutla bakıyor) Baba ortak mısınız?

(Polis sireni)

Bir polis arabası uzaktaki köşeyi dönüyor. Üçü birden koşarak kaçmaya başlıyorlar.

Koşuyorlar.

Zor bir yerlerden atlıyor ve sakın bir yerde (Boğaz kıyısı/ köprüaltı) nefes nefese seriliyorlar.

68. (Dış-Gece/Sokak)

Aytekin ağzından nefes alıp veriyor. Keten öksürüyor. Ali ter içinde, garip sesler çıkarıyor. Yan yana, sırtüstü yatıyorlar. Ay ışığında, nefes nefese, üçünün de göğüsleri kalkıp iniyor.

AYTEKİN— Burnum kırık ya, nefesim iyi değil...

KETEN— Dalağıma bir ağı saplandı...

ALİ— Ben iyiyim...

AYTEKİN— Sende iyi ciğer var!

Ali yumruğunun içiyle küt küt göğsüne vuruyor.

KETEN— (Ali'ye) Siz ne arıyordunuz orada?

ALİ— Aya bakıyorduk.

KETEN— O adam hırsızın teki.

AYTEKİN— Kim?

KETEN— Kuyumcu. Yalan söylüyor.

AYTEKİN— Soyulmamış mı?

KETEN— Bir yüzük almıştım...

... şey oldu...

(Polis sireni)

Aytekin yüzüstü dönüp, dizlerinin üzerinde doğruluyor. Yola bakıyor.

AYTEKİN— (Fısıltıyla) Bu akşamlik bu kadar yeter! Nakavt olmadan bitirelim bu raundu! Haydi bana eyvallah arkadaşlar!

77

Aytekin iki büklüm eğilerek koşuyor, uzaklaşıyor.

Keten yattığı yerde, başını Ali'ye çeviriyor.

KETEN— (Alçak sesle) Alii... sana annemin verdiği yüzük var ya... o yüzük... benim aslında.

Ali yattığı yerde ceplerini karıştırıyor. Yüzüğü çıkarıyor.

KETEN— İşte bu.

Keten elini yüzüğe uzatıyor. Ali çekiyor, vermiyor yüzüğü.

ALİ— Bu benim annemin yüzüğü.

KETEN— Onu ben uydurdum. Anneme yakalanınca... İnan ki benim!

ALİ— Hafızam delik diye beni kandırmaya mı çalışıyorsun dü-dük!

KETEN— Seni o zaman kandırdım ama şimdi doğru söylüyorum.

Ali yattığı yerde aya karşı tutuyor yüzüğü. Tek gözünü kapatıp yüzükteki pırıltılara bakıyor.

ALI— Bu benim annemin yüzüğü. Git annene sor.

KETEN— Anneme, bir şey söyleme!.. Ali... ver yüzüğümü be abicim!

ALI— Sen ne dolaplar çeviriyorsun be! Senin yoksa bu soygunla da mı ilişkin var?

Yattığı yerde başını Keten'e çevirip hain hain bakıyor.

ALI— Ben annenle bir konuşayım.

Bu gece yaptığından bile atarlar seni içeri!..

Keten umutsuz derin bir nefes alıyor.

KETEN— Bu geceyi de unutursun inşallah!

(Telefon çalıyor, devreye tangır tungur bir telesekreter giriyor.)

TELESEKRETERDEKİ SES— Aloğ... Orda mısın?.. Yüzüğümü istiyom, şşş, alo...

78

69. (İç-Gün/İpek ev)

TELESEKRETERDEKİ SES— Aloğ... yüzüğüm...

Ümit evin salonunda jimnastik yapıyor. İpek onu izliyor, bir yandan da ruj sürüyor.

İpek yerinden fırlayıp telesekreteri kapatıyor. Ümit zor bir hareket yapıyor.

İPEK— Bravo sana be! Nasıl özeniyorum bir bilsen!

ÜMIT— Sen de yapabilirsin.

İpek ayağa kalkıyor, ellerini karnının üzerine koyuyor.

İPEK— Ay, bu karınla mı! Karnım olmasa da yapamam ki, cambaz gibisin!

Ümit yerde sırtüstü, dirseklerine dayanarak uzanıyor.

ÜMIT— Asıl sen, kendine bak. O terliklerin üzerinde nasıl yürüebiliyorsun, hayranım sana...

İpek sivri topuklu açık terliklerine bakıyor. Gülüyor.

İPEK— Ne var bunda canım! Herkesin yaptığı şey!

Şıkır şıkır yürüyor. Bir-iki kalça hareketi yapıp, topuklarının üzerinde dönüyor.

ÜMIT— Bravo! Ben onlarla ayakta duramam...

İPEK— Bir denesene. Ne yakışır sana da, ceylan gibi olursun vallahi!

İpek terlikleri çıkarıp yere iniyor. Ümit ayağa kalkıyor, korkarak giyiyor terlikleri. Zorlanarak adım atmaya çalışıyor.

İPEK— O kadar hareketleri yapıyorsun da, şunlarla yürümek ne ki!

ÜMIT— Herkesin ayrı bir mahareti var. Yok yürüyemem...

Ümit terlikleri çıkarıyor.

İpek topuklu ayakkabılarını giyiyor. Çantasını koluna takıyor. Ümit jimnastik hareketlerine devam ediyor.

79

ÜMIT— Hamileler düz ayakkabı giymez mi?

İPEK— Ben topuksuz yürüyemem ki!

İpek Ümit'e eliyle öpücük yolluyor, çıkıyor.

Ümit terlikleri ayağıyla kenara itip, jimnastiğini sürdürüyor.

Gözleri terliklerde kalıyor. Kalkıyor, terlikleri giyiyor. Yürümeye çalışıyor. Biraz daha hızlanıyor. Çok hızlı, dans eder gibi yürümeye başlıyor. Birden ayağı burkuluyor ve dirseğinin üzerine sertçe düşüyor. Öylece kalakalıyor. Kolu kanıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor. Sol ayağının üzerine basamıyor. Sekerek terlikleri toparlayıp bir kenara koyuyor.

Ayağını eline alıyor.

ÜMIT— Ahhhh!

70. (İç-Gün/Neriman ev)

Neriman'ın eline iğne batıyor.

NERİMAN— Ufff!

71. (İç-Gün/Rasih ev)

Rasih halıya takılıp düşüyor.

RASİH— Ahhh!

72. (İç-Gün/Kasap)

Kasap'ın eli buzdolabının kapısına sıkışıyor.

KASAP— Offfff!

73. (İç-Gün/Neriman ev)

Keten kafasını açık dolap kapağına çarpıyor.

KETEN— İşşşş!

80

74. (Dış-Gün/Sokak)

Birisi ayağını taşa vuruyor. Ayağı elinde tek ayak hopluyor.

Bir kadın kayıp kışının üzerine düşüyor.

Bir genç duvara çarpıyor.

75. (Dış-Gün/Orman)

Köpek topallayarak koşuyor.

(Arka arkaya birkaç el silah sesi)

76. (İç-Gün/Neriman ev)

Çetin elinde mukavva bir kutuyla koşturarak giriyor ve ayağı takılıyor, tökezliyor. Tam düşecekken Neriman yakalıyor.

NERİMAN— O ne oğlum? Dur pistir altı halıya koyma!

ÇETİN— Kasap yolladı sana. Hediye, dedi.

Neriman kutuyu Çetin'in elinden alıyor. Masaya koyuyor. Açıyor.

NERİMAN— Ah bak şu keratanın yolladığına!

Kutunun içinden, kulaklarından tutarak iri bir tavşan çıkartıyor.

Üstünde prova elbisesiyle İpek ve bir odanın kapısından Selvi ona bakıyorlar.

ÇETİN— Ölü kedi!

NERİMAN— Ne kedisi oğlum, tavşan! Yabantavşanı. Eti pek lezzetli olur. Her babayiğidin harcı değildir bunu vurabilmek. Bak söylenirim diye derisini de yüzmemiş!

Selvi tavşanı Neriman'ın elinden alıp boynuna takıyor.

SELVİ— Şundan bana bir yaka yapsana be abla!

(Gülüşüyorlar.)

ÇETİN— Kasap mı öldürmüş tavşanı?

NERİMAN— O, avlamış.

ÇETİN— Niye öldürmüş?

NERİMAN— E yiyelim diye! Size bunu bir pişireyim de parmaklarınızı yiyin! Hah evde bir davet yapalım, Selvi! Hep beraber! Moramız düzelsin biraz.

ÇETİN— Ölü eti yerir mi?

SELVİ— A benim salak oğlum, canlı canlı yenecek değil ya... Bak tazecik!

ÇETİN— Ben ölü eti yemem.

81

77. (İç-Gün/Banlıyö treni)

Ali ve Ümit banliyö trenindeler.

Ümit trenin penceresine röntgen filmini tutmuş, bakıyor. Sargılı ayağını karşı koltuğa uzatmış.

Ali de filme bakıyor.

ALİ— Kemiklerin ne ince!

ÜMİT— Allaktan kırık filan olmadı. Çok korktum... Sınava kadar geçse bar!

ALİ— Nasıl burkuldu, demiştin?

ÜMIT— (Gözlerini indirerek) Isınma hareketi yaparken... Evde zemin sert ya!

Ümit'in bileğinin röntgenlerini görüyoruz.

İPEK (DS)— (Gülerek) Yalana bak yalana!

78. (İç-Gece/Neriman ev)

Masanın üstünde koca bir tabakta kızarmış tavşan. Etrafında başka yemekler.

Masada Neriman, Selvi, Çetin, Kasap, Ali, Rasih, İpek, Ümit ve Keten var.

İPEK— Yalana bak yalana! Niye erkeği daha lezzetli oluyormuş bakalım?

KASAP— Bazı hayvanlarda öyledir. Tavşanın, mesela... keçinin erkeği daha lezzetli olur.

Neriman tavşanı parçalıyor.

Herkesin gözü tavşanda:

Büyük parça kime gidecek diye kaçamak bakışlar, yalandan istemiyorum gibi yapanlar, tabağına konulandan memnuniyetsizliğini ima edenler, tabaklarını değişenler, başkasının tabağında gözü olanlar, vs...

İPEK— Ee her kadının eti yenmez!

KASAP— (Gülerek) Sen anlaşılan bebeği kız istiyorsun!

Rasih Ali'ye aslında istemediği bir parçayı verdiriyor. Keten nazlanınca Neriman önündeki parçayı kendi tabağına alıyor. Kendi tabağından minik bir parçayı ona veriyor.

NERİMAN— Tabii, kız olacak inşallah! Şu erkeklerin ne hayırını gördük. Değil mi Rasih Bey?

SELVİ— Kız olacak kız. Aslan gibi bir kız olacak.

Ümit derisini ayırıyor. İpek Ümit'in yemediklerini tabağına alıyor.

RASİH— Kız evlat daha hayırlı olur. (Bakmadan, elindeki çatala Ali'yi gösteriyor.) Baksana...

Ali kaşığının tersini yüzünde gezdirerek ilgisiz bakıyor.

ÇETİN— Ben de oğlan isterim.

Selvi bir yandan hızlı hızlı çiğniyor, bir yandan da daha kalmış mı diye servis tabağına bakıyor.

KASAP— Beraber yaparız sünnetinizi artık! (Kahkaha atıyor)
Bu kadar bekledin, bir bu kadar daha beklersin, n'olucak!

RASİH— Selvi, ne olacak sahi bunun sünneti?

Ali tekrar servis tabağına uzanıp alıyor. Rasih tabağı Ali'nin elinden geri alıyor. Neriman yine de Ali'ye bir parça daha veriyor.

SELVİ— Ne bileyim ben? Ne güzel bütün çocuklarla beraber belediyeninkinde olacaktı, hem de bedava...

NERİMAN— Yahu biz yapalım şu sünneti! Bir de düğün yaparız, eğleniriz.

SELVİ— Aman nasıl yaparız abla?

Çetin tabağını eliyle kapatıp, tavşan eti koydurtmuyor.

NERİMAN— Ben vericem parasını yahu! Sana ne! Sen bir babasına söyle.

KASAP— Düğün yemeği de benden!

NERİMAN— Başka türlü düğün göreceğimiz yok! Ha!

Çetin ağlamaya başlıyor.

İPEK— Aaa yapma tatlım be! Korkacak bir şey yok. Acıtmıyor ki!

ALI— Sen nereden biliyorsun acımadığını?

Kasap tavşanın kafasını vahşi bir hayvan gibi kemiriyor. Dilini göz deliğinden geçirerek yalıyor.

İPEK— (Gülüyor) Aman hepinizin olduğu şey. Çok mu zor yani!

KETEN— E çok da kolay değil yani.

Çetin daha da yüksek sesle ağlamaya başlıyor.

NERİMAN— Bu iki ödle akılsız bakma oğlum sen. Sana bir de güzel sünnet elbisesi dikerim.

İPEK— Bize de, bize de.

NERİMAN— (Coşuyor) Tamam be sizlere de dikerim. Alırsınız ama kumaşını. Şöyle bir güzel yemekli kır düğünü yaparız, aramızda.

ALI— Çocuk korkuyor, siz düğün diyorsunuz.

Çetin ağlayarak yerinden kalkıyor, Ali'nin yanına gidip ağlayarak koluna sarılıyor. Ali de ona sarılıyor.

RASİH— Çetin, oğlum, ben sana kaç kere anlattım. Hem Ali Abin hatırlamıyor, ben yaptım onun sünnetini, hiç acımadı.

KASAP— (Başını sallıyor) İyi sünnetçi acıtmaz!

ALI— Nerden biliyorsunuz acımadığını?

KASAP— Hem acısa ne olur yani! Erkek olacaksın, erkek. Kirven de ben olurum.

Çetin ağlayarak kapıya koşuyor ve kaçıp gidiyor.

Herkes dişlerini kullanarak yemek çiğniyor, et ısıyor...

84

79. (Dış-Gün/Orman)

Köpek tepelerde ağaçların arasında koşuyor. Avcılarla karşılaşıyor. Avcılar sevmek istiyorlar. Havlıyor. Kaçıyor.

80. (Dış-Gün/Kır)

Çetin kaçıyor. Kasap, Aytekin ve başka üç-dört kişi daha kovalıyor.

81. (İç-Gün/Ali ev)

Ali evde deliler gibi bir şey arıyor. Her yeri birbirine katıyor. Yere eğiliyor, kanepenin altına bakıyor. Yatağın içine bakıyor. Karyolasının başlık demirine zıplayıp dolabın üzerine bakıyor. Rasih'in odasına dalıyor. Çekmecelerini karıştırıyor. Rasih ürkmüş bakıyor. Rasih'in elbise dolabını açıyor. Rasih'e dönüyor.

ALI— Yüzük nerede?

RASİH— Ne yüzüğü?

ALI— Annemin yüzüğü!

RASİH— Bırak deli numarasını Ali!
ALI— Sakladınız onu!

Ali hızla yere yatıyor, dolabın altına bakıyor. Rasih yatağa oturuyor.

RASİH— Koş çabuk tansiyon ilacımı getir! Öldüren sonunda babanı, öldüren!

Ali emre hemen itaat ediyor. Koşarak ilacı alıp getiriyor. Rasih ilacını içerken, Ali mutfaka koşuyor. Mutfak dolaplarını hızla kontrol ediyor. Tezgâhın üzerine sıçırıyor. Dolabın üstlerini kontrol ediyor. Rasih oturduğu yerden eğilmiş, endişeli içeriden gelen sesleri dinliyor.

Ali başı önünde salona dönüyor. Koltuğa oturuyor. Başı ellerinin arasında düşünüyor.

Rasih odasında kendi tansiyonunu ölçüyor.

RASİH— (İçeriden) Hayal de görmeye başladın artık! Topla kendini azıcık yahu! Derbederliğin âlemi yok!

Ali koltukta ellerini iki yana indiriyor. İki eliyle koltuğun minderini kavırıyor. Yüzük birden eline geliyor. Seviniyor. Ayağa fırlıyor.

85

82. (Dış-Gün/Lunapark)

Ali, gülümseyen yüzüyle, kuvvet ölçme oyunu bölümünde, ağırlık demirini bütün gücüyle fırlatıyor. Demir rayların üzerinden hızla yukarı fırlıyor ve sırasıyla, sinek, tavşan, köpek, geyik ve maymun'u geçip "insan" da duruyor. "İnsan" hanesinin ışıkları yanıp sönüyor. Yan tarafta, üzerinde kaslı komik bir insan resmi çizili ışıklı levha aydınlanıyor.

ALI— Artık iyileşmek istiyorum. Çok istiyorum. Ne kadar çok istiyorum.

AYTEKİN— Dua et. Allaha dua et!

Aytekin fırlatıyor bu kez demiri. Demir hızla, maymun, insan, kartal, at, timsah, kaplan, ayı, aslan ve fili geçip en üst kademe olan "ejder"e geliyor. Işıklar yanıp sönüyor. Kafasında askeri bir miğfer bulunan bir ejder resmi aydınlanıyor. Aytekin'in kolu titriyor.

83. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit, bacakları iki yana açık yerde oturuyor, bileğine ilaç sürüyor. Karşısındaki pufa İpek oturmuş, Ümit'in yerde serili fotoğraflarından birine bakıyor.

İPEK— Spor Akademisi'nden ne olunuyor?

ÜMIT— Spor hocası... Sınavdan çok korkuyorum İpek... Ya kazanamazsam.

İPEK— Sen kazanamayacaksın da kim kazanacak! Bileğin de iyileşiyor...

ÜMIT— Almanya'ya dönmek istemiyorum...

Ümit'in fotoğrafları: Anne ve babasının arasında küçük bir kız.

ÜMIT (DS)— Burada babamla.

ÜMIT (DS)— Burada saçlarım uzunmuş.

84. (İç-Gün/Jimnastik salonu)

Ümit dua etmiş, iki eliyle yüzünü kapatıyor. Yüzünden heyecanlı olduğu belli oluyor. Elini pudralıyor. Koşmaya başlıyor. Atlıyor. Zıplıyor.

ÜMIT (DS)— Burada dans ederken.

ÜMIT (DS)— Burada âşıktım.

ÜMIT (DS)— Burada çok gururluydum.

85. (Dış-Gün/Lunapark)

ÜMIT (DS)— Burada çok korkmuştuk.

ÜMIT (DS)— Burada çok çirkinim.

Ümit ve Çetin zincire binmiş dönüyorlar. Ali ve İpek onları izliyor.

İPEK— Ümit'i çok beğeniyorsun değil mi?

ALI— (Utaniyor) Öyle mi?..

İPEK— Ben de çok beğeniyorum. Sana göre çok küçük ama...
O kızı rahat bırakmazlar zaten!

ALI— Kim bırakmayacakmış?

İPEK— Mektepli kız, jimnastikçi. Bir sürü oğlan vardır etrafında... E, ne üzülüyorsun, sen de bir çekidüzen ver kendine.

Bir işe gir mesela! Kadınlar ailesiyle oturan erkeklere güvenmez!

86. (İç-Gün/Alı ev)

Alı saçlarını tarıyor. Bir türlü memnun olmuyor. Her türlü deniyor.

87. (Dış-Gün/Sokak)

Sokakta insanların saçlarına bakıyor.

88. (İç-Gün/Berber dükkânı)

Berbere gidip kestirip düzelttiriyor.

89. (İç-Gün/Kasap dükkânı)

Kasap tezgâhının arkasından büyük hareketlerle konuşuyor. Alı Kasap'ın karşısında duruyor.

KASAP— Dimdik duracaksın. Yere sağlam basacaksın. Kadın güçlü ister. Bi kere, güçlü görüneceksin...

Yukarıdan, tezgâhın arkasından atlayıp, küçük boyuyla, Alı'nın karşısına iniyor.

KASAP— Zayıflıklarını gizleyeceksin. Bir elini cebine sok, hayır, pantolon cebine. Başını dik tut. Sendeki boy bende olacak... Hah şöyle!

Alı onun bütün söylediklerini yerine getirmeye çalışıyor.

KASAP— Sadece kadınları değil, doğru davranarak, bütün insanları etkileyebilirsin. Şu tezgâh...

Koşarak yeniden tezgâhın arkasına çıkıyor. Oradan bedenini eğip Alı'ya bakıyor.

KASAP— ... niye bu kadar yüksek zannediyorsun... Ben sana (eğiliyor) bööyle bakıyorum, sen bana (kafasını belini

yukarı doğru büküyor) şööyle bakıyorsun. Bu çok önemli! (Bağırıyor) İnsan, insan nedir? Bak şu zavallı halimize! Et, kemik, yağ, sinir! Danadan ne farkımız var? Erkek nedir? Et, kemik, yağ, sinir. Önemli olan, içinde ne var? İçinde erkek yatıyor mu?

Aniden yanındaki radyoya dönüyor, sesini açıyor. Radyo cızırdıyor, radyoya bir tokat patlatıyor.

RADYO— ... pasbaş, suna, porsuk, kokarca, gelincik, kıkırlık, bağirtlak, kakım, çilkeklği avı ile çullakta bek avı bu av mevsiminde yasaklandı...

KASAP— (Tükürür gibi yapıyor) Püh!

Bir parmağı havada dikkatlice dinliyor.

RADYO— ... günlük avlanma limitleri, tilki, tavşan, sansar birer, kınalı keklik, kum kekliği, ada tavşanı ikişer...

Dönüp duvara sinirle bir şaplak atıyor.

88

KASAP— Ayıptır yahu, bu kadar da yapılmaz ki! Olmaz olsun böyle avcılık yaa!!!

Ali ürkmüş, elini cebinden çıkartmış, omuzları çökmüş, korkuyla Kasap'ı izliyor.

RADYO— ... çulluk üç, sakarmeke ve yabankazı dörder adet olmak üzere sınırlandırıldı. Orman ve jandarma teşkilatları yasaklara uymayanlar hakkında kanuni işlem...

90. (İç-Gün/İpek ev)

(Nefes sesi)

ÜMIT— Nefes aal, nefes ver! Sanki bir varlığa hayat üflüyorsun, vücudunla bir olan bir varlığa, unutma hadi: Nefes aal, nefes ver!

Ümit ve İpek yerde karşılıklı bağdaş kurmuş. Sol el göğsün, sağ el karnın üstünde. İpek gülmesini engellemeye çalışarak Ümit'in dediklerini yapıyor.

IPEK— Hûf... püffffff...

ÜMIT— Nefes aal, nefes ver! Nefes aal, nefes ver! Derin derin... Gevşeksin, rahatsın. Sancı tekrar geliyor... Burundan aal, ağızdan ver! Nefes aal, nefes ver! Geçtii. Rahatla. Tekrar geliyor. Ama artık sıkıştırmaya başladı. Köpek gibi, hızlı hızlı, al-ver, al-ver...

IPEK— Hûf-hûf-hûf-hûf-püffffff...

ÜMIT— Püffffff

Bir-ki-üç-dört-püffffff-

Bütün nefesi üfle.

Tekrar hûf-hûf-hûf-hûf-püffffff.

IPEK— Hûf-hûf-hûf-hûf-püffffff...

Ay nefes nefese kaldım. Nasıl hatırlıycam ben bunları doğumda? Sen de benimle gir.

Ümit gülüyor. Yerden yumuşak bir ters taklayla kalkıyor.

ÜMIT— Aslında en güzeli, suyun içinde doğurmak tabii. Ama burada yokmuş...

Ümit su içiyor.

89

IPEK— Suyu da ne çok severim. Ya niye hiç yüzmeye gitmiyoruz?

Hûf-hûf-hûf-hûf-püffffff...

Hûf-hûf-hûf-hûf-püffffff...

91. (Dış-Gün/Çatı terası)

Yağmur yağıyor.

Keten ve Ali yağmurdan sıırıslık olmuşlar. Ketten Ali'yi ceketinin ucundan sıkıca yakalamış bırakmıyor.

Şimşekler çakıyor.

(Gök gürlüyor.)

KETEN— Ver şu yüzüğümü Ali! Bırak numarayı!

ALI— Annen var ya bir duyarsa dükkânlara saldırdığını...

KETEN— Benim için çok önemli. Senin bir işine yaramaz ki!

Ali başını yağmura kaldırıyor.

ALI— Ana yadigârı!

KETEN— Ben onu bir kadın için almıştım.

Ali birden Keten'e indiriyor bakışlarını.

ALI— Bir kadına mı verecektin?

Keten başını sallıyor.

ALI— Niye?

KETEN— Sevinsin diye.

ALI— Sevgilin mi?

Keten yine başını sallıyor.

KETEN— Sevdiğim.

Keten umutlanıyor. Ali yine, başını yağmura kaldırıyor.

ALI— Git kendi annenin yüzüğünü ver. Benimkine ne yapıyorsun!

KETEN— (Ağlamaklı, bağırıyor) İnanmıyorum sana! Numara yapıyorsun! İlk günden beri. Hiçbir şeyi unutmadın. Yani hırsızsin!

92. (Dış-Gün/Sandal)

(Nefes sesleri)

Aytekin, Ali ve Ümit denizde bir sandaldalar. Aytekin nefes nefese kürek çekiyor.

Hava kapanmış ve sis inmeye başlamış.

Tamamen sisin içinde kalıyorlar. Kıyıda Keten, Çetin sesleniyor.

KETEN, ÇETİN (DS)— Alıiii... Aytekiiiiin. Ali Abiiii...

ALI— Şu tarafta kayalıklar vardı. Oraya gitme.

ÜMIT— Ay, nereden çıktı bu sis şimdi?

AYTEKİN— Kıyı nerde yahu?

ALI— Keten'in sesi şu taraftan geliyor. Keteen! Neredesin?

ÜMIT— Yok yok bu taraftan geliyor. Tam ters yönde gidiyoruz.

Ali korkuyla sandalın kenarlarına yapışıyor. Aytekin hızlı hızlı kürek çekiyor. Aytekin'in eli boşalıyor. Titremeye başlıyor. Aytekin utanıyor, elini gizlemeye çalışıyor. Olmuyor. Kürek çekmeyi bırakıyor.

ÜMIT— N'oldu Aytekin?

AYTEKİN— Şimdi geçer. Bileğim boşaldı.

ALI— Yine o titreme! Tuh!

AYTEKİN— Bokstan kalma. Muhammed Ali hastalığı diyorlar.

Aytekin kolunun titremesini öbür eliyle tutarak durdurmaya çalışıyor.

ALI— Tam da tutacak zamanı buldu. Nasıl dönecez şimdi?

AYTEKİN— Sen çek biraz, o arada geçer belki.

Ali korkuyla ellerini yukarı kaldırıyor.

ALI— Ben kürek çekmeyi bilmem.

AYTEKİN— Balıkçılık yapmış adamsın yahu nasıl bilmezsin?

Sandal sisin içinde dönüp duruyor.

ALI— Yani unuttum nasıl çekildiğini.

91

Ali küreğe geçiyor. Beceremiyor. Oldukları yerde dönüyorlar.

Uzaktan Keten'in Neriman'ın, Çetin'in seslendiği duyuluyor.

KETEN, ÇETİN, IPEK, NERİMAN (DS)— Aliiii... Aytekiiiiin! Ali Abiii...
Ümiiit.

93. (Dış-Gün/Pla)

(Nefes sesleri)

KETEN, ÇETİN, IPEK, NERİMAN— Aliiii... Aytekiiiiin. Ali Abiii...
Ümiiit.

ÜMIT (DS)— Burdayınız. Geliyoruz.

Sandal sis bulutunun içinden çıkıyor. Kürekleri Ümit çekiyor. Aytekin'in eli hâlâ titriyor. Ali sandalın arkasına sinmiş, sıkı sıkı tutunmuş oturuyor.

IPEK— Çok şükür. Meraktan öldük.

NERİMAN— İyi ki yanınızda bir kadın varmış. Yoksa haliniz du-man...

Hepsi mayolu, kıyıda oturuyorlar.

NERİMAN— Bir ara polisi aramayı bile düşündük, yardım istemek için.

Ali'yle Aytekin birbirlerine bakıyorlar, gizlice gülüşüyorlar.

İPEK— Bu kadar acemi olduğunuzu bilsek çoktan aramıştık bile...

AYTEKİN— Acemilik değil de sakatlık nedeniyle yani...

Çetin'in gözü İpek'in karnında.

ÇETİN— İpek Abla karnını ellersem bi şey olur mu?

İPEK— Bi şey olmaz gel. (Çetin dokununca) Bom!

Çetin hemen elini çekiyor. İpek gülüyor, Çetin'in elini alıp yine karnının üzerine koyuyor.

92

KETEN— (İpek'in karnını gösteriyor) Güneş çocuğa dokunmasın?

İPEK— O zaten koruma altında ayol.

Herkes birbirinin vücudunu inceliyor.

İPEK— (Ali'ye, gülerek) Seni hiç bu kadar kılıklı hayal etmemiştim...

Herkes birbirinin tenine bakıyor. Ali gülümseyerek elleriyle tüylerini kapıyor.

AYTEKİN— (Çetin'e) Kaburgaların sayılıyor be oğlum, azıcık yesene...

ÇETİN— Keten Abi'nin ayak parmakları ne uzun, ha-ha!

Herkes kendisinin ve diğerlerinin ayak parmaklarını inceliyor.

NERİMAN— Babasına çekmiş... (Ümit'e) Maaşallah yavrum sende de iyi göğüs varmış!

Ümit hafif utangaç gülümsüyor. Ali başını önüne eğiyor. Keten İpek'in göğüslerine bakıyor. Çetin hayran hayran Ümit'in göğüslerine bakıyor. Neriman mayosunun göğüs dekoltesini düzeltiyor.

ÜMIT— (Ağzının içinde yuvarlıyor) Aman sormayın, çok büyük!

İPEK— Herkes çıplak ne değişik oluyor... Ali bana hiç soyunmamış gibi geldi, sanki vücudunun içinden başka birisi bakıyor!

Ali ayakta, bakıyor.

Ali yarı beline kadar suyun içinde, bakıyor.

Ali göğsüne kadar suyun içinde, bakıyor.

Ali boğazına kadar suyun içinde, bakıyor. Gülüyor.

(Müzik)

Ümit ve Neriman suların içinde kahkahalarla koşuyorlar.

Çetin, cup suya atlıyor.

Keten İpek'in yanına oturuyor, Ali onlara su atıyor.

94. (Dış-Gün/Tarlalar)

Köpek rüzgârla yatıp kalkan ekinlerin arasından koşuyor.

93

95. (İç-Gün/Ali ev)

Rasih gözlüklerini takmış, elinde Aytekin'in kolu, inceliyor. Ali de oturduğu yerden onları izliyor.

AYTEKİN— Şimdi yok. Zorlanınca oluyor.

RASİH— Ağır kaldırıncı mı?

AYTEKİN— Zorlayınca işte. Bir de, belki inanmayacaksınız ama, canım çok sıkılınca oluyor.

Rasih derin bir nefes alıp, gözlüklerinin üzerinden Aytekin'e bakıyor.

Tansiyonunu ölçüyor.

RASİH— Bu haldeyken biraz zor alırsın sakat raporunu. Hadi bir doktoru kandırdın diyelim, heyette ne yapacaksın?

Ali ayağa kalkıyor.

ALI— Titremeye başladı mı, böyle zangır zangır, karşıdan bile görünüyor.

Rasih tansiyon aletini Aytekin'in kolundan çıkarıyor.

RASİH— Her şeyin normal. Niye kaçıyorsun ki askerlikten?
Korkacak ne var! Ali bile yaptı!

Aytekin mahcup, hafif gülümseyerek başını önüne eğiyor.

ALI— Sakat ama o, resmen sakat. (Aytekin'e) Ya getirsene şu
titremeyi, zorla biraz kendini!

Aytekin ayağa kalkıp tek koluyla kanepeyi kaldırıyor. Titreme gene gelmiyor. Ali'yi kanepeye oturtup, onunla beraber kaldırıyor. Titreme yine gelmiyor.

AYTEKİN— (Ali'ye) Şunu bir arkaya doğru büksene, öyle de başlamıştı bir kere.

Ali Aytekin'in kolunu arkaya doğru büküyor.

AYTEKİN— Ahh... Biraz daha, aaahhh, biraz daha... aaaah, dur dur kırılan, ah!

94 Bakıyorlar, kol yine titremiyor. Rasih sinirleniyor.

RASİH— Bırakın bu yolları oğlum, düzenbazlıkla iş olmaz. İşiniz gücünüz kaytarmak! Senin değil sakat, komando olman lazım!

Aytekin utanıyor, kızarıyor.

ALI— Hiç kimseye inanmıyorsunuz! Yalan mı söylüyoruz yani?

RASİH— (Bağırıyor) Asıl inanmayan sensin! Seni daha baban olduğuma ikna edemedim be! Ne diyorsun sen!

96. (Dış-Gün/Sokak)

Ali ve Aytekin sokakta yürüyorlar. Aytekin'in kolu zangır zangır titriyor. Seviniyor, gülüyorlar.

AYTEKİN— Bu adam hakkaten sana hiç benzemiyor! Belki de baban değildir, Allah çarpsın!

Ali keyifleniyor. Kol kola giriyorlar. Titreyen kola gülüyorlar. Arkadan görüyoruz.

ALI— Diyorum sana, diyorum sana!
AYTEKİN— Kolumu çok acıttın ama...

97. (İç-Gece/Neriman ev)

Neriman'ın yemek daveti sürüyor.

Keten birden yerinden sıçrayarak dişini tutuyor.

KETEN— Ah, dişim!

Herkes Keten'e bakıyor. Keten ağzının içinden bir saçma parçası çıkarıyor. Bir eliyle çenesini tutarak, saçmayı annesine gösteriyor.

KASAP— Saçma kalmış. Av etinde olur. Dikkatli yiyeceksin.

İPEK— Daha var mıdır? Yutmayalım.

Keten ağzını tutarak sertçe masadan kalkıyor.

KASAP— Yok canım. Her zaman olur diye de bir şey yok. Bir tane kalmış.

KETEN— (Geri geliyor) Kenarı kırıldı galiba...

NERİMAN— Aman abartma! (Kendini tutamayıp gülüyor. Kasap'a) Bir kurşunla iki tavşan avladın! Bu da koca tavşan.

Ali ağzındaki lokmayı çevirip, zorla yutuyor.

ALI— Aman Neriman Abla, şu güzel yemeği Keten'e benzetip mundar etme. İhh, Keten'in eti yenir mi yani?

(Gülüyorlar.)

KETEN— Senin yapış yapış yağlı etin daha mı iyi? Öööö!

KASAP— Öyle demeyiinin, insan eti de yenir. Bir insan, sekiz gün aç kaldıktan sonra başka bir insanı iyi pişmiş bir biftek gibi görmeye başlarmış. İspatlanmış yani.

SELVİ— Şimdi yemekte konuşulacak şeyler mi bunlar yani? Hamile kadının yanında!

98. (Dış-Gece/Balkon)

Balkonda ayakta durmuş gökyüzüne bakıyorlar.

RADYO (Kısık) — (Depremle ilgili konuşmalar)

RASİH— Bu gece bütün gezegenler aynı hizaya diziliyor. Çok büyük bir olay!

İpek, Selvi ve Neriman kıkırdıyorlar. Rasih dönüp ters ters bakıyor üçüne de.

RASİH— Bir sonraki diziliş 2670 yılında olacaktı!

NERİMAN— Sahi mi!

(Müzik)

Herkes birden ciddileşip kafasını göğe kaldırıyor.

Birbirlerine gökteki yıldızları gösteriyorlar.

99. (Dış-Gün/Kır yol)

(Nefes sesleri)

Köpek nefes nefese dört yol ağzına geliyor. Uzun uzun bakıyor. Kokluyor. Bir yolu seçiyor. Koşmaya devam ediyor.

100. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit'le Çetin evdeler. Ümit omuzlarının üzerinde amuda kalkmış, bacaklarını çeviriyor. Çetin yanına uzanmış, onu taklit etmeye çalışıyor. Selvi pencerenin dışında camları siliyor. Telefon çalıyor. Ümit hareketlerine devam ediyor. Çetin kalkıp oturuyor.

ÇETİN— Niye cevap vermiyorsun?

ÜMIT— İpek'in telefonu o. Onu arıyorlardır.

Telesekreter devreye giriyor.

TELESEKRETERDEKİ SES— Orda mısınız? Cevap ver bana!..

(Ses öksürüyor.)

Ümit bacaklarını yere indiriyor. Çetin korkuyla Ümit'in yanına sokuluyor.

... Yüzüğümü istiyorum. Benden böyle kurtulamazsın...

Çetin yerinden kalkacak gibi oluyor.

(Ses yükselip sertleşiyor) Bana bak biliyorum ordasın!

Çetin hemen korkuyla yine Ümit'in yanına sığınıyor.

... Ver şunu diyorum! Ver!

(Telefon kapanıyor.)

Çetin korkuyla Ümit'e bakıyor.

ÇETİN— Ne istiyormuş? Kimin sesi o?

Ümit gülüyor.

ÜMIT— Bilmem. İpek'le ilgili. Korktun mu?

Çetin evet anlamında başını sallıyor.

ÜMIT— Korkma.

ÇETİN— Korkuyorum bazen.

ÜMIT— Neyden korkuyorsun?

ÇETİN— ... Bazı şeylerden... Mesela sünnetten.

ÜMIT— Başka?

ÇETİN— Karanlıktan.

ÜMIT— Başka?

ÇETİN— Rasih Amca'dan...

Ümit gülümsüyor.

ÇETİN— Rasih Amca'nın ölü kitabından...

Ümit Çetin'e sarılıyor.

ÜMIT— Herkesin bir sürü korkusu vardır zaten. Bütün korkularını bir cebine doldurursun. Sonra teker teker alır diğer cebine geçirirsin. Geçirirken derin bir nefes alır, hepsine bir bir bakarsın, bir de bakmışsın bazıları yok olup gitmiş...

101. (Dış-Gün/Spor sahası)

Çetin ayağında top sektiriyor.

ÜMIT (DS)— ... En çok korkutan şeyler cebin hep en altında durur. Onları sakın orada unutma.

ÇETİN (DS)— Sonra?

ÜMIT (DS)— Sonra yeniden önceki cebe aktarırsın. Bir o cebe, bir bu cebe... Bir o cebe, bir bu cebe...

102. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit dizlerinin üzerinde, Çetin hemen karşısında ayakta duruyor.

ÜMIT— Bir o cebe, bir bu cebe...

Aralarda derin bir nefes almayı da unutmayacaksın ama.

ÇETİN— (Gülüyor) Çok komiksin Ümit Abla! Şaka mı yaptın?

Yani senin cebinde de var mı?

ÜMIT— Dolu.

ÇETİN— Bakayım.

Ümit elini cebine sokup çıkarıyor. Avucunu açıp Çetin'e gösteriyor.

ÜMIT— Bak.

ÇETİN— Bir şey yok ki.

ÜMIT— Var ama göremiyorsun.

Çetin gülümsüyor. Elini cebine sokuyor. Çıkartıyor. Ümit'e uzatıyor.

ÇETİN— Al sana bir sünnet vereyim.

ÜMIT— (Gülüyor) İstemem sende kalsın, öbür cebine geçir!

103. (Dış-Gün/Kırlar)

Çetin kaçıyor. Kasap, Aytekin ve başka üç-dört kişi daha kovalıyor.

...

Çetin bir ağaca tırmanıyor. İndirmeye çalışıyorlar. Ağacın altında, elinde sünnet entarisiyle Neriman, sünnetçi, Kasap, Selvi, çocuklar ve diğerleri var. Çetin ağacın en tepesine tırmanıyor. Peşinden de bir genç, yakalamak için onu takip ediyor.

SELVİ— Oğlum düşücen!

NERİMAN— Gel de hediyelerini bir gör! Neler var neler!

Sünnetçi elindeki küçük plastik kolonya şişesini Çetin'e gösteriyor.

SÜNNETÇİ— Bak bunu sıkıcam, kendiliğinden düşecek! Kesmiycem! Gel!

Oğlan çocukları sünnetçinin söylediklerine katıla katıla gülüyorlar.

ÇETİN— (Ağlayarak) Anneeeeeee, korkuyorum anneeeeeeeeeeeeee!

...

Çetin yakalanmış. Kasap onu arkadan sıkıca tutuyor. Çetin bağılıyor, debeleniyor. İki kişi de bacaklarını zaptetmeye çalışıyor. Selvi, gözleri dolu dolu, bastırarak oğlunun yanağından öpüyor. Neriman da aradan dalıp çocuğun suratına ıslak bir öpücük konduruyor ve sünnet şapkasını takıyor. Çetin'i öylece, karga tulumba götürüyorlar.

104. (İç-Gün/Ev)

Sünnetçi, yerde, halının üzerine küçük beyaz bir örtü sermiş, elinde kolonya şişesini tutuyor.

99

SÜNNETÇİ— Korkma. Bu suyu sıkıcam kendiliğinden düşecek.

Bir el Çetin'in gözlerini kapatıyor. Sünnetçi örtüyü kaldırıyor, altından başka bir beyaz örtünün üzerine sıra sıra dizilmiş sünnet takımları çıkıyor.

ÇETİN— (Çığlık) Anneeeeeeeeeeeeeee!

...

ALİ— (Rasih'e) A-aa, niye benim ayakkabılarımı giydiniz?

RASİH— (Ali'yi kolunun dışıyla itekliyor) Yeter be, yeter! Dürzü! Ne senin ayakkabınmış!

105. (Dış-Gün/Kır)

Sünnet düğünü.

Bir kır kahvesi. Bir ağacın dibine bir yatak kurulmuş. Yatağın hemen yakınında sahnemsi bir yer var. 30-40 kişilik bir grup eğleniyor. Ortada uzun bir yemek masası, çevrede birkaç tek masa var. Alan renkli ampul-

ler ve balonlarla süslenmiş. Keman, darbuka ve orgdan oluşan bir orkestra çalıyor. Yemek yenmiş. Ortada maharetli bir grup dans ediyor.

Neriman bir sandalyenin üzerine çıkmış, pek neşeli bir şekilde karşısındaki Kasap'a bağıra bağıra anlatıyor.

NERİMAN— Kadınlar ikiye ayrılır... İnce belliler, kalın belliler. İnce belliler kendi içinde yine ikiye ayrılır: ince belinden yakınanlar, ince belinden memnun olanlar.

Bir sürü zayıf, şişman kadın kıvıra kıvıra dans ediyor. Aralarında İpek ve Selvi de var.

NERİMAN (DS)— Kalın belliler de yine ikiye ayrılır: kalın belini beğenmeyenler ve kalın belinden şikâyeti olmayanlar, diye... Şimdi... belinden yakınan ve memnun olmayanlara nasıl dikersen dik, hiçbir elbise yakışmaz!

İpek, Neriman, Kasap, çok şişman bir kadın, etek giymiş üç adam vd. kıvıra kıvıra dans ediyorlar.

100

NERİMAN— İyi terzi ne yapar, belinden memnun olmayana belini sevdirtcek elbise diker!

(Kahkahayla bağırıyor dans eden kadınlara)

Var mı şimdi belinden memnun olmayan, haaaa, söyleyin kızlaar!

KADINLAR— (Kahkahalarla bağırışıyorlar) Yooooooooooooook!

NERİMAN— (El çırparak çılgınlar gibi kıvırmaya başlıyor) Hadeeeee! Hop! Hop! Hop! (Kasap'a bağırıyor) Usta terzilik zordur!.. Çünküüü... İnsanlarla uğraşmak zordur!

Rıza, çok neşeli, bir sandalyeye tutunmuş eğri beliyle kıvırmaya çalışıyor.

RIZA— (Zenneleri gösteriyor) Rasih Amca, bak hele bak, bunları ta bizim oralardan getirttim, şu gıvraklığa bir bak, karılar yanında halt etmiş...

O sırada bir kol Kasap'ın başına çarpıyor ve peruğu hafifçe kayıyor. Aceleyle düzeltiyor. Neriman o an görüyor. Şok oluyor. Ağzını tutup gülüyor. Zıplaya zıplaya göbek atıyor.

Çetin yatağında uyukluyor. Yanına, Ümit uzanıyor. Çetin uykusunda elini Ümit'in üzerine koyup, memesini sıkıyor. Ümit Çetin'in elini tutup, yumuşacık indiriyor. Ümit de uykuya dalıyor.

Dans sürüyor.

Çetin derin bir nefes alıp sesli sesli esniyor.

(Nefes sesleri)

106. (Dış-Gün/Otoyol)

Köpek havaalanının kenarında, yol boyunca koşuyor. Uçaklar inip kalkıyor.

107. (İç-Gün/Askeri hastane)

Aytekin, üstü çıplak, derin nefes alıyor. Yanında başka çıplaklar da var.

Doktor muayene ediyor.

Boy/kilo ölçülüyor.

Ellerinde kâğıtlar, bütün asker adayları donla sıra bekliyorlar.

Göz muayenesi.

101

Kulak, burun, boğaz muayenesi.

Alınan verilen kâğıtlar. İmzalatılan evraklar.

DOKTOR— Bir rahatsızlığın var mı?

AYTEKİN— Var.

DOKTOR— Nedir?

AYTEKİN— (Kekeliyor) Kolum tutmuyor, boşalıyor bazen... yani titriyor.

Doktor Aytekin'e dik dik bakıyor.

Damga: SAĞLAM.

AYTEKİN (DS)— Ahh!

Damga: ... BİRLİĞİNE...

AYTEKİN (DS)— Ahh!

Damga: ... TESLİM...

AYTEKİN (DS)— Ahh!

Damga.

108. (Dış-Gün/Sokak)

Aytekin Rasih'in elini öpüyor.

AYTEKİN (DS)— Ahh!

109. (İç-Gün/Neriman ev)

Aytekin Neriman'ın elini öpüyor.

AYTEKİN (DS)— Ahh!

110. (Dış-Gün/Top sahası)

Çetin top sektiriyor. Ali oturuyor. Top ağaca kaçıyor ve dalların arasında kalıyor.

ALİ (DS)— Tuh!

Çetin zıplıyor, ağaca tırmanmaya çalışıyor, beceremiyor. Ali'yi çağırıyor.

ÇETİN— Ali Abiii, top kaldı... Ağaçta! Alır mısın?

Ali ağacın yakınına geliyor. Elini beline koyuyor, yan yan ağaca bakıyor. Dönüp gidiyor.

Çetin kendi kendine tırmanmaya çalışıyor.

Ali bir taşın üzerine oturmuş ağaca bakıyor. Cebinden yüzüğü çıkartıyor, bakıyor, tekrar cebine koyuyor.

111. (Dış-Gece/Sokak)

Keten apartmanın önünde Ali'nin karşısına dikilmiş, sert sert bakıyor. Avucu açık, elini uzatıyor.

KETEN— Ver şunu.

Ali cevap vermeden yoluna devam ediyor.

KETEN— Yüzüğümü ver dedim.

112. (İç-Gece/Apartman gırlışı)

Ali apartmandan içeri giriyor. Peşinden Keten de giriyor ve Ali'yi kolundan yakalayıp sertçe duvara ittiriyor.

KETEN— Ver şunu.

Keten Ali'nin cebine saldırıyor. Ali cebini tutarak Keten'i ittiriyor. İtişiyorlar. Sarmaş dolaş birbirlerini surat ve boyunlarından ittiriyorlar. Birden kapıcı dairesinin kapısı açılıyor, Selvi çıkıyor, bağırmaya başlıyor.

SELVI— Durun! Ne yapıyorsunuz be! Rıza koş Rıza!

RIZA (DS)— (İçeriden) Kalkamıyom Selvi, n'oldu?

SELVI— (Bağırıyor) Ay durun! Neriman Ablaaa!

Keten ve Ali nefes nefese yere yuvarlanıyorlar.

(Nefes sesleri)

113. (İç-Gün/İpek ev)

103

İpek ile Ümit yan yana oturuyor.

ÜMIT— Göz göze...

İPEK— Diz dize...

ÜMIT— Yüz yüze...

İPEK— El ele...

ÜMIT— Sırt sırta...

İPEK— Yan yana...

ÜMIT— I-ih!

İPEK— Omuz omuza...

ÜMIT— Yumruk yumruğa...

İPEK— Saç saça...

ÜMIT— Baş başa...

İPEK— Dudak dudağa...

ÜMIT— Yanak yanağa...

İPEK— Ağız ağıza...

ÜMIT— Göğüs göğüse...

İPEK— Arka arkaya...

ÜMIT— A-ah!

İPEK— Kol kola...

ÜMIT— Kafa kafaya...

İPEK— Kış kışa...
ÜMIT— Dirsek dirseğe...
İPEK— Dişe diş!
ÜMIT— Boğaz boğaza...
İPEK— Nefes nefese...

Gülüşüyorlar.

114. (İç-Gün/Jımnastık salonu)

(Nefes sesi)

Ümit heyetin karşısında peş peşe sınav hareketlerini yapıyor. Çok heyecanlı. Selam veriyor.

115. (İç-Gün/Araba)

Aytekin arabayı kullanıyor, yanında Ali oturuyor.

104

ALİ— Tuh be!
AYTEKİN— Yandık.
ALİ— Asker oluyorsun yani!

Arabanın motoru hafif tekliyor. Aytekin ön panelin altına hafif bir yumruk atıyor, tekleme kesiliyor.

AYTEKİN— İki gün içinde birliğime teslim olmam lazım. Yüzbaşı bu kıyağımı unutma, yoksa direk hapse attırır, oradan gönderirdim dedi.

116. (İç-Gün/Berber dükkânı)

Aytekin saç tıraşı oluyor.

...

Vesikalık fotoğraflar.

117. (Dış-Gün/Apartman önü)

Aytekin Rasih'in elini öpüyor. Rasih cebine para koyuyor.

Aytekin Neriman'ın elini öpüyor. Neriman cebine para koyuyor.

118. (İç-Gün/Araba)

Ali ve Aytekin arabadalar.

ALI— Korkuyor musun?

AYTEKİN— He valla, azıcık.

ALI— Korkma. Alışıyor insan.

AYTEKİN— Çok dayak var mı?

ALI— (Cık).

Birbirlerine bakıyorlar.

Fotoğraf: "HERŞEY VATAN İÇİN" yazısı önünde Aytekin asker kıyafetleriyle poz vermiş.

AYTEKİN (Telefon DS)— Aloooğ... Onbaşı oldum, onbaşı.

105

119. (İç-Gün/Neriman ev)

Neriman İpek'in elbise provasını yapıyor.

ÜMIT— Burnumda et var da ondan...

İPEK— Nasıl horluyor bir bilsen. (Kahkaha atıyor) Yergök inliyor.

Keten şaşırmış bakıyor.

KETEN— Yok canım... Yani Rasih Amca gibi mi?

NERİMAN— Biliyor musun güzel kızlar da horlar, tuvalete gider, terler, bazen kokar...

(Gülüyorlar.)

KETEN— (Utaniyor) Yok yani, sadece erkekler sanıyordum...

SELVİ— Neriman Abla şu çantayı hiç kullanmıyorsun, gardolaba koyayım mı?

NERİMAN— Yok elleme, o deprem çantası.

IPEK— Deprem çantan mı var senin?

NERİMAN— Senin yok mu?

Neriman yerinden kalkıyor, portmantonun üzerinde duran çantayı getiriyor. Açıyor.

Hepsi Neriman'ın çantasına bakıyorlar.

NERİMAN— Ben her şeyi düşünen kadını. Aç duramam. (Paket paket bisküvi, bir kutu yaprak sarma konserve, iki paket çikolata) Çikolata da bunun için (Keten'i gösteriyor), ben ağzıma sürmem. Şişme bu, yastık. Öyle kuru kuru taşların üstüne başımı koyamam. Tabii düdüğüm...

Selvi işinin başına dönmüş, içeriden seslenerek soruyor.

SELVI— Deprem çantası mecburi mi?

NERİMAN— Allah allah! Uyarıyorlar işte! Canını seven, düşünmez mi? Hayat mücadelesi vericez kızım...

IPEK— Benim yok valla. (Gülüyor) Bir temiz don bulundurayım yanımda bari, bana o yeter. Korkudan işerim donuma ben. Bulurlarsa temiz pak bulsunlar bari.

Selvi içeriden elinde tasmayla geliyor.

SELVI— Neriman Abla bak, dolabın ta arkasına düşmüş. Çakır'dan hatıra...

Neriman bozuluyor. Duymazdan geliyor. Keten elindeki dikişten başını kaldırıyor.

Keten tasmayı alıyor, Selvi içeri işine dönüyor.

KETEN— Anne.

NERİMAN— (Ümit'e) Senin de mi yok deprem çantan yoksa?

Ümit gülümseyerek başını hayır anlamında yukarı kaldırıyor.

KETEN— Anne. Şuna baksana... Bunun ne işi var burada? O gün tasma boyunda değil miydi Çakır'ın?

Neriman Keten'e bakıyor. Cevap vermiyor. İçeri geçiyor.

IPEK— Çakır'ın değil mi o?

KETEN— (Başını sallıyor) Cevap bile vermiyor. Anneee!

(Neriman hapsiriyor.)

120. (Dış-Gün/Hayvanat bahçesi)

Ali ve Ümit hayvanat bahçesinde, maymunlara bakıyorlar. Ali Ümit'in arkasında, cebinden yüzüğü çıkarıyor.

ALI— İıı, Ümit... bu yüzüğü... Bu yüzüğü sana hediye etmek istiyorum.

ÜMIT— (Şaşıyor) A olmaz. Bu çok değerli, ayrıca senin için de çok değerli.

ALI— Öyle istiyorum. Al.

ÜMIT— İstemem, yok lütfen. Alamam.

Maymunların kafesinin içinde kafesi temizleyen görevli diplerine kadar gelmiş, sırtarak onları izliyor. Ali adamı fark ediyor, iyice utanıyor. Yürüyorlar.

Devekuşlarının kafesi önündeler. Ali elleriyle yüzünü ovuşturuyor.

ALI— Bunu sana vermeyi çok istiyorum. N'olur!

ÜMIT— Çok sağ ol ama n'olur yapma, uygun bir şey değil!
(Gülümseyor) Hem o bana büyük, takamam ki!

ALI— Olsun küçülttürürüz. Al.

107

Devekuşlarının kafesini temizleyen görevli içeriden burunlarının dibine kadar gelmiş, gülümseyerek dinliyor. Oradan da uzaklaşıyorlar.

ÜMIT— Hem şimdi senden bir şey kabul etmem hoş olmaz.

ALI— (Yutkunuyor) Niye ki?

Kuşların bulunduğu bölümde bir bankta oturuyorlar.

ÜMIT— Niye biliyor musun, bazıları senin aklının yerinde olmadığını düşünüyor. Seni kandırmışım da almışım gibi olabilir. Belli ki değerli de bir yüzük.

ALI— Sen benim aklımın yerinde olduğuna inanmıyor musun?

ÜMIT— İnanmaz olur muyum?

ALI— Al o zaman.

ÜMIT— (Ne yapacağını bilemiyor) Çok teşekkür ederim gerçekten, ama... Neyse. Ama bak takmayacağım ona göre.

Arkada, kucaklarında ikişer tane büyük renkli kuş taşıyan hayvanat bahçesi görevlisi, durmuş sırtarak onları dinliyorlar.

Ümit dönüp adamlara bakıyor, ellerindeki kuşları görünce soruyor.

ÜMIT— Hayrola!

GÖREVLİLER— (İkisi beraber, gülererek) Bugün temizlik günü.

Adamlar Ali ve Ümit'e gülümseyerek uzaklaşıyorlar.

(Kucaklarındaki kuşlar garip sesler çıkararak bağılıyor.)

121. (İç-Gün/Rasih banyo)

Rasih banyo küvetinde, buhar içinde yıkanıyor.

Yaşlı vücudunu görüyoruz.

RASİH (DS)— Başışbozuk. Tam bir başışbozuk oldu. Kararımı verdim, huzurevine çıkacağım. Bizim arkadaşlar da var orada. Bıktım artık.

122. (İç-Gün/Neriman ev)

100

Neriman kanepeye yüzüstü uzanmış. Yanında Neriman'ın üzerine eğilmiş Rasih oturuyor.

Rasih Neriman'a iğne yapmaya hazırlanıyor.

NERİMAN— Olur mu canım! Günden güne iyileşiyor bak. Hem sensiz ne yapar o! Sen de oralarda yapamazsın.

RASİH— Babasını hatırlamayan adam. İyileşse n'olur?

Rasih iğneyi batırıyor.

NERİMAN— Of! Ne zararı var... of, of, yandı, hatırlamayıversin, baba demiyor da amca diyor...

Neriman poposunu ovalayarak doğruluyor.

RASİH— Geçmiş olsun! Gücüne gidiyor insanın Neriman Hanım! Herkesi hatırladı, bir beni hatırlamadı.

ALİ (DS)— Neriman Ablaaa! Neriman Ablaaa!

123. (İç-Gün/Merdivenler)

Ali hızla koşuyor. Merdivenleri çıkıyor.

ALI— Neriman Abla! Neriman Abla! Döndü! Müjde Keten!

Neriman kapıyı açıyor. Ali merdivenleri üçer beşer çıkıyor.

ALI— Çakır geldi! Neriman Abla Çakır döndü!

Neriman hapşırıyor. Hapşırığı apartman boşluğunda yankılanıyor.

ALI— Çok yaşa!

NERİMAN— Hani nerede?

Neriman tekrar hapşırıyor.

Hızla merdivenlerden aşağı koşturuyor. Keten de hızla onu izliyor.

124. (Dış-Gün/Apartman önü)

Ali, Keten, Neriman ve Selvi köpeğin etrafında toplanmışlar. Köpeğin hali biraz perişan. Neriman eğilip köpeğe sarılmak için hamle yapıyor. Köpek Neriman'dan kaçıyor.

NERİMAN— (Sahte) Ah, ah, ah oğluşum benim! Seni kaçırdılar mı? Neler geldi başına?

SELVI— Bu hayvan çok korkmuş, senden bile kaçıyor Neriman Abla. Ama ben dedim, köpekler mutlaka gelir dedim, bak!

Keten köpeğe sarılıp, kucağına alıyor.

KETEN— Hadi yürü eve. Önce karnını doyuralım.

SELVI— Bak şurasına da bir şey olmuş...

ALI— Biraz da topallıyor.

NERİMAN— Vah vah vah... Neler çekmiş oğlancığım!

125. (İç-Gün/Merdivenler)

Merdivenleri çıkıyorlar.

Keten kucağından yere bırakıyor köpeği. Köpek içeri girmiyor.

SELVI— Evini de mi unuttun be! Yürüsene!

KETEN— Girmiyor.

Neriman hapşırıyor. Keten köpeği içeri itiliyor. Köpek tuhaf bir ses çıkar-

tıp Ali'nin bacakları arasına giriyor. Neriman tekrar hapşırıyor. Köpeğe yöneliyor, köpek kaçıp, bir üst kata, Ali'lerin katına çıkıyor. Ali ve Ketten arkasından koşuyorlar. Köpek Ali'lerin kapısı açık dairesinden içeri dalıyor. Çıkartmaya çalışıyorlar, çıkmıyor. Özellikle Neriman'dan kaçıyor.

126. (İç-Gün/Ali ev)

Köpeğin etrafında toplanmış bakıyorlar.

RASİH— Neriman Hanım bu köpek seni istemiyor!

Neriman üzgün, hapşırıyor.

NERİMAN— Ne yaptım sana be hayvancım? Bunca yıl baktım, besledim, sevdim... Tek suçum, bir anlık gafletim... Çalıştılar...

Köpek gidip Ali'nin yanında duruyor.

SELVI— Belki de hatırlayamadı seni. (Gülüyor) Ali Abi gibi...

RASİH— Hah, bu da benimki gibi hafızasını kaybetti belki! Oca adam babasını tanımıyor, köpek tanımamış n'olacak!

Neriman, biraz yalan biraz gerçek, ağlamaya başlıyor.

ALI— Belki sonra alışır. Bizde kalsın.

KETEN— Hayvan küsmüş tabi...

NERİMAN— Nankör şey!

Hapşırıyor.

127. (İç-Gün/Jimnastik salonu)

Ümit heyetin karşısında peş peşe sınav hareketlerini yapıyor.

Ümit giyiniyor. İpek, yüksek topuklu açık terlikleriyle karşısında durmuş, elinde Ümit'in eşyaları, giyinmesine yardım ediyor.

İPEK— Tamam kazandın o zaman! Gururlu musun?

ÜMİT— (Gülümseyerek) Yazılının sonucu da bir belli olsa...

128. (İç-Gün/Alî ev)

Rasih ve Çetin anatomi kitabına bakıyorlar.

Çetin, yüz kaslarını gösteren kesik yüzlü bir kadavra fotoğrafını görüyor.

ÇETİN— Uffff! Tıraş olurken mi olmuş?

RASİH— Yok. Bunlar yüz kaslarımız.

Alî elinde bir makas, bir sağ eline alıp şaklatıyor, bir sol eline.

Köpek iki ayağıyla pencereye dayanmış dışarı havlıyor.

RASİH— Bi de buna mı bakıcaz? Bütün bunaklar burada toplandı!

Köpek Alî'nin peşini hiç bırakmıyor.

129. (İç-Gün/Kasap dükkânı)

Neriman kasapta. Dimdik, kızgın, Kasap'a bakıyor.

KASAP— İnanılır gibi değil.

111

Neriman dükkândaki koltuğa oturmuş, dalgın gözlerle, yere bakarak konuşuyor.

NERİMAN— Bir bakışı var... Dili olsa yanmışız. Her şeyi biliyor...

KASAP— Çok mahcubum. Ama inan, bu özel bir hayvanmış... Bi yardım eden filan mı oldu acaba?

NERİMAN— (Ağlıyor) Benimle de konuşmuyor. Çok pişmanım. Rezil oldum.

Kasap duvara bir şaplak atıyor.

130. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit internetin başında. İpek karnına krem sürüyor.

ÜMİT— Sana bir anket yapayım mı?

İPEK— Ne anketiymiş?

ÜMİT— İnsanlık Anketi. İlk soru: Mutlu olmak için neyiniz eksik?

İpek karnını kapatıp, aynı kremi bacaklarına sürüyor.

İPEK— Ay ne biçim soru! Mutlu olmak için... param eksik! Peki senin?

Ümit de bir eliyle bileğini ovuyor.

ÜMIT— Daha çok imkânım, param olsa daha iyi olurdu tabii. Sonra, hayatınızda hangi ümidinizi yitirdiniz?

İpek eteğinin altından uyluklarına ve poposuna da sürüyor kremden.

İPEK— Çoook! Ama bende ümit bitmez. Bak sen çıkıp geldin Ümit diye! Ya sen?

ÜMIT— Daha hiçbirini yitirmedim çok şükür! Peki, en sevdiğiniz yemeği hazırlamayı biliyor musunuz?

Kremden kollarına da sürüyor. Sonra şap şap vuruyor kollarına.

İPEK— Ben valla et severim. Her türlüşünü pişirmeyi de bilirim.

112

ÜMIT— Peki, nasıl ölmek istersiniz?

İpek duruyor. İlk kez cevap vermeden önce düşünüyor.

İPEK— Hastalanmadan.

ÜMIT— Öleceğimi bilmeden.

131. (Herkes kendi mekânında)

(Herkesi vücudunun bir bölümüyle görüyoruz.)

Tam yüzlerini görmediğimiz vücutlar, detaylar, arka arkaya sıralanıyor. Sözleri bazen nadiren ağızda görüyoruz:

Aytekin elinde silah tam teçhizat koşuyor.

Kasap, dükkânında et kesiyor.

Keten makina başında dikiş dikiyor.

Selvi camdan cama geçiyor.

Neriman ağzında toplu iğneler cansız mankenin üzerinde prova yapıyor.

Ümit barfikte dönüyor.

Rasih evde kendi tansiyonunu ölçüyor.

Aytek'in'le Ali sokakta yürüyor.

Bir adam koşuyor.

Bir kadın oturuyor.

Bir yaşlı abdest alıyor.

Bir adam taş taşıyor.

Bir genç kız sevgilisini öpüyor.

ALI (DS)— Kazasız belasız.

RASHI (DS)— Şöyle güzeeeel bir kalp krizinden.

ŞIŞMAN BİR ADAM (DS)— Annemin kollarında.

BİR KADIN (DS)— İşimin başında.

BİR GENÇ KIZ (DS)— Habersiz.

KETEN (DS)— Sevdüğimin yanında.

NERİMAN (DS)— Yatağımda uyurken, melekler gibi...

KASAP (DS)— Bu soruya cevap vermesem...

SELVI (DS)— Ölmeyi istemem ki!

(Silah sesleri)

113

RASHI (DS)— Mutlu olmak için... Mutlu olmak için... Yaşım, yaşı-
mım eksik!

ALI (DS)— (Gülüyor) Söyleyemem.

KETEN (DS)— Çok param olsa, başka olurdu.

BİR DELİKANLI (DS)— Boyum daha uzun olsaydı...

BİR GENÇ KIZ (DS)— Düz saçlı olsam daha mutlu olurum...

YAŞLI KADIN (DS)— Sağlığım ah sağlığım!

BİR ADAM (DS)— İnsanlar biraz daha insan olsaydı, yani...

NERİMAN (DS)— Neyim eksik değil ki!

SELVI (DS)— Hiçbir ümidimi yitirmedim.

GENÇ ERKEK (DS)— İstedğim okula gidemedim.

ALI (DS)— Hatırlamıyorum.

BİR KADIN (DS)— Gençkenki bütün ümitlerimi yitirdim, hepsi-
ni...

RASHI (DS)— Ümit değil ama, bir doktor olma hayalim vardı,
yani...

AYTEKİN (DS)— Boksta dünya şampiyonu olup, oradan da si-
nema artisti olacaktık, ama... sakatlanınca kaldı tabii...

132. (İç-Gün/Araba)

Ali ve Aytekin arabadalar.

ALI— Yazık.

Aytekin boş ver gibisinden omuzlarını indirip kaldırıyor.

AYTEKİN— İki yün don. İki fanila. Üç çift yün çorap, siyah. Başka?

ALI— Yeter. Her şeyi orada verirler zaten.

Aytekin arabayı durduruyor.

AYTEKİN— İki dakika beklersen... bir de şu Zambak'la helalleşeyim...

Ali gülümsüyor.

AYTEKİN— İki dakika. Evdeyse tabii...

114

Aytekin iniyor, koşuyor. Evin kapısını çalıyor. Kapı açılıyor. Aytekin Zambak'la konuşuyor. Dönüyor, koşarak arabanın yanına geliyor. Sesleniyor.

AYTEKİN— Üç dakika. Hemen geliyorum. (Komik bir işaret yapıyor, gülümsüyor) Gölgeye çekiver, şu ağacın dibine. Üç dakika. Hadi dört diyelim.

133. (Dış-Gün/Sokak)

Ali, "hadi git" işareti yapıyor. Direksiyona geçiyor. Aytekin koşarak eve giriyor. Ali geri geri arkadaki ağaca doğru gidiyor. Duruyor. Gözleri kocaman açılmış, tekrar ileri gidiyor. Duruyor. Geri geliyor. Gidiyor, geliyor. Yüzündeki şaşkın ifade giderek büyüyor.

134. (İç-Gün/Zambakev)

Zambak, yarı oturur vaziyette, ilgisiz, bacaklarını açmış, Aytekin bacaklarının arasında boşalıyor.

ZAMBAK— Oh, oh, kudretlim benim! Askerim benim...

Aytekin gülümsüyor. Pantolonunu çekiyor. Camdan bakıyor. Ali'nin arabayla bir ileri, bir geri gittiğini görüyor. Aytekin cebinden para çıkarıyor. Zambak parayı geri itiyor.

ZAMBAK— Asker yolluğun olsun aslanım!

AYTEKİN— Sağ ol... Korkuyorum be Zambak...

ZAMBAK— (Elini Aytekin'in önüne atıyor) Erkek olup dönersin.

135. (İç-Gün/İpek ev)

Gülray İpek'e manikür yapıyor. Ümit de onları izliyor. Selvi pencerenin dışında cam siliyor.

TELESEKRETERDEKİ SES— Beni erkekliği kullanmaya mecbur etme!.. Alo, aloooo... ordasın biliyorum... Bak doktoru da ayarladım... Aldıralım şunu, parasını da veririm... alooğ İpek, hadi... hadi ver yüzüğümü!

(İpek adamın bütün söylediklerini arkasından tekrar ediyor, öbürleri de gülüyor. Telefon kapanıyor. Sessizlik.)

115

İpek'in yüzü güleç fakat gözünden yaşlar akıyor.

İPEK— Erkekler, aslında ikiye ayrılır: sevdiklerine verdikleri hediyeleri, sonradan geri isteyenler ve... (gözyaşlarını siliyor) istemeyenler diye... İkiye...

Ümit İpek'in elini tutuyor.

Selvi açık camın dışında ayakta durmuş İpek'e bakıyor.

SELVİ— Amaaan, hepsi bir be İpek Abla. Alanı da biiir, vereni de bir! Boş veer!

Ben, canım mı sıkıldı, dönüveriyom denize... şöyle derin bir nefes alıyorum...

(Derin bir nefes alır ve verir) Ohhhh! Başka ne!

Dans eder gibi camdan cama geçiyor. Elinde bezi, rüzgârlı ve çok yüksek bir köşeye yaslanıyor.

136. (Dış-Gün/Sokak)

Ali aynı şekilde bir ileri bir geri gidip geliyor. Aytekin koşarak yaklaşıyor.

AYTEKİN— Hayrola be babacım? Çok mu sıkıldın?

Ali, yüzü darmadağınık, arabadan iniyor.

ALI— Aytekin...

AYTEKİN— Evet!

ALI— Hatırladım.

AYTEKİN— Neyi?

ALI— Geri geri giderken hatırladım. Geri geri gittim ben. Hatırladım... Aytekin, ben soygun filan yapmadım.

AYTEKİN— Peki ne oldu?

ALI— Ben... ahhh, ben!

...

Ağaca doğru havalanıp, ağaçta kalan top.

...

Ali'nin elinde topu, annesinin kucağındaki fotoğrafı.

137. (Dış-Gün/Yol kenarı)

Ali taksiyle ağaçlıklı yolda gidiyor. Yol kenarındaki ağaçlardan birinin dalları arasında kalmış kırmızı bir topu fark ediyor. Fren yapıyor. Topa bakarak arabayla geri geri geliyor. Arabayı ağacın yanına çekiyor. İniyor. Kapıyı açık bırakıyor. Topa bakıyor. Ağaca tırmanıyor. Tırmanıyor. Topa ulaşmadan dengesini kaybediyor ve kafasının üstüne ağaçtan düşüyor. Sırtüstü, baygın, yerde yatar.

138. (İç-Gün/İpek ev)

Ümit elinde açık bir zarf, içinden çıkan kâğıda öylece bakıp duruyor. İpek, Selvi, Gülay merakla ona bakıyorlar.

ÜMIT— Sınav sonucu!

İPEK— Ne diyor?

Ümit evirip çeviriyor, tekrar okuyor.

ÜMIT— Bir yanlışlık mı var acaba?

İPEK— Kazanamamış mısın yani?

Ümit ağlamaya başlıyor.

ÜMIT— Kazanamamışım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. İpek ayağında pedikür terlikleri, parmaklarının arasında pamuklarla kalkıyor. Ellerindeki oje daha kurumamış, parmaklarını değıdirmemeye çalışarak ona sarılıyor.

Selvi, cama çömelmiş, üzgün bakıyor. Gülay yaşlarla dolan gözlerini siliyor.

139. (Dış-Gün/Yol kenarı)

(Uzak genel plan)

Aytek'in'le Ali ağacın altında durmuşlar.

Araba yolun kenarında, tıpkı Ali'nin taksisinin durduğu gibi kapısı açık, üstünde anahtarla duruyor.

117

AYTEKİN— Bu ağaç mıydı?

ALİ— Çok utanıyorum.

AYTEKİN— Ne var utanacak?

ALİ— Keşke soyguna karışmış olsaydım, değil mi?..

AYTEKİN— Boş veryaa. O da zor iş!

ALİ— Sen yine de kimseye söyleme!

AYTEKİN— Ayıp ettin tertip! Aramızda!

140. (İç-Gün/Kasap dükkânı)

Kasap buzdolabından kucağında koca bir et parçasıyla çıkıyor. Çetin ve Ali dikkatle dinliyorlar Kasap'ı.

KASAP— Hayatta her şey boy pos, saç baş değildir. İnsani bilgiler, ustalıklar çok önemlidir. Kadınları en çok bu çeker.

(Bağırıyor.)

Bilgi ve beceri!

Omuz hizasını, göz kararını...

141. (İç-Gün/Alı ev)

Alı ve Rasih evdeler. Rasih salonda kanepede oturmuş nabzını sayıyor.

Alı odasında, aynanın karşısında göz kırpmalı egzersizleri yapıyor.

KASAP (DS)— ... bir avucu, iki adımı, üç kulacı, dört parmağı, beş karışı bilmeyen avcılık yapamaz, ustalık edemez, ölmez, biçemez, göremez, tadamaz, koklayamaz, anlayamaz, yani erkeklikle, yani insanlıkla alakası olamaz.

Rasih insan vücudu maketindeki iç organları bir bezle temizleyip yerlerine yerleştiriyor. Kalbe sıra gelince yerine tutturamıyor. Kalbini tutuyor. Alı kalbinde sandalyeye, yığılıyor.

RASİH— Allah! Alııı, ilacım, ilacımı getir. Ahh... ölüyorum... aa-ahh! Koş, çabuk!..

Alı fırlıyor, salona geliyor ve birden duraksıyor.

Duruyor öylece. Hiç kıpırdamıyor. Babasına bakıyor.

118

RASİH— Alıııı... Alı! Hadi çabuk!

Rasih dehşet içinde yerinden doğruluyor.

RASİH— Babanı öldürmek istiyorsun! Mahsus durdun! Bekliyorsun öleyim diye! Katil! Baba katili! İmdaat!

Alı başı önünde olduğu yerde arkasını dönüyor. Babası bağırarak yerinden fırlıyor, Alı'ye doğru yürüyor. Alı ürküp, kollarını kaldırarak Rasih'e dönüyor. Rasih bu hareketi bir saldırı hareketi zannedip, yine bağırarak onu dirseğiyle sertçe itekliyor. Alı yere yuvarlanıyor.

ALı— Yapma baba!

Rasih birden duruyor ve Alı'ye bakıyor.

RASİH— (Heyecanla) Ne dedin sen, ne dedin?

Alı düştüğü yerden kıcının üzerine doğruluyor. Korkuyla babasına bakıyor.

RASİH— (Kızgınlığı, sevince dönüşüyor) Yapma baba, dedin! Yapma baba!

ALı— (Şaşkın) Korktum. Yapma baba, dedim.

Rasih sevinçten ağlayarak Ali'nin boynuna atılıyor, sarılıyor. Beraber yere yuvarlanıyorlar. Ali üstte kalıyor.

RASİH— Yapma baba! Yapma baba!

Kapının aralığından Çetin kafasını uzatıyor. Bakıp kaçıyor.

142. (Dış-Gün/Apartman önü)

Çetin trabzanlardan kayarak hızla aşağı iniyor. Koşarak apartmanın dışına çıkıyor. Üçüncü katın camlarını silen annesine sesleniyor.

ÇETİN— Annee, koş! Ali Abi, Rasih Amca'yı yere yatırmış dövüyor!

Rasih Amca "yapma baba, yapma baba" diye ağlıyo...

SELVİ— (Bağırarak) Ne diyosun oğlum?!

Selvi anlamıyor, hemen camdan içeri giriyor.

143. (İç-Gün/Ali ev)

119

Çetin, Selvi, Neriman, Keten içeri dalıyorlar. Rasih Ali'ye sarılmış, mutlu, kanepede oturuyor. Ali'nin de yüzü gülüyor.

RASİH— Size iyi haberi vereyim, oğlum iyileşti! Hatırladı beni! Baba, dedi! Yapma baba, dedi!

Selvi, Çetin'e şöyle sertçe bir bakıp, kafasına hafif bir tokat atıyor.

NERİMAN— Ah gözümüz aydın! Gözümüz aydın! Ali, nasıl oldu birdenbire... anlatsana...

Ali, güleç ve şaşkın, ayağa kalkıyor, hareketleriyle gösteriyor.

ALİ— Ben şurada duruyordum. Babam bağırarak üzerime geldi, beni itekledi, düşürdü. Düşerken de, "yapma baba" dedim. (Gülümüyor) Bunda ne var?

NERİMAN— (Gülerek, Rasih'e) Sen bu oğlancığı çocukken çok dövmüşün herhalde. Yine dövmeye kalkınca, bak korktu, hatırladı.

RASİH— Yok canım!

ALİ— Yok, babam beni hiç dövmemi...

Rasih gururla gülümsüyor.

ALİ— Sadece hep böyle koluyla itekler, düşürürdü. Değil mi baba?

RASİH— Belki bir nevi şoklama oldu. Şok ona iyi geldi. Hafıza şoku tabii. Şöyle hafifçe ittirdim, yere düşerken (mutlu, gülümser), "yap-ma ba-ba", dedi. Gene beğenmediğiniz sağlığını Rasih Aktar, bir derin sağlık problemini daha çözdü.

144. (Dış-Gün/Askeri atış alanı)

(Silah sesleri)

Yerde yatıp nişan alan askerler.

KOMUTAN (DS)— (Bağırarak) Nefesini tut! Nefesini tutmazsan vuramazsın! Nefeeees tut! Hazıııır! Ateş!

(Silah sesleri)

120

Aytekin'in zarftan çıkmış eli tüfekli bir asker fotoğrafı.

AYTEKİN (Telefonda DS)— ...Üçte üç vurdum, 250 metreden. Ya var ya, komutanım sert ama beni sevdi, beğeniyor beni! Kolum artık hiç titremiyor, tamamen geçti.

KOMUTAN (DS)— Karavana! Nefesini tut dedim, salak! Ne-fesi-ni tut!!!

(Derin bir nefes tutma sesi)

145. (İç-Gün/Alî ev)

Ümit Alî'ye omuzlarının üzerinde dikilmeyi öğretiyor.

ÜMİT— Belini kırma, belini kırma... Ayaklarını birleştir... yok açma bacaklarını.

Alî küt diye devriliyor.

RASİH— Kızım deveye hendek atlatmak değil hendek kazdırmakla bir, senin şu yaptırmaya çalıştığın. O bir kere düz basamaz ki!

Ali yattığı yerden ters ters babasına bakıyor.

...

Ümit Ali'lerin evlerini dolaşıyor. Beğendiğini belli ediyor.

ÜMIT— Ben evde en çok balkonu severim.

RASİH— Ben en çok mutfakı severim. Evin ruhu mutfaktır.

ALI— Beeen... en çok banyoyu. Çünkü evde kapısı kilitlenen tek yer orası.

Neriman, Kasap, Ipek ve diğerlerinin görüntüleri.

NERİMAN— Ben denizi severim.

KASAP— Ben ormanı.

İPEK— Ben betonu severim, şehri severim.

ÇETİN— Ben bisikletle çok hızlı gitmeyi severim.

SELVI— Ben havadar yerleri severim. Şehir, köy değişmez!

KETEN— Ben. Ben Ipek'in evini seviyorum.

121

146. (İç-Gün/Merdivenler)

Çetin elinde Ümit'in röntgen filmi Çakır'a gösteriyor.

ÇETİN— Kap, kap Çakır kap!

NERİMAN— O ne öyle?

ÇETİN— Ümit Abla'nın ayağı! Çakır'a şaka yapıyorum! Yani belki yer diye!

Neriman köpeğe eğiliyor. Eliyle başını okşamaya çalışıyor, köpek yanaşmıyor.

NERİMAN— Çakır'ıııı! Hadi gel annene, sevsin seni biraz! Bak çok özledi seni annen! (Fısıldıyor) Çakır... affet, n'olur affet!

Köpek merdivenlerden aşağı koşarak kaçıyor.

ÇETİN— Neriman Teyze, köpekler bizi içimizde kemik var diye mi ısıryo?

NERİMAN— (Çocuk gibi ağlayarak) Hayır... içimizde kalp yok diye... ısıryo!

Neriman koşarak dairesine giriyor.

Çetin kalbini tutuyor.

147. (İç-Gün/İpek ev)

İpek ve Ümit evdeler.

ÜMIT— Dün ne oldu biliyor musun? Ali bana bir yüzük hediye etti.

İPEK— (Kahkaha atıyor) Sana vurgun!

ÜMIT— Kıramadım, almak zorunda kaldım. Hem de annesinin yüzüğüymüş. Bak...

İpek donakalıyor. Yüzüğü parmağına takıyor, çıkarıyor.

İPEK— Çok fena! Çok fena Ümit, çok fena! Bu yüzük onun değil! Bu o yüzük!

Pencereyi açıp sokaktaki Çetin'e sesleniyor.

122

İPEK— Çetiiin! Koş Ali Abini çağır bana!

ÜMIT— Ne oldu, ay kalbim çarpıyor?

İPEK— Dur korkma. Bu yüzük, o yüzük, yani benimdi! Bu Ali'de bir iş var! İnanamıyorum.

Kapı çalınıyor. Ali'yle Çetin giriyorlar. Peşlerinden Çakır da giriyor. Ali'nin güleç yüzü, İpek ve Ümit'in tedirgin suratlarını görünce bozuluyor.

İPEK— (Çetin'e) Hadi sen git. Sen gel Ali.

İpek kapıyı kapatıyor. Çetin gönülsüz kapının dışında kalıyor. Ümit utanmış, başı önünde salona geçiyor. Ali de salonun kapısında duruyor. Çakır Ali'nin bacaklarının arkasında gizleniyor. İpek hızla yeniden sokak kapısını açıp Çetin'e sesleniyor.

İPEK— Çetin! Neriman Abla'yı da çağırır mısın be tatlım?

Ali ve İpek salona giriyorlar. İpek dimdik Ali'ye bakıyor.

ALI— N'oldu?

İPEK— Bu yüzüğü Ümit'e hediye etmişsin, doğru mu?

Ali kızarıyor. Başını sallıyor.

İPEK— Nereden buldun bu yüzüğü?

ALİ— Annemindi.

İPEK— Yalan söylüyorsun! Bu yüzüğü ben kuyumcuya bırakmıştım ve kuyumcu soyuldu! Soygunda gitmişti yüzük!

ALİ— (Şaşkın) Ben yapmadım! O yüzük benim anneminmiş.

İPEK— (Taklidini yapıyor) "Anneminmiş. Anneminmiş." Bok annenindi. Ali bana bak, sen belki hatırlamıyorsun ama çok fena bir şeye karışmışsın... İnanamıyorum!

Kapı çalınıyor, İpek açıyor. Çetin ve Neriman giriyorlar. Ümit salondan çıkıyor.

NERİMAN— N'oldu İpek, hayrola?

İPEK— Bir dakika Neriman Abla!

İpek salonun kapısına gidiyor ve kapıyı Ali ve Çakır'ın üzerine kapatıp kilitliyor.

İPEK— Çetin sen yine git ablam! Rasih Bey'i çağır. Önemliymiş de!

...

123

Kapı açılıyor, Rasih giriyor.

Hepsi mahkemede gibi dizilmiş, hararetle konuşmalar yapıyorlar. Neriman bağırıyor. Rasih'in tansiyonu yükseliyor, fenalaşılıyor. Su veriyorlar. Arkasına yastık koyuyorlar.

İpek yine camdan sesleniyor. Çetin koşuyor. Kapı açılıyor. Ürkek Keten giriyor.

Çetin yine kapının dışında kalıyor.

Köpek huzursuz, ulur gibi havlıyor. Neriman köpeği azarlıyor.

...

NERİMAN— Kandırdın beni! Hepimizi kandırdın, demek hepsi yalandı, bütün hatırlamama numaraları filan... Tuh alçak! O kadar acıdık, diller döktük sana...

Ali başı önde utanıyor, Rasih üzgün bir çıkış bulmaya çalışıyor.

İPEK— Sahiden numaraymış.

NERİMAN— (Keten'e) A benim salak oğlum, ya o yüzükle ya-

kalansaydın? Yoksa başka şeyler de mi verdi sakla diye, ha?

Keten başı önde, hayır anlamında işaret yapıyor.

NERİMAN— Vallahi Rasih Bey, baştan beri siz haklıymışsınız! Siz hep ikaz ettiniz ama... Ee n'apıcaz şimdi? Polise haber vermek lazım...

KETEN— (Atılıyor) Yok boş verin polisi yaa...

NERİMAN— Ne o, düne kadar merdiven diplerinde itişiyordunuz, n'oldu?

RASİH— (Durumunu abartarak zor konuşuyormuş gibi yapıyor) Yok yok Neriman Hanım, abartmayalım... Ali'nin geçirdiği kaza ortada... hafızası yerinde değil...

Köpek yine ulur gibi havlıyor.

NERİMAN— Sus be sen de, nankör hayvan! Rasih Bey, hani iyileşti diyordunuz, n'oldu?..

İPEK— Doğruyu söyle Ali, sen bu soygun işine bulaştın değil mi?..

ALİ— Hatırlamıyorum. O yüzük annemin diye biliyorum...

İPEK— (Çenesi titreyerek bağırıyor) O yüzük benim! (Ağlamaya başlıyor) Ay sinirlerim bozuldu...

Neriman belindeki cep telefonuna davranıyor.

NERİMAN— Hamile kadın, günah değil mi be... (Ali'ye) Sen derdini polise anlat... Bu sirk bitsin artık!

Rasih oturduğu yerden doğrulmaya çalışıyor. Zorla doğrulup Ali'nin yanına gidiyor.

RASİH— Günahdır hanımlar yapmayın, daha düne kadar babcığını bile hatırlamayan bir zavallı o... Evde çatalla kaşığı bile karıştırıyor, yattığı yeri bulamıyor... oğlumun durumu vahim, hatta beni bazen yine unutuyor...

Ali kızgınlıkla bakıyor babasına, sonra Ümit'e dönüyor.

ALİ— (Bağırarak) Yalan, vallahi yalan söylüyor, sadece bazı şeyleri hatırlayamıyorum... Söyledikleri yalan!

Keten telefonu çevirmeye çalışan annesinin elinden telefonu kapıyor. Ne-

riman telefonunu geri almaya çalışıyor, Keten'i ittiriyor, bir-iki tane de tokat çakıyor.

NERİMAN— Ver şunu!

RASİH— Allahım neymiş benim kaderim!

ÜMIT— (Araya girmeye çalışıyor) Ay yapmayın Neriman Abla!

İpek fenalaşüyor. Köpek deli gibi ulumaya ve havlamaya başlıyor. Her yer zangır zangır sallanıyor. İpek tam yere yuvarlanacakken Ali çevik bir hareketle onu yakalıyor, kollarına alıyor.

NERİMAN— Deprem! Deprem! Deprem oluyor!

RASİH— Bismillahirrahmanirrahim. Bismillahirrahmanirrahim.

(Çığlıklar, bağrışmalar, havlamalar)

ÜMIT— Masanın altına! Masanın altına!

Ümit masanın altına atıyor kendini. Ali İpek'i masanın altına koyup koşuyor, Neriman'a da yardım ediyor. Köpek, Keten ve Rasih de giriyorlar masanın altına. Altı kişi ve bir köpek bir süre birbirlerine sarılıp korku içinde sallanıyorlar masanın altında. Çaresizliklerini görüyoruz.

125

...

Sallantı duruyor. Masanın altından çıkıp, hızla evden çıkıyorlar.

148. (İç-Gün/Merdivenler)

Merdivenleri koşarak iniyorlar. Ali İpek'i, Neriman da köpeği kucağında indiriyor. Keten ve Ümit Rasih'e yardım ediyorlar.

149. (Dış-Gün/Sokak)

Diğer insanlar da sokağa çıkmışlar.

NERİMAN— (Gözyaşları içinde) Ucuz atlattık!

(İpek'e sarılıyor) İyi misin?

İpek de ona sarılıyor. Rasih yere oturmuş ağaca yaslanmış, yanında kaldırımında Keten ve köpek oturuyorlar. Ali biraz kenarda ayakta duruyor.

Hepsi biraz şaşkın. İpek kolunu Ümit'in boynuna atıyor, Ümit İpek'in karınını okşuyor, Neriman Ümit'in koluna giriyor.

NERİMAN— Ucuz atlattık!

Neriman Ali'ye bakıyor, kaşları çatılıyor. İpek ve Ümit de Ali'ye bakıyorlar. Ali mahcup, elleri arkasında başını önüne eğiyor. Neriman çatık kaşlarıyla gülümsüyor. İpek de gülümsüyor.

NERİMAN— (Ali'ye) Şşşt...

Ali başını kaldırıyor. İpek koşup Ali'ye sarılıyor, arkadan Neriman da sarılıyor.

NERİMAN— Değer mi be birbirimizi üzmeyle..

İPEK— (Ağlayarak gülüyor) Herkes birbirini affetsin!

Ümit gülümsüyor. Rasih sevinçle ayağa kalkıyor.

RASİH— Aman aramızda kalsın!

Kasap elindeki transistörlü radyoyu tokatlama tokatlama hızlı adımlarla geliyor.

KASAP— Beş nokta dokuz. Bayağı hasar olmuş ama hiç can kaybı yok!

Köpek havlıyor. Neriman hapsiriyor. Selvi sevinç içinde geliyor. Ardından da eğri beliyle Rıza gelmeye çalışıyor.

SELVİ— Atlattık be abla, bu depremi de atlattık! Belki bu sonuncudur!

KASAP— Öncü de olabilir, belli olmaz.

SELVİ— Ağzından yeller alsın, aman...

KASAP— A, Rıza bile kalkmış...

SELVİ— Sen ne diyon Kemal Abi, apartmandan ilk çıkan oydu, tazı gibi...

Köpek Neriman'ın bacaklarına sürtünüyor. Neriman sevinçle eğiliyor ve sarılıyor köpeğe.

NERİMAN — Benim güzel oğlum! Sen de beni affettin ha, affettin ha!..

Ha... Haaaaaaa... Haaaaaaaaaaaaa... Haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-
aaaaaaa... Hapşuuuuu!

KASAP, SELVİ, RASİH... — Çok yaşa!

150. (İç-Gece/Taksi İçi)

İPEK— HÜÜf-püffff! HÜÜf-püffff!

HÜÜf-püffff! HÜÜf-püffff!

ÜMIT— Nefes aal, nefes ver! Nefes aal, nefes ver!

151. (İç-Gece/Neriman ev)

Gece yarısı Nerimanların zili ısrarlı ısrarlı çalınıyor. Neriman, Keten ve köpek camdan aşağıya bakıyorlar. Aşağıda bir taksi duruyor.

RASİH— (Yukarı bağılıyor) İpek doğuruyor! Koş! Koş!

Kapıdan çıkıyorlar. Neriman aniden durup geri dönüyor. Keten önden koşar adım iniyor merdivenleri.

NERİMAN— Dur biraz para alayım yanıma, kıza lazım olur...

Aceleyle arka odaya giriyor. Vazoyu ters çeviriyor. Paraları çantasına atarken, eksik olduklarını fark ediyor. Vazonun içine tekrar bakıyor. İpek'i bekletmemek için koşarak çıkıyor.

127

152. (Dış-Gece/Sokak)

Neriman aşağı iniyor. Keten de peşinden geliyor.

Ali ve Rasih arabanın başında duruyor, Ümit ve İpek içinde oturuyor.

Ali şoförün yanına atlıyor. Keten arkaya binmeye yelteniyor. Neriman Keten'i kolundan çekiyor.

NERİMAN— Sen nereye?.. Dur.

Neriman İpek'in yanına biniyor. Taksi hareket ediyor. Rasih'le Keten sokakta arkalarından bakıyorlar. Telaşla bir taksi bakınıyorlar.

153. (İç-Gece/Hastane)

İpek sedyede yatıyor. Başında Neriman, Ümit ve Ali var. Neriman Ali'yi gönderiyor.

NERİMAN— Bu kız doğuruyor. Koş hemşireyi bul.

ÜMIT— Bir-ki-üç-dört- püffffff.

İPEK— Hüf-hüf-hüf-hüf-püffffff...

Neriman'ın gözü İpek'in parmağındaki yüzüğe takılıyor.

NERİMAN— İlahi İpek, yüzükle gelinir mi hastaneye? Bunu senden çalarlar valla burda. Ver bana ver. Ben çıkınca sana veririm.

İpek itiraz etmeye çalışıyor.

İPEK— Bir şey olur mu ki?..

Yüzük çıkmıyor. Neriman parmağı ağzına sokup tükürüklüyor. Yüzüğü zorlukla çıkarıyor.

NERİMAN— Davul gibi olmuş parmakların... Önceden akıl etseydik.

Yüzüğü çantasına atıyor.

128

...

(Nefes sesi)

Koşa koşa Rasih ve Keten de geliyorlar. Keten çok heyecanlı.

İpek'i doğumhaneye alıyorlar. Diğerleri dışarıda bekliyor.

Bekleyenlerin vücutlarından bölümler görüyoruz: Neriman'ın yorgun ayakları, Rasih'in yaşlı yüzü, elleri, Ali'nin eğri duran koca vücudu, Keten'in yıpranmış elleri, Ümit'in endişeli yüzü...

...

Neriman Keten'in kulağına eğiliyor.

NERİMAN— Arka odadaki vazonun içinden hiç para aldın mı?

Keten'in rengi atıyor, belli etmemeye çalışıyor.

KETEN— Yoo!

Neriman dik dik bakıyor Keten'e.

NERİMAN— (Fısıltıyla) Bin dolar eksik. Kim aldı peki?

Keten omuzlarını kaldırıyor, bilmiyorum anlamında.

...

Kapıda bekleyenlerin arasına koşa koşa Çetin, Selvi ve Kasap da ekleniyor. Merakla kapıdan camlı bölmeye, camlı bölmeden kapıya gidip geliyorlar.

...

(Nefes sesi)

İçeride İpek'in terleyen yüzünü görüyoruz. Derin derin kocaman nefesler alıyor. Zorlanıyor. Bebek çıkıyor. Göbeği kesiliyor. Bebeği götürüyorlar.

...

(Sessizlik)

(Bir bebek ağlaması sessizliği bitiriyor.)

129

El üstünde yıkamaya götürülen bir bebek görüyoruz.

ÜMIT— (Bağırıyor) Oğlan! Bir oğlan olmuş! Oğlan!

(Müzik)

Sevinç görüntüleri.

154. (İç-Gün/Jimnastik salonu)

(Çocukların derin nefes almaları)

ÜMIT— Evet deriinin nefesimizle içimizi doldurduk, doldurduk, doldurduk... Sonra yavaaaaşça boşaltıyoruz...

Ümit bir jimnastik salonunda, sekiz-on yaşlarında on kadar kız çocuğunu çalıştırıyor.

ÜMIT— (Bağırıyor) Ayaklarımız yere iyice yapışıyor. Sağ ayak öne çıkıyor...

155. (Dış-Gün/İstanbul sokakları)

ÜMIT (DS)— ... Göğsümüzü geriyoruz. Kollarımızı yavaşça kaldırıyoruz. Uzaklara bakıyoruz. Çok uzaklara. Yay gibiyiz. Derin bir nefes alıyoruz. Ciğerlerimizi dolduruyoruz. Dimdik. Gövdemiz dik. Başımız dik. İşte burdayız. Çok gururluyuz çok. İyi ki varız diyoruz. İyi ki varız!

Bir açık hava kahvesinde masaya yaslanmış gülümseyen bir adam.

Mavi önlüğüyle bisikletinde neşeyle geçen bir bakkal çırağı.

Vapurda başörtüsünü düzelten bir kadın, denize bakıyor.

Lastik oynayan küçük kızlar.

Yokuş aşağı tekerlekli torbasının önünde koşarak fren yapmaya çalışan kâğıt toplayıcısı, gülüyor.

Perendeler atan küçük jimnastikçiler.

Elinde ekmek nefes nefese kahkahalarla koşan küçük oğlan çocukları.

Haliç köprüsünde denize karşı gerinen bir genç.

Göbek atan bir adam. Gülen bir kadın.

Aydınlık yüzüyle denize bakan Selvi.

Bir ağacın üzerinde Çetin ve Ali, rüzgâra karşı durmuş uzaklara bakıyorlar.

156. (Dış-Gün/Yarların kenarı, kır)

Yarlar. Deniz kenarında, yüksekte asılı gibi duran çimenlik bir alandalar. Yarların kenarında büyük bir ağaç var. Hava rüzgârlı, gökyüzü yüksek ve hareketli.

Yarların kenarında, bir örtünün etrafında Kasap, Neriman ve Rasih oturmuş, çay içiyorlar. Yiyecekler yenmiş.

Bebek bir örtünün üzerinde sırtüstü yatıyor. Keten başında, oyalıyor.

Selvi ayakta, derin nefes alıyor, nefes veriyor.

İpek'le Ümit uzaklara bakıyorlar.

Çetin'le Ali ağaca çıkıyorlar, köpek de yanlarında.

Neriman İpek'e sesleniyor.

NERİMAN— İpeek! Gel, gel!

İpek yanlarına yaklaşıyor.

NERİMAN— Gel, şu yüzüğü günlerdir unutuyorum, yanıma alayım orada veririm dedim. Al.

İpek gülümsüyor. Yüzüğü alıp, bebeğe doğru yürüyor.

NERİMAN— (Rasih'e bakıyor) Hâlâ içim içimi yiyor ama, neyse... Rasih Bey, evden bir miktar param eksilmiş, çalınmış yani...

RASİH— Selvi öyle şey yapmaz!

NERİMAN— Yapmaz tabii, Selvi diyen kim?

KASAP— Eee?

Neriman Ali'yi ima etmeye çalışıyor. Rasih'in yüzüne bakmadan konuşuyor.

NERİMAN— Günaha girmek istemiyorum ama, şu yüzük meselesi gibi... olmasın bu!

RASİH— Kimi kastediyorsunuz?.. Bunu bana yapmayın Neriman Hanım! Bunu bana yapmayın!

131

Neriman uçuşan saçlarını toplamaya çalışıyor.

İpek Keten'e sesleniyor.

İPEK— Keteeen! Bak!

(Yüzüğü gösteriyor.)

İpek Keten'in yanına gidiyor. Keten ayağa kalkıyor.

KETEN— (İpek'e) Ben sana dememiş miydim, o yüzüğü sana getireceğim diye...

NERİMAN— (Hışımlla Keten'e bakıyor) Ne? Ne dedin sen?

Neriman ayağa fırlıyor. Keten'in yanına gidiyor.

NERİMAN— Sen aldın değil mi!

Keten sessiz bakıyor. Neriman Keten'i göğsünden itekliyor. Keten yere düşüyor.

NERİMAN— Cevap ver bana!

Keten bu hareket üzerine birden sinirleniyor.

KETEN— Evet, ben aldım o yüzüğü kuyumcudan. Satın aldım!

NERİMAN— Paramı sen çaldın!

KETEN— Çalmadım, aldım. O parada benim de payım yok mu?

NERİMAN— Bir de dikleniyor hırsız! Erkek olmuş da dikleniyor! Söyleyeyim mi senin ne halt olduğunu ha, herkese söyleyeyim mi, her akşam...

KETEN— (Bağırıyor) Sus! Suuuuus!

Herkes dönüp onlara bakıyor. Ali de yanlarına geliyor.

NERİMAN— (Bağırarak sürdürüyor) Her akşam altına ettiğini... Eşşek kadar adam çişini tutamadığını... Hırsız!

Keten bağırarak yarlardan aşağı koşmaya başlıyor.

KETEN— Sus! Sus! Sus!

NERİMAN— (Arkasından koşup bağırıyor) Rezil ettin beni! Koynumda hırsız beslemişim haberim yok! Sidikli hırsız! Bir de ona buna iftiralara attırdın bana, ahlaksız...

132

Kasap kalkıp Neriman'ı tutuyor, sakinleştirmeye çalışıyor.

Keten yarların ön tarafındaki en yüksek kayaya tırmanmaya başlıyor.

KETEN— Sus! Kurtulucam artık senden! Sus! Kurtulucam!

Herkes endişeyle Keten'i izliyor. Neriman'ın da yüzü değişiyor. Rüzgâr çıkıyor. Keten çıktığı sivri kayanın üzerinde soyunmaya başlıyor.

İPEK— Keteen! Keteeeen!

NERİMAN— Ay delirmiş bu. Soyunuyor bir de, üşütecek!

KASAP— Bir delilik yapmasa yahu.

Ali birden fırlıyor, yarlardan aşağı koşuyor ve Keten'in bulunduğu yüksek kayaya tırmanmaya başlıyor.

NERİMAN— Oğluuum! Keteen! Şaka beeee! Valla şaka!

Ali Keten'in yanına zorlanarak da olsa çıkıyor. Bulundukları yer çok yüksek. Yan yana duruyorlar. Korkuyorlar. Birbirlerine tutunuyorlar. Herkes merakla sessiz onları izliyor. Ufka karşı, öylece, çok korkuyorlar.

Eşek anıyor.

Köpek havlıyor.
Herkes nefesini tutuyor.
Bebek ağlamaya başlıyor.
Keten bağılıyor.

KETEN — Anneee! Korkuyorum anne! Anneee korkuyorum!

Ali'yle Keten birbirlerine iyice tutunuyorlar. Keten'in bağıırışı herkesi biraz rahatlatıyor. İpek bebeğine koşuyor.

(Müzik)

Yarların kenarında hepsi ayakta onları izliyor.

İpek parmağında yüzüğü, kollarında bebeğini sallıyor. Gözleri doluyor, ağlıyor, bebeğine bakarken ağlaması gülmeye dönüşüyor.

Sert bir rüzgâr esiyor.

Kasap'ın peruğu uçuyor.

Neriman hapşırıyor.

Kayanın üzerinde, arkadan, denize karşı birbirlerine tutunmuş duran Ali ve Keten'i görüyoruz.

133

İki küçük çaresiz insan vücudu, koca boşluğa asılmış, korkuyla duruyorlar.

SON JENERİK

Üzerine basılmış eski bir çift ayakkabı.

Kuruyan bir erkek donu.

Çok kullanıldığı belli olan bir numaralı gözlük.

Sahibinin bedenine göre şekil almış bir ceket.

Yarım bardak su ve ilaçlar.

Tarak.

Çoraplar.

Koltuk değneği.

Vs...

• ? +

• bullye

+ Retenzion

• 2000 del

↑ < 99

Altop
thor

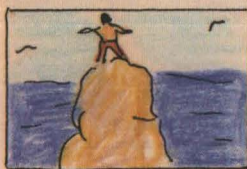

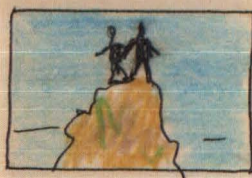
new

BB

SON JENERİK

YÖNETMEN
SENARYO

YAPIMCI
GÖRÜNTÜ
SES

SANAT YÖNETMENİ
MONTAJ

ORTAK YAPIMCILAR

ALİ
NERİMAN
RASİH
İPEK
ÜMİT
KETEN
AYTEKİN
KASAP
ÇETİN
SELVİ

YÖNETMEN 1. ASİSTANI
YÖNETMEN 2. ASİSTANI
YÖNETMEN 3. ASİSTANI
DEVAMLILIK
YAPIM SORUMLUSU
YAPIM ASİSTANLARI

KAŞTİNG DANIŞMANI
KAŞTİNG
KAŞTİNG ASİSTANI
KOSTÜM
KOSTÜM ASİSTANI
DEKOR
SANAT GRUBU

REHA ERDEM
NİLÜFER GÜNGÖRMÜŞ
REHA ERDEM
ÖMER ATAY
FLORENT HERRY
REGIS LEROUX
CEDRIC LIONNET
MEHTAP ÜN KANIBELLİ
NATHALIE LE GUAY
REHA ERDEM
FRANÇOISE PIRAUD
SYLVIE MARTIN (STRAPONTIN)
ALİ DÜŞENKALKAR
IŞIL YÜCESOY
KÖKSAL ENGÜR
ŞENAY GÜRLER
ARZU BAZMAN
TURGAY AYDIN
AYDOĞAN OFLU
BÜLENT EMİN YARAR
OZAN UYGUN
ESRA BEZEN BİLGİN
GAMZE PAKER
ASU SOMER
FATİH KIZILGÖK
MEHTAP TUNAY
EVRİM SARAÇOĞLU
ARDA TOPALOĞLU
ÖZGÜR ÖZCAN
MURAT AKSU
MUSTAFA YILĞIT
TİLBE SARAN
ÖZLEM SUNGUR
ZEYNEP SARAÇOĞLU
AYŞE PİRİNÇÇİOĞLU
ŞADUMAN KIZILDERE
MERTKAL KANIBELLİ
UYKURA BAYBURT
GÜLDEN ŞAHİN

MAKYAJ
MAKYAJ ASİSTANI
KUAFÖR

OYUNCULAR
RIZA
ZAMBAK
KUYUMCU
1. KAPICI
2. KAPICI
MANİKÜRCÜ
CAMDAKİ TEMİZLİKÇİ
SÜNNETÇİ
1. DOKTOR
1. HEMŞİRE
HADEME
HASTANEDEKİ POLİS
HASTA
2. DOKTOR
3. DOKTOR
2. HEMŞİRE
KOMİSER
PROVADA AĞLAYAN KADIN
PROVADAKİ KADIN
1. POLİS
2. POLİS
BELEDİYE GÖREVLİSİ
ASKERİ DOKTOR
KOMUTAN
ÇAKIR
DUBLÖRLER

DUBLÖR GÜVENLİĞİ

JİMNASTİKÇİLER

KÜÇÜK JİMNASTİKÇİLER

SERTAN ÖZCAN
FAİK TOPUZ
CÜNEYT BALLI
GÜLCAN BAYAR
YILDIRIM ÖZTÜRK
ERKAN YILMAZ
GÖKMEN ALTINAY

MELİH DÜZENLİ
NALAN ÖRGÜT
AHMET DİZDAROĞLU
SERKAN KESKİN
ASİL BÜYÜKÖZÇELİK
GÜLİZ GENÇOĞLU
NURGÜL ULUÇ
HALİL BALKANLAR
SENCER SAĞDIÇ
BAŞAY OKAY
ERDEM AKAKÇE
TANER BİRSEL
FATİH DÖNMEZ
MAHMUT GÖKGÖZ
HAKAN MİLLİ
NİLÜFER ŞENTÜRK
HAKAN ALTUNER
EZGİM KILINÇ
ÜLKÜ ÜLKER
ALİ ÇEKİRDEKÇİ
MURAT AKDAĞ
EDİP TÜMERKAN
SERDAR KAMALIOĞLU
SERMİYAN MİDYAT
CAMILLE
REYHAN GÜLSES
OĞUZ TANJU
MURAT AKSU
CENK SALMAN
SİNAN GÜNGÖREN
REYHAN GÜLSES
DAMLA KIRSAĞI
EBRU KARADUMAN
DENİZ ERİŞ
DENİZ İŞİK
EBRU YILDIZ
EVCİNUR BAYRAKTAR
GAMZE AL
KIRAZ ERDEM
LAL ATAY

**ALİ ÇOCUKLUK
DUBLAJ SANATÇILARI**

**MERVE BAKIŞOĞLU
PINAR DAĞKILIÇ
ZEYNEP SOYKAN
DERİN DÜŞENKALKAR
AKTAN DOĞRAR
AYŞE KURTEL
CEMAL ÇALDEMİR
MEHMET ALİ İŞGÜDEN
MELTEM ÖZLEVENT
MÜFİT COŞKUN
NİLÜFER BİYİKLİ
OYA SEMERCİ
PAMUK ALDIRMAZ
RÜÇHAN ÇALIŞKUR
SALAHSUN HEKİMOĞLU
TUNÇ ÖZDİL
UMUT ARAL
ÜLKÜ ÜLKER
VİLDAN TÜRKBAŞ
VURAL BULDU**

TEKNİK EKİP

**1. KAMERA ASİSTANI
2. KAMERA ASİSTANI
3. KAMERA ASİSTANI
VİDEO ASİST
DOLLY VE CRANE OPER.
DOLLY VE CRANE ASİST.**

**IŞIK ŞEFİ
IŞIK ŞEFİ YARDIMCISI
IŞIK ASİSTANLARI**

**BOOM OPERATÖRÜ
SET AMİRİ
SET ASİSTANI
HAYVAN EĞİTMENLERİ**

**PHOTOSHOP
SET FOTOĞRAFÇILARI**

**SET VİDEO
DIŞ İLİŞKİLER**

MUHASEBE

OFİS

**GÖKHAN ATILMIŞ
ÖZGÜR EKEN
YALÇIN AVCI
LOICK HERRY
HASAN ORMANLAR
UĞUR DOĞAN
GÖKAY KOÇALAN
ŞENOL TOZ
YUSUF DEMİR
CEM VURKIR
HÜSEYİN YALÇIN
ŞERİF ADNAN ATAR
SEZGİN KABA
ARTHUR LE ROUX
HAMZA ŞAHİN
MUSTAFA ŞAHİN
METİN İNANOĞLU
MURAT MESTUT
ELİF ÖZSARUHAN
ARZU YAYINTAŞ
VOLKAN DEDE
CÜNEYT CEBENOYAN
GÜLİN ÜSTÜN
ELİF ÖZSARUHAN
SEMA KONAK
SERAP GENÇ
ASLIHAN ALGÜL**

SENARYO ÇEVİRİ

CEYDA TORUN (İNG.)
HALDUN BAYRI (FR.)

2. EKİP

2. KAMERA ASİSTANI
BOOM OPERATÖRÜ
TEK IŞIK TELESİNE OP.
NEGATİF MONTAJ
TELESİNE
35MM BLOW-UP
SES MONTAJI
DİYALOG MONTAJI
SES EFEKTLERİ
MİKSAJ YARDIMCISI
JENERİK

TARIK HAN
MURAT ŞENÜRKMEZ
ESRA ÇORA
JOCELYNE RIES
ROGER VERVOENEN
JEAN-PIERRE DE BLOCK
NATHALIE ZVINYS
NICOLAS LEFEBVRE
PATRICK EGRETEAU
PASCAL BELLEBOUCHE
EMRE AYPAR
BÜLENT ERGUN
CEM GÖNENÇ
CAN GÖNENÇ
ALKAS GIDA
ALAATTİN KURT
KASIM DERELİ
CANBAZLAR
YILMAZ TEPEYURT
AHMET CEMAL AYDIN
SAMİ YAVUZ ERCAN
MUSA DERELİ

DUBLAJ TEKNİSYENİ
A VİD EŞLEME
YEMEK

TAYNAK
SANCAR YAMAN
SAVAŞ YAMAN

ULAŞIM

KAMERA MİNİBÜSÜ
KAZIM APAYDIN

LABORATUVAR

JENERATÖR ULAŞIM
RECEP EKİCİ
MEUTER-TİTRA (BRÜKSEL)
SİNEFEKT FİLM POST
PRODUCTIONS CO. AŞ. (İSTANBUL)
OZ CREATIONS SONORES (PARIS)
S.I.S (PARIS)
SİNEFEKT FİLM POST
PRODUCTIONS CO. AŞ. (İSTANBUL)
SİNEMA
MTN KAMERA KİRALAMA
GALAKSİ FİLM VE IŞIK CİHAZLARI
TEM STÜDYOLARI

SES STÜDYOLARI

TEK IŞIKTELESİNE
KAMERA MALZEMESİ
IŞIK MALZEMESİ
DOLLY & CRANE MALZEMESİ

MÜZİKLER

"TA'ALA OULLAK"

YORUM: BASHIR ABDEL'AAL (98)

ARC MUSIC PRODUCTIONS INTERNATIONAL'IN İZNİYLE

"HAYATI TAKASIM 'RAST'"

YORUM: ABBOD ABDEL'AAL

ALBÜM: "SALASEL DAHAB" (89)

"KHAY KHAY"

YORUM: ABBOD ABDEL'AAL

ALBÜM: "SALASEL DAHAB" (89)

**"RISALA MIN TAHTI'L MA' TAKASIM
'ZANJARANN'"**

YORUM: ABBOD ABDEL'AAL

ALBÜM: "SALASEL DAHAB" (89)

"LISSA FAKER TAKASIM 'IRAK'"

YORUM: ABBOD ABDEL'AAL

ALBÜM: "SALASEL DAHAB" (89)

141

"SIRITT EL HOBB AL ATLAL"

YORUM: ABBOD ABDEL'AAL

ALBÜM: "SALASEL DAHAB" (89)

"BATWANS BEEK"

YORUM: WARD A

**ALBÜM: "LES PLUS GRANDS CLASSIQUES
DE LA MUSIQUE ARABE" (92)**

"SAMAHTAK KETEER"

YORUM: ASALAH

**ALBÜM: "LES PLUS GRANDS CLASSIQUES
DE LA MUSIQUE ARABE" (92)**

"ALACHAN MALICH GHEIRAK"

YORUM: BY FARID EL ATRACHE

ALBÜM: "CAFE ARABIA 2"

"MAGADIR"

YORUM: WARD A

ALBÜM: "CAFE ARABIA 3"

TEŞEKKÜRLER

RAI ZVINYS
JEROME THIAULT
SOPHIE VERMERSCH
CAN ULKAY
CIHAN BAYDUR
FARUK GÜNALTAY
TAYLAN OĞUZ
TANER KILIÇARSLAN
GÜNEŞ ÖZTARAKÇI
SERAP ÜN
GÜRSEL ÖZHAN
(COTTON KUMAŞÇILIK)
JİNEKOLOG DOKTOR SELDA YÜZER
ZİYA GÜNDÜZ
TÜRKAN KUTLUCA
ERALP AKYOL
ÇETİN KORKMAZ
ALAATTİN GÜNTAY
NEFİN DİNÇ
LÜLECİ HENDEK SOKAĞI SAKINLARI
GALATA RESİDENCE OTEL
KEMAL ÖZKAN SÜNNET SARAYI
MAJOLİKA CAFE
BUĞDAY EKOLOJİK YAŞAMI DESTEKLEME DERNEĞİ
TÜRKİYE AVCILAR DERNEĞİ
ZÜMRÜT FOTOĞRAFÇILIK
FİESTA KUYUMCULUK
ÖĞERLER KASAP
ÖZGÜR KIRAATHANESİ
İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
BEYOĞLU BELEDİYESİ
T.C. DENİZCİLİK İŞLETMELERİ
T.C. DEVLET DEMİRYOLLARI

"Korkuyorum Anne,
kendini dünyanın
taşrasında hissetmiyor,
kompleksiz ve
aydınlık. Bu nedenle
belki de daha önce hiç bir
filmimizin başaramadığı
kadar evrensel. Ezik değil,
dünyalı, ama yine de
tanıdık ve buralı.
Bir senaryo daha ne
yapsın? **İyi ki çekilmiş de**
iyi bir film olmuş.
Çekilmeseymiş,
"iyi senaryo nedir ki?"
sorusuna sessiz bir cevap
olarak kalırmış. Oysa
şimdi, "iyi film nedir ki?"
sorusuna, hapsirıklı,
kahkahalı, martı ve vapur
sesli bir cevap olarak hem
okunmayı, hem de
seyredilmeyi hak ediyor.
Üstelik bunu, tekrar tekrar
tadına varılacak bir zevk
olarak vaat ediyor."

Feride Çiçekoğlu

Metis Sanatlar ve İnsan / Sinema
ISBN-13: 978-975-342-686-2